

*Светът
на пророците*

Колектив

Съдържание

Предисловие	5
Адем “алейхисселям”	9
Шит “алейхисселям”	12
Идрис “алейхисселям”	14
Нух “алейхисселям”	16
Худ “алейхисселям”	21
Салих “алейхисселям”	24
Зулкарнейн “алейхисселям”	28
Ибрахим “алейхисселям”	30
Лут “алейхисселям”	38
Исмаил “алейхисселям”	41
Исхак “алейхисселям”	44
Якуб “алейхисселям”	45
Юсуф “алейхисселям”	48
Еййуб “алейхисселям”	58
Шуайб “алейхисселям”	61
Муса “алейхисселям”	63
Хъдър “алейхисселям”	74
Юша “алейхисселям”	77
Хазкил “алейхисселям”	79
Калиб “алейхисселям”	79
Иляс “алейхисселям”	80
Елйеса “алейхисселям”	81
Зулкифл “алейхисселям”	82
Ишмоил “алейхисселям”	82
Юнус “алейхисселям”	83
Давуд “алейхисселям”	86
Люкман Хаким “алейхисселям”	88
Сюлейман “алейхисселям”	91

Шая “алейхисселям”	94
Ермия “алейхисселям”	94
Даниял “алейхисселям”	95
Узейр “алейхисселям”	96
Зекерия “алейхисселям”	97
Яхия “алейхисселям”	99
Иса “алейхисселям”	100
Шем’ун “алейхисселям”	105
Джирджис “алейхисселям”	105
Халид бин Синан Абеси “алейхисселям”	106
Мухаммед “алейхисселям”	109
Епоха на невежеството	111
Раждането на Мухаммед “алейхисселям”	113
Монахът от Неджран	113
Монах Бахира	114
Младежките му години	116
Първият вахий	116
Първите мюсюлмани и призивът към близките роднини	118
Открит призив	122
Враговете на исляма и страданията на първите мюсюлмани	123
Призивът по панаирите	125
Двете преселения в Етиопия	128
Блокадата	131
Възнесението	132
Преселението в Медина	132
Превъзходният характер на Мухаммед “алейхисселям”	133
Чудесата на Мухаммед “алейхисселям”	136
Някои важни въпроси и отговори за исляма	152
Враговете на исляма	170
Източници	183

Послеслов на преводача.....	186
------------------------------------	------------

Предисловие

Във време, като сегашното, когато просветените в Европа тичат към исляма, всяко наше дете, всеки наш младеж и възрастен мюсюлманин трябва да познава добре живота на Слънцето на двата свята Мухаммед “алеихисселям” и останалите пейгамбери. Само така знанието ще надделее над невежеството.

Чрез тази книга, която държите в ръце, ще научите за изпълнените с поклонения, мъдрости и трудности житейски пътища на пейгамберите и техните старания за спасяване на хората от огъня на Ада.

Всички пейгамбери са дошли в периоди на тъма, жестокост и разврат, и с религиите, дадени от Аллаху теалю (Всевишния Аллах), осветили пътя на хората и ги отвели до вечно ахиретско блаженство.

Пейгамберите са избраниците на Аллаху теалю сред хората. Те са верни във всяко отношение, безпогрешни и чисти. Възложени са със специалната задача да съобщят на хората повелите на Аллаху теалю.

Думата “пейгамбер” е персийска. Речниковото ѝ значение е “изпратен човек и вестносец”. Думите “небия” и “расул” са арабски. В турския (и българския език) се използват и трите думи (наред с пророк¹).

Четвъртото условие от шестте на исляма е вярата в пророците на Аллаху теалю. Те са изпратени с цел да покажат на хората правия и харесван от Аллаху теалю път. Ислямът съобщава, че пейгамберите са най-съвършените, морално извисени, учени, интелигентни и ценни хора на своите времена. Няма нито един лош нрав или нехаресвано състояние. Преди или след съобщаване на пророчеството им не са извършили никакви малки или големи грехове. По тях не се появявали телесни недостатъци, като слепота, глухота и подобни, докато се разчуело навред за тяхното пророчество. Те, подобно на всички хора, се раждали, хранели, пиели, боледували и умирали. Тяхната привързаност към света е била само привидна, по природа, без да усещат никакви обич и влечение към нея. Те са по-високопоставени от всички ангели.

Религията е пътят на Аллаху теалю, показан посредством пророците и водещ към вечно щастие. Измислените и кръстени от хора криви пътища не се наричат религии, а прояви на безверие спрямо Него. Аллаху теалю –

¹ Пейгамберите не бива да се бъркат с гадатели и врачове. Думата пророк може да се използва само за пейгамбер, възложен от Всевишния Аллах да напътва хората. Гадатели, които говорят с джинове и предсказват бъдещи събития или помагат за намиране на загубени предмети, или правят и развалят магии, не са пророци. Разликата между едните и другите е наподробно описана в книгата “Мектубат” на имам Ахмед Раббани. Последният пророк е Мухаммед “алеихисселям”, той ясно е посочил, че след него друг няма да дойде до края на света. Онези, които са живели след него и били наречени пророци, нямат нищо общо с истинските пратеници на Всевишния Аллах. Те могат да бъдат наименувани вешатели или врачове.

от Адем “алейхисселям” насам – прашал през хиляда години по една религия, а през всяко столетие е избирал най-чистия човек на съответното време и е укрепвал религията с него. Пророкът, донесъл нова религия, се нарича **расул**, а онзи, който не е донесъл, а призовал хората към предишна такава, се нарича **небия**. По отношение на предаване на заповеди от Аллаху теалю на хората и призоваване към правия път между расул и небия няма никаква разлика.

Да се вярва в пейгамберите означава да не се прави разлика между тях, да се приема всеки един от тях за правдив и верен. Всеки пейгамбер е призовал своя народ към вяра в едни и същи неща. Разликата между тях е в законите, отнасящи се до делата (в повелите и забраните), т.е. всеки от тях е проповядвал различен (в делата и общ във вярата) ислям.

Всяка дума на пейгамберите е правдива. Пророчество не се печели с усилие, гладуване, изтърпяване на трудности и вършене на многобройни поклонения. То зависи единствено и само от избора на Аллаху теалю. Пейгамберите и религиите са пратени с цел да коригират земните и ахиретски дела на хората. Макар че враговете им били многобройни и ги подлагали на големи подигравки и тегла, пейгамберите не се плашели от това да предадат повелите на Аллаху теалю по отношение на вяра и дела. Аллаху теалю, за да покаже тяхната правдивост, ги е подсилил с чудеса, на които никой не е успял да се противопостави. Онзи, който вярва в даден пейгамбер, се превръща в част от неговата общност (уммет). Те, в Съдния ден, ще се застъпят за грешниците от своята общност, и застъпничеството им ще бъде прието. Аллаху теалю ще дари с право на застъпничество, наред с тях, и учените, праведниците и евлиите.

Те са живи в своите гробове с непознат за нас живот. Благословените им тела не гният. В хадис-и шериф е казано: **“Пейгамберите кланят намаз в своите гробове.”**

По отношение на изпълнение на пророчески задължения и пророчески превъзходства между тях няма никаква разлика. Седемте качества, които ще споменем, ги притежава всеки един от тях. Никога не губят пророческите си степени ала евлиите могат да загубят степените си на близост до Аллаху теалю (тези степени се назовават най-общо виляйет). Всички пейгамбери са хора. Ангелите и джиновете не могат да бъдат пророци за хората и да стигнат до степените на пейгамберите.

Качества на пейгамберите:

- 1. Еманет:** Те са сигурни. Чисти са от дела като измяна на нечий имот, чест или живот. Предават правдиво онова, което Аллаху теалю им повелил.
- 2. Съдж:** Правдивост. Винаги говорят истината. Никога не са изричали лъжа.
- 3. Теблиг:** Предаване. Те предават правилата, разкрити им от Аллаху теалю, и не крият нищо.
- 4. Адалет:** Пейгамберите са справедливи. Никога не са угнетявали никого.

5. Исмет: Никога през живота си не са извършили малки или големи грехове. Да не се вярва по този начин е проява на неверие (изкарва от исляма). Те са чисти от състояния, които хората ненавиждат. Всички те са учени, изпълнителни и свършени.

6. Емнул-азл: Не губят пророческите си степени в земния и отвъдния живот. Качеството на пейгамбери не се отделя от тяхната същност, защото е дар от Аллаху теалю. Пророчество не се печели с усилие, за разлика от виляята (степената на евлия). Всеки пророк има и крило на евлия. Тяхното крило на пророк е по-високопоставено от това на евлия, защото чрез пророчество са станали обекти на вахий (откровение), видели ангели и спечелили още ред други превъзходства.

7. Фетанет: Разумът на пейгамберите е свършен. Те са чисти от състояние на липса на ум или слабоумие. Не е ставал пророк роб или потомък на неблагоородно семейство, или такъв с физически недъг.

Степените на пейгамберите: Пейгамберите имат степени на високопоставеност. Най-високопоставен сред тях е последният пейгамбер Мухаммед “алеихисселям”. Те са класифицирани в четири степени:

1) **Небии;**

2) **Пейгамбери расул;**

3) **Улюл-азм:** Това са Адем, Нух, Ибрахим, Муса, Иса и Мухаммед “алеихимусселям”;

4) **Хатемул-енбия:** Последният и най-високопоставен пейгамбер Мухаммед “алеихисселям”.

Ибрахим “алеихисселям” е **Халилуллах** (Приятеля на Аллах), защото в сърцето си нямаше никаква обич, освен тази към Аллаху теалю. Муса “алеихисселям” е **Келимуллах**, защото Аллаху теалю е разговарял с него. Иса “алеихисселям” е **Рухуллах** и **Келиметуллах**, защото се родил без баща, само с повелята “**Бъди!**” на Аллаху теалю, и довеждал премъдрите знамения на Аллаху теалю с въздействащите си проповеди до ушите на хората.

Мухаммед “алеихисселям” – в името на когото са създадени хората и най-ценен сред тях – е **Хабибуллах** (Любимия на Аллаху теалю). Доказателствата за това са многобройни. За неговата слава не е подходящо да се ползват изрази като “претърпя поражение” или “беше победен”. Той пръв ще възкръсне от гроба, пръв ще дойде на сбирещето Махшер и пръв ще влезе в Дженнета. Красивите му нрави са многобройни и човек е безсилен да ги изброи и опише. На тази тема са написани томове книги.

Броят на пейгамберите не е известен с точност. Известно е, че са повече от 124 000. 313 или 315 от тях са расул.

Хората не могат да отсеят доброто от лошото само със своя акъл. Акълът е като окото, а религиите на пейгамберите са като светлината. Акълът на хората е създаден слаб, като техните очи. Окото е безсилно да види предметите и телата без отсъствие на светлина. Аллаху теалю, за да могат

хората да се възползват от благото око, е създал още слънцето и светлината. Ако те отсъстваха, окото нямаше да струва нищо. Нямаше да е в състояние да бяга от вредни неща и да намери полезни такива.

Акълът, по същия начин, е безсилен да отсее полезното по отношение на духовната същност на човека. Аллаху теая, за да се възползват хората от благото акъл, им е създал светлината на пейгамберите и техните религии. Ако пейгамберите не бяха съобщили пътищата на спокойствие в земния и отвъдния живот, акълът не би могъл да ги намери и не би струвал нищо. Не би успял да се опази от зло и беда. Народи, който не следват исляма или не ползват своя акъл, не могат да извлекат полза от пейгамберите и да се опазят от земна и ахиретска гибел.

“Дълг за пейгамберите е само посланието на божествените повели. Аллаху теая знае всички ваши дела и слова, които разкривате и потулвате.” (Маиде: 99)

“Неверниците искат да отделят заповедите на Аллаху теая от тези на пейгамберите Му, и казват: “Вярваме в едни и не вярваме в други”, и искат да поемат по среден път между вярата и неверието. Всички те са неверници. За всички неверници подготвихме много болезнено мъчение в Ада.” (Ниса:150-151)

“Не наказваме преди да пратим пейгамбер.” (Исра:15)

“Пратих пейгамберите с цел да благовестят и изплашат, за да нямат хората оправдание подир тях.” (Ниса:165)

Адем “алейхисселям”
[Адам]

Той бе първият човек, пейгамбер и праотец на всички хора.

С повеля на Аллаху теаля ангелите донесоха разноцветна пръст (червена, бяла, черна и в други цветове) от различни страни. Това стана причина за различията в цвета на хората. В хадис-и шериф се казва: **“Аллаху теаля сътвори Адем “алейхисселям” от пръст, събрана от всички страни на света; ето защо от потомството му се родиха както чернокожи, белокожи, тъмнокожи и червенокожи, така и хора с междинни цветове.”** Различните видове пръст ги смесиха с вода и на образувалата се глина придадоха човешка форма, която лежа между Мекка и Таиф в продължение на 40 години и изсъхна като салсал (изпечена глина). Най-напред на челото му беше поставено сиянието на Мухаммед “алейхисселям”, а на 10-и мухаррем, джума, му беше вдъхната душа. Местата, в които душата проникваше, получаваха живот и се превръщаха в плът. Най-напред проникна в главата му и Адем “алейхисселям” кихна. Аллаху теаля го вдъхнови да каже **“Елхамдулиллях”**(Хвала на Аллаху теаля). Когато душата проникна в очите, видя плодовете в Рая, а щом стигна до стомаха, пожела да похапне от тях, и понечи да се изправи още преди тя да е стигнала краката. Във връзка с това Аллаху теаля (по смисъл) казва: **“Човек бе създаден прибързан по природа!”** (Енбия: 37) Аллаху теаля му научи името на всичко и ползите, които могат да бъдат извлечени от тях. Няма категорични сведения за неговите ръст и възраст.

С повеля на Аллаху теаля всички меляикета изпълниха седжде на (Аллаху теаля, обърнати към) Адем “алейхисселям” (както в намаза се прави седжде на Аллаху теаля срещу Кяабе), с изключение на техния учител, Иблис², който се възгордя и отказа. Каза “Той е създаден от глина,

² Това е едно от имената на Шейтана (Сатана), главатаря на сатаните. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“Когато рекохме на ангелите: “Поклонете се на Адем!”, те се поклониха веднага, освен Иблис. Възпротиви се той, възгордя се и стана от неверниците.” (Бакара: 34)

“Аллаху теаля рече на Иблис: “Какво ти попречи да се поклониш, когато ти повелих?”

Рече Иблис: “Аз превъзхождам Адем, защото ме сътвори от огън, а него от глина.”

Рече Аллах: “Напусни Рая! Нямах право да се гордееш тук. Излез, напусни като унизените.”

Рече Иблис: “О, Господи, дай ми отсрочка до Деня на повторното съживяване на хората (не ме убивай до тогава)!”

Рече Аллах: “Дадена ти е тази отсрочка (възможност до първото протръбяване с Рога).”

Рече Иблис: “О, Господи, тъй като Ти ме погуби, ще дебна хората по Твоя прав път (кълна се, че ще ги отвърна от него). После ще идвам при тях (чрез различни

а аз от пламък. Аз съм по-високопоставен от него.” Стана обект на гнева на Аллаху теаля и беше изпъден от Рая.

На 40 годишна възраст Адем “алейхисселям” беше заведен в дженнета Фирдевс. Там или, по-рано, извън Мекка Аллаху теаля – от лявото му ребро – сътвори хазрети Хавва (Ева) и ги ожени. Каза им да се заселят в Дженнета и да ядат от тамошните плодове, с изключение на тези от едно дърво.

Живяха там 1000 години. Шейтанът ги подведе с лъжлив обет и първо хазрети Хавва, а после хазрети Адем, забравяйки за повелята, ядоха от плода на забраненото дърво³ и Аллаху теаля ги изкара от Рая. Хазрети Адем беше изпратен в Шри Ланка, хазрети Хавва в Джида, а Иблис – в камениста област, бивайки изпъден в презряно състояние от околността на Дженнета. Останаха разделени 200 години, плакаха и се разкаяха. Аллаху теаля прие техните молитви и повели да дойдат на хадж.

Срещнаха се на Арафатската долина. Хазрети Адем построи Кяабе и изпълни ежегоден хадж. На Арафат или в друга долина Аллаху теаля изкара всички негови деца до Съдния ден във вид на частици и ги попита **“Не съм ли Аз вашият Господ?”** Всички отвърнаха: “Беля = Да!” После всички – във вид на частици – дойдоха и влязоха в кръста на Адем “алейхисселям”. Това събитие се нарича “Ахд-у-Мисак” и “Калю Беля”. После дойдоха в Шам. Хазрети Хавва роди 21 пъти, всеки път близнаци, с

методи, средства, трикове, лъжи, илюзии) и **отпред, и отзад, и отдясно, и отляво** (и ще се опитам да ги заблудя), и **не ще намериш повечето от тях благодарни** (ще въстанат срещу теб и ще бъдат от грешниците).”

Рече Аллах: “Излез от Рая порицан, прокуден! Който от хората те последва (поеме по твоя път), Аз непременно ще напълня Ада с вас.” (Араф: 12-18)

Иблис и неговите съмишленици подстрекават хората към вършене на зло. Понякога подтикват хората към добро, но при изпълнение внушават самодоволство и показност или ги сторват да пропуснат някой фарз, с което в крайна сметка отново ги вкарват в харам. (Абдулгафур-и Ляри)

Когато един човек видял Иблис да бездейства и в състояние на радост, запитал: “Защо не заблуждаваш хората, а бездействаш?”, Иблис отвърнал: “Лошите духовници на това време се справят чудесно; останах без работа.” (Имам Раббани)

“Шейтан” означава изпъден, прокуден.

Аллаху теаля, за да изпита синовете на Адем, създаде за тях трима врагове по религия: това са Иблис (външен враг), нефсът (вътрешен враг) и лошият приятел. Шейтанът се опитва да вреди на всички чрез разпътни хора и джинове. Той не може да принуди хората да вършат зло. Единственото нещо, което прави, е да нашепва в техните сърца и да им показва харамата като красиво дело. Преследва хората до сетен дъх и се стареа да ги заблуди, за да умрат без вяра. За целта си служи с всевъзможни средства.

³ Тази постъпка на Адем “алейхисселям” не е грях, а **зелле**. Т.е. не успя да избере най-доброто от няколко добри неща.

едно изключение, когато роди само Шит “алейхисселям”. Адем “алейхисселям” видя 40 000 души от своето потомство.

Беше изпратен като пейгамбер на своите синове и внуци. Джебраил “алейхисселям” дойде при него 12 пъти. Даде му десет сухуфа. В тях се съдържаха знания за: вяра; различните езици и речници; повеля за изпълняване на ежедневен еднократен намаз, гусюл абдест, орудж и забрана за консумация на мърша, кръв и свинско, и информация по медицина и лечение на болести; знания по математика, геометрия, физика, химия, медицина, фармацевтика и др. Върху кирпичи изписаха многобройни знания на иврит, асирийски и арабски.

Първите хора, за разлика от представите на някои (псевдо) историци, не бяха невежи, груби, голи и диви. Днес в Азия, африканските пустини и американските гори живеят диваци, които наподобяват онези, които са живели – както определят тези историци – в бронзовата епоха. Т.е. както има диваци днес, така и сред първите хора имаше простовати, примитивни и диви. Но това не доказва, че всички сегашни или всички тогавашни хора са били диви. Хазрети Адем и неговите последователи живеяха в градове. Бяха грамотни. Умееха занаяти като железарство, тъкачество, животновъдство и хлебарство. Печатаха златни пари, добиваха полезни изкопаеми и произвеждаха различни оръдия на труда.

Адем “алейхисселям” нямаше никаква брада. Първият човек, на когото поникна брада, бе Шит “алейхисселям”. Хазрети Адем беше много красив, чернокос и с бежов тен. Лежа болен в продължение на 11 дни и почина в един петъчен ден. След като почина, Джебраил “алейхисселям” го облече в риза. Научи Шит “алейхисселям” как се мие тялото на покойник. Измиха го и го обвиха в кефен.

В хадис-и шериф се казва:

“След като Адем “алейхисселям” почина, меляикетата го изкъпаха с вода по три пъти. Погребаха го. После се обърнаха към неговите деца и рекоха: “О, синове на Адем, правете така с вашите покойници.”

Шит “алейхисселям” стана имам и води погребалния намаз. Хазрети Адем е първият, който е правил хамд и покаяние на Аллаху теаля. Той е първият сред избраниците и първият халиф на Аллаху теаля. Показа многобройни чудеса, някои от които са както следва:

- Говореше с диви животни;
- Когато удряше по сухи скали и камъни, от тях извираха потоци и бистри води;
- Малките камъчета, които държеше в ръце, прославяха Аллаху теаля на висок глас.

Адем “алейхисселям”, неговите сътворение, случката в Рая, излизането от там и идването му в земята са споменати в различни айети от Коран-и керим.

Шит “алейхисселям” [Шис]

Той е вторият пейгамбер и син на Адем “алейхисселям”.

Между двамата синове на Адем “алейхисселям” – Хабил и Кабил⁴ – възникна недоразумение, вследствие на което Кабил уби своя брат. В замяна на Хабил Аллаху теаля дари Адем “алейхисселям” с нов син, Шит. Макар че всички деца на Адем “алейхисселям” се раждаха близнаци, Шит “алейхисселям” направи изключение. Името Шит е на еврейски, на арабски е Шис и означава “дар от Аллаху теаля”.

⁴ Двама от синовете на Адем “алейхисселям”. Родиха се един след друг с по една сестра. Израснаха заедно. Момичето (Еклима), което се роди с Кабил, беше много красиво. Кабил пожела да се ожени за Еклима. Хазрети Адем му каза: **“Не може да се ожениш за нея, такава е заповедта на Аллаху теаля. Ако не ми вярваш, поднесете Му по един курбан, заедно с Хабил. Чийто курбан бъде приет, нека той се ожени за Еклима.”**

Хабил, който беше пастир, сложи на едно място овен, а Кабил, който беше земеделец, – сноп жито. Тогава приетият курбан го изгаряше огън, спускащ се от небето. Огънят изгори курбана на Хабил, без да докосне снопа на Кабил. Кабил се ядоса и уби своя брат.

“Разкажи им за правдивата история на двамата синове на Адем, как принесоха жертва и на единия бе приета, ала на другия не. [Кабил, чийто курбан не бе приет, прояви завист към своя брат Хабил и] рече: “Кълна се, че ще те убия.” Другият рече: “Аллах приема само от богобоязливите. Кълна се, че ако ти протегнеш ръка към мен, за да ме убиеш, аз не ще протегна ръка към теб, да те убия. Аз се боя от Аллах, Господа на световите. Ще бъдеш от тези, които ще наранят и моя, и твоя грях [състоящ се в убийство и неподчинение спрямо Аллаху теаля и твоя баща], и ще бъдат хвърлени в огъня (на Ада). Ето това е наказанието за угнетителите.” [Кабил не знаеше как се убива човек, защото това щеше да е първото убийство в човешката история. Видя как Иблис убива птица с камък по главата и] **Подтикнат от своя нефс той уби своя брат [удряйки го с камък в главата] и стана от губещите (отивайки в Ада). [Кабил не знаеше, че мъртвите трябва да се погребват.] Аллах, за да му покаже как да погребва тялото на своя брат, проводи гарван, който ровеше земята [за да погребва мъртъв гарван]. (Кабил) рече: “Горко ми, не можах да стана колкото този гарван в погребвано на трупа на моя брат.”** (Маиде: 27-31)

Кабил взе сестра си, за която искаше да се ожени, и избяга. Обикаля безцелно години наред. Иблис му се изпречи на пътя и каза: “Жертвата на Хабил бе приета и изгорена от огъня, защото той бе негов поклонник. Направи същото и ти, подклаждайки огън, който да почиташ ти и твоите поколения.” Подведе Кабил и той го последва. Така възниква огнепоклонничеството. Потомците на Кабил се превърнаха в развратен народ. Изработиха музикални инструменти и потънаха във веселия и игри. Започнаха да пият алкохол, да прелюбодействат и да се покланят на огъня. След време Аллаху теаля ги удави с всемирен потоп във времето на Нух “алейхисселям.”

Шит “алейхисселям” носеше на чело сиянието на последния пророк Мухаммед “алейхисселям” и Адем “алейхисселям” го обичаше премного. Стори го главатар над всички свои синове и халиф на земята. Научи го на божествени тайни и всички науки.

Адем “алейхисселям” – във връзка с това сияние – изпълни следното завещание: “О, синко! Сиящата светлина на твоето чело е на последния пророк Мухаммед “алейхисселям”. Предай я на вярващи, чисти и целомъдрени жени, и завещай същото на своя син.”

Съгласно тази заръка Шит “алейхисселям” се ожени за праведно момиче и направи същото завещание на своите синове, които, от своя страна, на техните.

След смъртта на Адем “алейхисселям” Аллаху теаля дари Шит “алейхисселям” с пророчество и петдесет сухуфа. Те съдържаха многобройни знания относно природни науки, математика, промишленост, химия и още какви ли не други.

В негово време хората се размножиха и разпространиха навсякъде. Шит “алейхисселям” им съобщи повелите на Аллаху теаля и ги призова към вяра.

Основите на религията му съвпадаха с тези на Адем “алейхисселям”. Живя най-вече в Шам и изпълни своя призив към хората. Основа хиляда града и начерта техните граници. На вратата на всеки един от тях беше изписано **“Ля иляхе илляллах Адем сафийуллах Мухаммед Хабибуллах”**. Неговите синове живееха в благоустроени градове и изпълняваха заповедите на Аллаху теаля. Прекарваха изключително спокоен и радостен живот. Сред тях нямаше вражда и ненавист. Пазеха се от зло, харам и непокорство.

Шит “алейхисселям” потегли от Шам за Йемен и призова към вяра синовете на Кабил, които живееха в заблуда и разврат. Те не приеха призива и настояха в неверието. Шит “алейхисселям” води война с тях и стана първия човек, който да е ползвал сабя. Една част от тях погинаха във война, а други бяха пленени. Построй Кяабе заедно с Адем “алейхисселям” или своите братя, ползвайки камъни от глина.

Сиянието на Мухаммед “алейхисселям” премина в неговия син Енуш. Шит “алейхисселям” направи същото завещание – като това на Адем “алейхисселям” – на своя син и го назначи за халиф на света. Почина, когато беше на около 900 годишна възраст. Пророчеството му продължи над 200 години.

След него човешкото население нарасна още повече и се отклони от правия път. Проявиха голям разврат и затънаха в заблуда. Аллаху теаля им изпрати като пейгамбер Идрис “алейхисселям”.

Шит “алейхисселям” беше по-красив и достоен от всички синове на Адем “алейхисселям”. Тъй като беше същинско копие на своя баща по

отношение на визия и морал, Адем “алейхисселям” го обичаше повече от всички други.

Идрис “алейхисселям” [Енох]

Той е от пророците, чиито имена фигурират в Коран-и керим. Внук е на Шит “алейхисселям”. В еврейския Теврат се споменава като Ханух, а на арабски името му е преведено като Ахнух. В Коран-и керим е споменат като Идрис. Тъй като е дарен с пророчество, мъдрост и власт, е назван още Муселлес ин-Ни’ме (човек, дарен с три блага). Името на баща му е Йерд, а на майка му Берре или Ешвет. Предадено е, че е роден във Вавилон или Мунф, Египет. Дарен е с 30 сухуфа (малки книги) и е възнесен жив на небето.

След Адем “алейхисселям” и Шит “алейхисселям” хората се развалиха в материален и духовен аспект. Вършеха всякакво зло, приемаха харамите за халял и прелюбодействаха. Бяха потънали във веселия и удоволствия. Идрис “алейхисселям” е изпратен като пророк на племе от потомците на Кабил. На тези хора, които вършеха всякакви грехове, злини и грозотии, съобщи повелите и забраните на Аллаху теаля, и търпеливо ги наставлява, че трябва да служат на Аллаху теаля, казвайки: **“Няма друг бог, освен Аллах. Служете само на Него! Спасете се от наказание в Джехеннема, като вършите повелите и отбягвате забраните Му! Не се привързвайте към земно! Изкарайте от сърце обичта към него! Не се отделяйте от справедливост в делата и човешките взаимоотношения! Кланяйте намаз в отреденото време и по начин, показан от мен, държете орудж и давайте зекят! Станете ли джунуб, изкъпете се! Не консумирайте свинско, магарешко и куче месо! Пазете се от питиета и вещества, които опияняват и заличават разума!”** Аллаху теаля му изпрати 30 сухуфа. Джебраил “алейхисселям” дойде при него четири пъти и предаде повелите и забраните на Аллаху теаля.

Идрис “алейхисселям” научи своя народ на качествата и признаците на бъдещите пейгамбери. Разказа им с всички подробности за предстоящия потоп на Нух “алейхисселям” и пророка на последното време Мухаммед “алейхисселям”. Показа многобройни чудеса, потвърждаващи своето пророчество ала малцина се подчиниха. Според едно предание в него са повярвали само към хиляда души. Повечето хора му се противопоставиха и той се изсели от Вавилон в Египет. Установи се да живее тук, заедно със своите последователи. Аллаху теаля му отреди да говори на седемдесет и два езика. Призова всеки народ към правдата на неговия му език. Изработи оръжия и воюва с неверници.

Научи хората как да устройват и управляват градове. Основа сто града. Най-малкият от тях бе град Реха край Диярбекир. Всеки народ, научавайки тези закони, построи в своя си край още много подобни селища.

Научи хората на различни науки. Преподаде много уроци по природни знания и математика. Спомена за изключителни тънкости в науката, медицината и астрономията. Аллаху теая го научи на строежа и структурата на небесата, на дълбоки знания по отношение на звездите и броя на годините. Идрис “алейхисселям” научи своя народ да пише и шие с игла. Преподадените от него знания бяха дар от Аллаху теая, защото хората чрез полагане на усилие и впрягане на умствени възможности не биха стигнали до тях. Древните гърци и последвалите ги философи научиха за знанията по физика, химия и медицина от книгата на Идрис “алейхисселям”.

Дълги години призова хората към правата религия. Населените райони на земята ги раздели на три части и на всяка назначи по един наместник. След известно време, в деня ашуре, Аллаху теая го възнесе жив на небето. Към края на земния му живот при него на посещение дойде Азраил “алейхисселям”. Идрис “алейхисселям” му каза: **“Отнеми душата ми само за една секунда.”** При това Аллаху теая повели на Азраил “алейхисселям”: **“Отнеми душата му!”** Азраил “алейхисселям” изпълни повелята и отне душата на Идрис “алейхисселям”, и след миг я върна обратно. Идрис “алейхисселям” се обърна към меляикето и му каза: **“Заведи ме в небесата. Нека видя Дженнета и Джехеннема.”** Аллаху теая повели на ангела да изпълни желанието на Идрис “алейхисселям”. Идрис “алейхисселям” видя Джехеннема и влезе в Дженнета ала щом го видя, не пожела да излезе. Когато го запитаха “Защо не излизаш?”, отговори: **“Аллаху теая казва “Всеки нефс ще изпита смъртта.” Аз изпитах! Аллаху теая казва “Всеки ще посети Джехеннема.” Аз посетих! Аллаху теая казва “Те няма да излязат оттам (от Дженнета).” Ето защо не искам да изляза от тук.”** Аллаху теая прати вахий на Азраил “алейхисселям” и му каза да го остави там. Това събитие е оповестено в 57-о знамение на сура Мерйем, където по смисъл се казва: **“Ние го въздигнахме на извисено място.”** Учените по тefsир са казали, че под “извисено място” се има предвид “степената на пророк и близост до Аллаху теая” или “Дженнет”, или шесто, или четвърто небе.

В един хадис-и шериф, предаден от Бухари и Муслим, Пейгамберът ни “алейхисселям” казва, че е видял Идрис “алейхисселям” на четвърто небе. След възнесението на Идрис “алейхисселям” онези, които го обичаха много, не успяха да понесат мъката по раздялата. За спомен направиха негово изображение. Идните поколения сметнаха този образ за божество, изваяха многобройни статуи и започнаха да им се кланят. Това доведе до историческата поява на идолопоклонничеството.

Идрис “алейхисселям” знаеше броя на листата по дърветата. Четеше тесбих, казвайки “**би адедил-еврак**”, т.е. толкова, колкото са листата. Притежаваше знания по астрономия. Когато призова своя народ към вяра, те поискаха от него да им съобщи за съзвездията, тяхното местоположение и характеристики. Идрис “алейхисселям” им предаде просторна информация за звездите. Ето защо астрономическите знания датират от него време насам. Мелякетата идваха при него на посещение на групи. Той знаеше името, задължението и тесбиха на всяко едно от тях. Виждаше как летят на небето. Когато заповядаше на облаците да се разпръснат, те му се подчиняваха и разговаряха с него. Това са чудесата на Идрис “алейхисселям”, с които Аллаху теалю го дари.

Някои от мъдрите слова на Идрис “алейхисселям” са както следва:

- **Колкото расте позицията на разумния човек, толкова расте и снизхождението му.**
- **Невежият, на каквато и позиция да е, приема прозорливите за презрени и долни.**
- **Разумният човек търси мъдростта.**
- **Без значение колко ниска е земната степен на разумния човек, той в очите на прозорливите е много ценен.**
- **Да се установиш на място, където няма справедлив владетел, влиятелен съдник, лекар-специалист и течаща вода е равносилно на опит за унищожение на своя живот и имот.**
- **Мъдростта е живот. Не завиждайте на хората заради техните блага, защото те в много малка степен умеят да се възползват от тях.**
- **Истинска е онази обич между приятели, която не цели облага или защита.**
- **Онзи, който се опитва да спечели онова, което е в повече от нуждата му, не може да бъде наситен с нищо.**
- **Най-голямата тъмнина е невежеството.**
- **Ненаситните, алчните и гневливите са обречени на постоянна мъка и тъга.**
- **О, човече, не бъди: като дете, когато огладнееш; като разюздан роб, когато се нахраниш; като престъпен простак, когато се сдобиеш с имот.**
- **Най-ценната скъпоценност на човека е неговият акъл. Най-ценното нещо, което не сторва своя собственик да съжалява, е праведното дело.**
- **Най-ценното качество е: да се гони правда в момент на яд; да се проявява щедрост в момент на нужда; да се прощава в момент, когато може да се накаже.**

Освен думите, делата на Идрис “алейхисселям” също бяха премъдри. За него се споменава в сура Мерйем и Енбия.

Нух “алейхисселям”

[Ной]

Той е от пророците след Идрис [Енох] “алейхисселям”. Наричан е така заради обилния му плач от страх към Аллаху теаля. В превод “Нух” означава “такъв, който плаче и стене много”. След Идрис “алейхисселям” хората се отклониха от правия път. Тези, които го обичаха силно, не успяха да понесат мъката по раздялата и изготвиха негово изображение. Идните поколения го помислиха за божество и, правейки различни статуи, започнаха да им се кланят. Това бе историческото начало на идолопоклонничеството. Сред хората се разпространиха злини като гнет, насилие, фитнес и морално падение.

Хазрети Нух израсна в ето такава общност, но още от малък следваше правия път и праведно служеше на Аллаху теаля. Занимаваше се с неща като поливане, земеделие, животновъдство, дърводелство и строене на къщи. Тотално странеше от злините на разпътни хора. На петдесет годишна възраст Аллаху теаля го изпрати като пророк на хората. Нух “алейхисселям”, изпратен като пророк за всички хора, обеща, че до сетен дъх ще ги призове към вяра и служене на Аллаху теаля. Не му беше пратена нова религия или книга, а беше натоварен да призове към религията на предишни пророци. Призова хората към истина и напътствие в продължение на 950 години. Хората, на които е изпратен като пророк, са описани в Коран-и керим като идолопоклонници, грешници и хора със зли и почернели сърца. В 59-о знамение на сура А’раф по смисъл се казва: **“Без съмнение изпратихме Нух като пророк за народа му.”**

Нух “алейхисселям” каза на своя народ, че им е изпратен като пророк; че трябва да се откажат от вършене на несправедливости и жестокости; и че трябва да повярват в Аллаху теаля и последват законите Му. Но хората, свикнали да угнетяват и властват над други, не повярваха и проявиха вражда. Нух “алейхисселям” ги наставляваше така: **“Аз ви бях изпратен от Аллаху теаля, за да ви покажа правия път, за да премахна гнета и разпространя справедливостта. Съобщавам, че всеки трябва да се откаже от служене на идоли и да рабува на единствения Аллаху теаля.”** Неговият народ упорито се отвърна от призива и остана в заблуда. Много малко хора повярваха в него, но Нух “алейхисселям” безспир и без умора продължи да ги зове към вяра в Аллах. Съобщаваше, че ако откажат, ще бъдат застигнати от наказанието на Аллаху теаля. Хората, освен че не вярваха, запушваха ушите си с пръсти, за да не го чуят, и покриваха главите си с дрехи, за да не го видят. Изтезаваха дори и последователите му.

Призивът започна да се чува от все по-далеко. Всички научиха и заговориха за него. Това притесняваше неверниците и ги подтикваше към предприемане на все по-крайни мерки. Нух “алейхисселям” се обръщаше към озверяващия се народ така: **“Аз не искам нищо трудно от вас.**

Откажете се от почитане на идоли и служете на Аллаху теаля. Всяка група сред вас се страхува от друга; понасяте гнет и угнетявате. Бойте се от Аллах и не бъдете нито угнетители, нито угнетени.”

Годините се нижеха и Нух “алейхисселям” продължаваше своето дело ала твърде малко от хората повярваха. Останалите бяха или богати деспоти или презрени и бедни роби и сиромаси. Моралното падение сред населението се задълбочаваше и хората не отдръпваха ръка от вършене на злини и извращения. Нух “алейхисселям” ги третираше с милост и полагаше усилие за тяхното спасение. Хората не разбираха това и му се противопоставяха; замерваха го с камъни, изпъждаха го от града, рушаха къщата му и го обвиняваха в извращения. Така или иначе не осъзнаха злото, което вършат и не се отвърнаха от заблудата. Тези им дела предизвикаха гнева на Аллаху теаля. Не валя дъжд години наред, имотите и добитъците им погинаха. Градините изсъхнаха, богатствата се изпариха, а потомствата секнаха. Бяха приведени в състояние на крайна бедност и нищета.

Нух “алейхисселям” продължи грижливо да ги наставлява: **“О, народе мой! Тези бели са заради вашите грехове. Той се разгневи на вас заради това, че не се отвръщате от идолопоклонничеството и не служите Нему. Дъждовете секнаха, срещнахте големи трудности. Искайте от вашия Господ опрощение за греховете и дъждове на милостта. Да ви изпита с имоти и деца. Няма начин, ще дойде ден, когато ще умрете. Ще влезете в гроба. Вашият Господ ще ви държи там за определено време и после отново ще ви съживи и въздаде наказание и награда за делата...”** Каза им, че ако не се откажат от това непокорство, ще ги настигнат още по-големи беди.

Народът изобщо не прие неговите наставления и призив. Това състояние е съобщено в 32-о знамение на сура Худ, където по смисъл се казва: **“Казаха: “О, Нух, наистина ти много се бори с нас и беше много упорит в това. От самото начало непрестанно ни плашиш с наказание. Ако говориш истината, донеси ни вече онова наказание, за да го видим. Да става каквото ще.”**

Нух “алейхисселям” не се отказа от своя призив, но ясно осъзна, че никога не ще повярват. Отправи следната дуа:

“Рече Нух “алейхисселям”: “Господи мой! Не оставяй по земята нито един неверник! Ако ги оставиш, те ще заблудят Твоите раби. Освен това, вече няма да имат деца. Ако имат, ще бъдат твърде нечестиви и неверни. О, Господи мой! Опрости на мен и моите родители, и на всеки вярващ, който влезе в моя дом, и на вярващите мъже и жени. А на угнетителите (неверниците) надбавяй само гибел.” (Нух: 26-28)

“(Нух “алейхисселям” отправи дуа) и рече: “О, Господи! Наистина моят народ ме взе за лъжец. Вече отсъди между мен и тях, и спаси мен и вярващите, които са заедно с мен.” (Шуара: 117-118)

След тази дуа, Аллаху теая изпрати следното откровение:

“Ще вярва измежду твоя народ само онзи, който вече е повярвал. Не се опечалявай заради това, че са те отрekli и измъчили. Настана време за отмъщение спрямо тях. И построй кораб под Наш надзор и с Наше откровение! И не Ми отправяй дуа спрямо угнетителите (неверниците)! Те ще бъдат издавени.” (Шуара: 36-37)

След този вахий Нух “алейхисселям” пристъпи към изграждане на кораб. По заповед на Аллаху теая му помогна Джебраил “алейхисселям” и показа начина, по който трябва да се гради. Му’мините също помагаша. Езичниците, виждайки това, започнаха с подигравките: “Нима започна да се занимаваш и с дърводелство?” Той им отговаряше: **“Вие се подигравате с мен ала ще видите кой ще понесе принизяващото наказание и над кого ще се спусне безкрайно мъчение!”**

Макар че зова хората столетия наред, приближавайки момента на наказанието, Нух “алейхисселям” се обърна към тях така: **“О, хора! Аз съм изпратен със задача от Аллах, за да ви покажа правия път. Наставлявах ви цял един живот. Не ме послушахте, подиграхте се ала аз проявих търпение и покорство. Измъчихте мен и моите последователи. Аллаху теая ще изчисти земята от гнета и неверието. Елате, приемоте моя призив! Не бъдете невежи. Подчинете се на Аллах. Аз искам вашето добро. Вие не знаете ала наказанието на Аллах в най-скоро време ще пристигне под формата на голям потоп. Всички онези, които не са повярвали в моите слова, ще погинат. Ето, това е корабът, на който ще се качат вярващите и ще се спасят. Непокорниците, не повярвали в Аллах, ще се издавят. Онзи, който иска да се спаси, нека повярва в мен и потегли на път. Това е моето последно слово, което всеки трябва да чуе.”**

Хората, непослушали и сетните слова на Нух “алейхисселям”, отвърнаха: **“О, Нух! Повтаряш това от дълги години, а сега построи голям кораб сред една огромна пустош. Ти ни плашиш с потоп ала ние не вярваме в теб.”**

След време строежът приключи. Корабът беше на три етажа. Ясно е посочено в Коран-и керим, че корабът е бил с пещ (параход). В 40-о знамение на сура Худ по смисъл се казва: **“Когато дойде времето за Нашата повеля (наказание) и пещта кипна, повелихме на Нух: “Натовари в него по чифт от всяко животно, от което се извлича полза, и своето семейство, освен онези, за които бе отредено да се издавят, и повярвалите в теб.” А повярвалите в Нух бяха малцина.”**

Когато вярващите се подготвиха, хазрети Нух им каза да се качат с името на Аллаху теая. Всички му’мини, пред очите на онези свирепите неверници, се качиха на кораба, заедно с Нух “алейхисселям”. В Коран-и керим по смисъл се казва: **“Нух “алейхисселям” – на хората, които ще се качат на кораба – каза: “Качете се с името на Аллаху теая, защото неговото плаване и спиране са с волята на Аллаху теая. Моят Господ**

е опрощаващ и спасяващ му’мините от белята на потопа със Своята милост.” (сура Худ: 41)

Пак в Коран-и керим се казва: **“И когато се настаниш, ти и онези с теб, в кораба, кажи: “Хвала на Аллах, който ни спаси от народа-угнетител (неверен). Настани ме на подвижно място, Ти си Най-добрия сред настаняващите.”** (Му’минун: 28-29)

Сетне се изля изключителен порой, от земята бликна вода и потоци всичко. Нивото на водите надвиши планинските върхове. Корабът остана сред вълни големи като планини. Идолопоклонници се издавиха. Събитието с потопа е описано в сура Камер: 11-12.

Щом потопът започна, Нух “алейхисселям” за пореден път призова своя неверен син Кенан към вяра и му каза да се качи на кораба. Кенан отговори: “Ще се покатеря на тази планина и ще се избавя!” ала една вълна го сграбчи и погълна. Сред издавените беше и съпругата на Нух “алейхисселям”. Тя също не беше приела призива. Потопът продължи шест месеца. След това Аллаху теаля повели: **“О, земя! Погълни своята вода и, о, небе, задръж своята вода...”** (сура Худ:44) Дъждът спря и водата се отдръпна.

Корабът – на 10-и мухаррем, през деня ашура (ашуре) – заседна върху планината Джуди край Хакяри. Бъдещите поколения се появиха от тримата синове на Нух “алейхисселям”. В тази връзка Нух “алейхисселям” е наречен вторият Адем. Почина на 1000 годишна възраст. От неговия син Сам се появиха арабския, персийския и ромейския народ, от Хам – хората в Индия, Етиопия и Африка, а от Яфес – азиатците и турците. След време хората се размножиха и изпокриха Азия, Европа, Океания и – преминавайки през Беринговия проток – Америка.

В Коран-и керим Нух “алейхисселям” е описан като шекур, т.е. такъв, което е благодарял много на Аллаху теаля. В много от свещените айети се споменава за него. Има и едноименна сура, където се предава историята му. Той е един от шестимата най-големи пророци, назовани Улюл-азм. Наричан е Неджийуллах (такъв, който винаги се е молел на Аллаху теаля и приемал Неговите фейзове).

За него Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Когато ангелът на смъртта (Азраил “алейхисселям”) дойде при Нух “алейхисселям”, рече: “О, Нух, ти си най-старият сред пейгамберите, имаше дълъг живот, молитвите ти се приемаха. Как би описал земния живот?”** Нух “алейхисселям” отговори: **“Той е като състоянието на онзи човек, за когото е направена къща с две врати: влиза през едната и излиза през другата.”**

Чудесата на Нух “алейхисселям”:

1. Веднъж при него дойде група от неговия народ и го помоли да превърне големите камъни в района в пръст. Аллаху теаля изпрати Джебраил “алейхисселям” и каза: **“Кажи на моя Пратеник да посочи с пръст**

въпросните скали.” Нух “алейхисселям” изпълни повелята и всички скали се превърнаха в пръст. В името на това събитие дванадесетима души от народа приеха вярата (станаха му’мини).

2. Виждаше и описваше далечни неща.
3. Изкарваше вода от безводни места.
4. Когато сочеше, дърветата излизаха от земята със своите корени и се преместваха другаде.
5. Отправяше дуа и от изсъхнали дървета се подаваха плодове.
6. Отправяше дуа и започваше да вали от безоблачно небе.
7. Чрез негова дуа неща, като пясък, пръст и глина, се превръщаха в хранителни продукти. Когато корабът заседна върху Джуди, му’мините поискаха храна, за да се избавят от глада. Той отправи дуа и част от пръстта и пясъка се превърнаха в хранителни продукти.
8. Макар че му’мините бяха малобройни, те, с дуата на Нух “алейхисселям”, се размножиха за кратко време и населението забележително нарасна.
9. Едно току-що посадено от него дръвче роди разноцветни плодове.

Худ “алейхисселям” [Евер]

Той е пророк, изпратен за народа на Ад в Йемен. Потомък е на Сам, който е син на Нух “алейхисселям”. Другото му име бе Абир, а прякорът – Небиййуллах. Името му е посочено в Коран-и керим.

Роди се в област Ахкяф, между Аден и Умман (Оман). Още от дете прекарваше време в служене на Аллаху теаля. От време на време се занимаваше и с търговия. Притежаваше много милосърден и щедър характер. Имаше изключително красиво лице.

Ад, един от внуците на Нух “алейхисселям”, след потопа се засели в област Ахкяф, намираща се около Хадрамут, Йемен. Неговите деца се размножиха и се появи голям народ, наречен народа на Ад (адити). В местността имаше голям берекет. Навсякъде имаше градини и лозя, на всяка крачка извори и реки, разнолики цветя и плодове. Народът забогатя и изгради великолепни дворци. Извайваха от скалите грамадни колони и строяха върху тях изумителни сгради, а вътре изграждаха големи градини и басейни. Всичко беше потънало в ненагледен лукс и разкош. По отношение на материално благо бяха постигнали всичко, за което може да се мечтае. Тези хора, които се бяха прославили със своите телесна сила, дълголетие и височина, с течение на времето, повлияни от големите богатства и сила, забравиха религиозното знание и справедливият отначало народ затъна в заблуда. Хората, свидетели на потопа, бяха починали, земята се беше възстановила от разрушението и събитието

постепенно беше изчезнало от паметта на хората. Адитите проявиха високомерие и арогантност. В Коран-и керим по смисъл се казва: **“Адитите се възгордяха без право на земята и рекоха: “Кой е по-силен от нас?”** Забравиха за Аллаху теалю и започнаха да се кланят на различни идоли, като Самед, Самуд, Сада и Хеба. Дори и не мислеха, че те и целият свят си има Създател. Със своите богатства всяваха терор и ужас наоколо, бедните и немощни племена стеноха под тяхна тирания. Сторваха ги да работят за тях като роби и ги убиваха с разнородни изтезания. Гаврата със слабите беше средство за развлечение и върху тях правеха тестове за издръжливост. Бедняците, които не харесваха, ги хвърляха от много високи сгради. Край пътищата слагаха различни знаци, ужким сочещи по-преки пътища, с цел да заблудят пътниците. Безпомощните хора, незнаещи за истинските им намерения, се заблуждаваха и попадаха в знойна пустиня. Адитите ги гледаха как умират от жажда и глад, и как се превръщат в храна за животните. Долните им души изпитваха наслада от тези подлости и садизми.

Аллаху теалю, за да ги върне към правия път, им прати Худ “алейхисселям” като пейгамбер. В Коран-и керим по смисъл се казва: **“И при адитите пратихме брат им Худ (алейхисселям) като пророк. Каза: “О, народе мой, служете на Аллаху теалю. Няма друг, освен Него, който да заслужава поклонение. Нима няма да се боите още от наказанието Му.”** (сура Араф:65)

Худ “алейхисселям” започна да ги зове към истината. Каза им да се откажат от служене на идоли, вършене на гнет и грехове, да се покаят и поклонят на Аллаху теалю. Адитите обаче проявиха грубост и го взеха за лъжец.

Худ “алейхисселям” им каза:

- **Ако не се върнете към правия път, знайте, че аз изпълнявам своето задължение към вас; моят Господ ще ви прати болезнено мъчение. Ще погинете.**

- Докато не покажеш чудо, няма да се отвърнем от нашите идоли! – отвърнаха разюзданите адити.

- **Какво чудо искате?**

- Нека вятърът смени посока по твое желание!

Худ “алейхисселям” отправи дуа и Аллаху теалю му повели: **“Посочи с пръст, към която посока възжелаеш.”** С молитвата на Худ “алейхисселям” и това чудо се състоя. Поискаха от него да превърне големите скали в пръст. И това стана ала не повярваха и още повече се озвериха; пожелаха да превърне вълната в коприна. Худ “алейхисселям” отправи дуа и вълната се превърна в коприна ала пак не повярваха. Нима дойде да ни отделиш от идолите? Ако говориш истината, хайде, доведи ни онова мъчение, с което ни заплашваш. Нека да го видим, казаха адитите.

Худ “алейхисселям” призова своя народ към вяра ала твърде малко от тях повярваха. Пребиха го, докато изпадне в несвяст. Худ “алейхисселям” разбра, че няма да се оправят и отпрати беддуа: **“О, Господи! Ти виждаш всичко. Аз им предадох моето пророчество. О, Господи! Прати им беда, за да се поучат.”** Аллаху теаля прие тази молитва и прати на адитите суша и недоимък. Кладенците изсъхнаха в продължение на три години. Зеленината пожълтя. Прочутите им градини изсъхнаха. Хората изпаднаха в нужда от капка вода и залък хляб. Животните измряха от жажда. Вееше постоянен, задушлив и сух вятър. Хората едвам отваряха усти и поемаха дъх. От прах едвам успяваха да видят един друг.

Междувременно Худ “алейхисселям” продължи да ги зове към вяра и покаяние. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“О, народе мой! Молете за опрощение вашия Господ и се покайте пред Него, за да ви изпрати от небето обилен дъжд, и да се размножите, надбавяйки Той сила върху вашата сила. Не се отмятайте от вярата, упорствайки във вашите грехове.” (Худ:52)

Сетният призив на Худ “алейхисселям” не стигна да ги въведе в правия път. Направиха опит за изтезание и убийство. Аллаху теаля съобщи на Худ “алейхисселям”, че наказанието на адитите е на път да дойде. Една сутрин той събра му’мините на едно място. На зазоряване на хоризонта се появи черен облак. Ето, за нас идва дъжд, рекоха адитите и толкова се зарадваха, че се събраха да го посрещнат. **Не, това е болезнен вятър. Ще затрие всичко,** отвърна Худ “алейхисселям”. Облакът издаваше мощен трясък. Худ “алейхисселям”, намирайки се на една висока планина, заедно с му’мините, отпрати зов към своя народ: **“О, адити! Ако не виждате това наказание, което хвърля сянка върху вас и се показва във вид на облак, тежко ви! Преди да се е стоварил върху главите ви и преди да не е останало място за бягане, елате, повярвайте в Аллах.”** Адитите изобщо не му обърнаха внимание и си рекоха: “Нека потърпим! Този вятър предшества обилен дъжд.” Яростният и леден вятър изпокри цялата долина с гибелен тътен и замята всичко във въздуха, подобно на сламени частици. Адитите, за да се спасят от урагана, прегърнаха дървета и скали ала полетяха във въздуха заедно с тях и се разкъсаха на парчета. Вятърът ги издигаше на голяма височина, замяташе ги като съчки и ги блъскаше по лице в земята. Всички погинаха до един и паднаха на земята безжизнени. Вятърът ги отвя и изхвърли в морето. Нито от тях, нито от техните имоти не остана и помен. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“И накрая с милост от Нас спасихме Худ и повярвалите в него, и изкоренихме (заличихме) онези, които взеха айетите за лъжа и не повярваха.” (Араф:72)

Худ “алейхисселям” и неговите последователите не пострадаха от тази мощна стихия. Свирепият ураган, унищожил неверниците, за тях се прояви като прохладен и приятен полъх.

След гибелта на адитите Худ “алейхисселям” и неговите последователи дойдоха в сияйната Мекка. Той, край мястото на Кябе, извърши поклонения, и там почина. Според предание гробът му е в Харем-и шериф, на място, наречено Хиджр.

Салих “алейхисселям” [Шела]

Салих “алейхисселям” е внук на хазрети Адем от 19-о коляно. Изпратен е като пейгамбер на самудяните.

Когато Худ “алейхисселям” беше изпратен като пророк на адитите, те не повярваха и Аллаху теаля ги наказа с болезнено мъчение. Повярвалите сред тях се спасиха от гибел и потърсиха нови земи за живот. Разпръснаха се из различни краища. Сред тях бяха и потомците на Семуд (Самуд), които се установиха в област Хиджр, отстояща между Шам и Хиджаз. Наречени са още Есхаб-ул-Хиджр. Техният брой се увеличи от ден на ден и се появиха девет племена. Положиха голямо старание и изградиха градини. За да се опазят от сухия зной на пустинята, издълбаха планините и построиха дворци по върховете и ливадите. Напреднаха много в изкуството и занаятите. Аллаху теаля – подобно на адитите – ги дари със земни блага и дълголетие. Продължителността на живота им беше между 300 и 1000 години. С времето се отдадоха на веселия и удоволствия и постепенно се отделиха от истинската религия, предадена от Худ “алейхисселям”. Племенните вождове започнаха да угнетяват и това съвсем ускори духовното падение. Накрая се стигна дотам, че изработиха кумири от дърво и камък и започнаха да им служат. Отделиха се от вяра в Аллаху теаля и се превърнаха в разюздан и невеж народ. Повярвалите в Худ “алейхисселям” ги наставляваха и ги учеха как Аллаху теаля е погубил адитите. Самудяните, свикнали да слушат тези неща, им казаха: “Те погинаха, защото не бяха построили стабилни сгради. Изградиха къщи и палатки върху пясъка и затова вятърът ги отнесе, заедно с населението. Ние дълбаем планините и строим къщи с железни врати. Вятърът не може да ги събори и да ни навреди. Ние сме строго привързани към нашите божества. Винаги ще служим на тях и ще им поднасяме курбани.” Качиха се на планината Кесиб и започнаха да извайват една огромна скала. Изградиха очи на този идол, гърди като на говедо и крака като на кон. После го изпокриха със злато, а на главата сложиха златна корона, окичена с различни скъпоценности. После застанаха пред него и сведоха чела в седжде. Техният главатар им повели да построят сграда за този идол и да го украсят със злато и сребро; да постелят земята с коприна и да построят още къщи около главната, която да напълнят с кумири и кандила. После назначиха на длъжност знатните сред народа и отделиха огромно количество злато за издръжка на комплекса. С течение на времето

самудяните потънаха в имот и разкош. Животните им напълниха долините, а дърветата започнаха да раждат по два пъти на година. Моралното падение стигна дотам, че жените канеха мъже на прелюбодеяние. Съревноваваха се в лъжата, измяната и убийството.

Салих “алейхисселям” живееше сред тях и имаше добри взаимоотношения с всички. Помагаше на бедните и притежаваше велик морал, заради което го обичаха. Когато стана на 40 години, Аллаху теаля го изпрати като пророк на самудяните, за да им покаже правия път. Той ги призова към вяра и упорито ги наставлява да се откажат от служене на идоли, вършене на жестокости и всякакви други злини. Каза им: **“Наистина аз съм изпратен за вас доверен пейгамбер. Вече се бойте от Аллах и ми се покорете.”**

Малцина от тях повярваха. Мнозинството упорито настоя да остане в неверие. Безверниците, разчитащи на своите богатства и свикнали с удоволствия и вършене на злини, му отвръщаха: “Ти не си нищо друго, освен човек като нас!” и го приеха за омагьосан и лъжец. Салих “алейхисселям” продължи да ги зове към вяра и каза: **“О, самудяни, нима смятате, че ще останете тук за вечно сред тези красиви лозя и градини, зелени посеви, златни жита, прекрасни фурми и потоци? Кой построи тези къщи, а кой ги населява сега? Мислите ли изобщо? Кой бяха първите собственици на тези лозя и градини, а кой ги ползва днес? Може би и те, като вас, си мислеха, че ще останат тук за вечно. Ала всички умряха и си отидоха. И вие ще умрете като тях. Тези неща няма да останат за вас. В отвъдното ще бъде поискана от вас равносметка за всички ваши дела. Сега, докато има още време, ми се подчинете. Проумейте го добре, че онези, които днес ви карат да сте непокорни към Аллах, няма да успеят да опазят себе си и вас от божественото наказание, защото и те са безсилни хора като вас.”**

Аллаху теаля, за да откаже самудяните от непокорство и разюзданост, стори техните жени безплодни. Дърветата изсъхнаха и престанаха да раждат. Всички техни води, с изключение на един извор, изсъхнаха. Самудяните с ярост и омраза дойдоха при Салих “алейхисселям” и му казаха: “О, Салих! Пусна развала сред нас. Напакости нас, нашите имоти и деца. Махай се оттук! Ако ли не, ще те убием!” Салих “алейхисселям” се отдели за известно време от тях и отиде по безлюдни места. След време пак се върна и призова самудяните към вяра. Те поискаха от него да им покаже чудо. Салих “алейхисселям” показа ала пак не повярваха.

Един ден отново дойдоха при Салих “алейхисселям” и му казаха: “Ако говориш истината, изкарай от тези стръмни скали женска камила с червена козина, която да е в предродилно състояние. Ако успееш, ще ти повярваме.” Всъщност мислеха, че Салих “алейхисселям” няма да успее това изумително за човека дело и ще се изложи. Салих “алейхисселям” каза: **“Силата на Аллаху теаля стига за всичко. Ако видите това чудо**

да се състои, бихте ли се съгласили водата от течащия извор да е нейна за един ден и после един за вас?” Самудянците, мислейки че това никога няма да се случи, рекоха: “Да, приехме и това условие.”

Салих “алейхисселям” всъщност възнамеряваше с тази вода, която бе в малки количества и присвоена от неверници, да помогне на изпаднали в затруднение хора. Искаше да даде водата от дела на камилата на бедни и слаби хора. Каза им: **“Не забравяйте за уговорката с мен. Ако навредите на камилата, когато излезе, и забравите за думата, ще ви сполети болезнено мъчение.”** Самудянците рекоха: “Ти изкарай камилата, ще приемем всичко, което искаш. Ако постъпим иначе, ще приемем и наказанието.” Накрая се насъбраха пред скалите на планината, от която поискаха да излезе камила, и зачакаха.

Салих “алейхисселям” помоли Аллаху теаля за чудо и Той прие дуата му. Скалата се отвори и излезе точно такава камила, каквато искаха те. Тя започна да ходи волно сред самудянците, които се бяха подредили в две редици и замръзнали от почуда, и сетне роди. Част от свидетелите повярваха. А другите, като видяха, че интересите им ще пострадат и ще трябва да престанат със злинците, настояха в неверието. Салих “алейхисселям” ги предупреди, че трябва да спазят обещанието или тежко мъчение ще се спусне над тях, но не се отказаха от ината и неверието. Подялбата на водата им се стори тежка и започнаха да търсят изход от ситуацията.

По чудо камилата, заедно със своето малко, обикаляше навсякъде и когато дойде нейния ред, изпиваше всичката вода за деня. Тонове вода изчезваха в тялото ѝ. След като водата привършеше, седнаше на устата на извора, а му’мините издояха от нея мляко, колкото за едно племе. Пиеха от него и готвеха храни. Това увеличи вярата на му’мините и неверието на неверниците. Самудянците, изпаднали в състояние на безсилие пред това чудо, заплануваха да убият камилата. В момент, когато Салих “алейхисселям” ги наставляваше и зовеше към вяра, неверниците посочиха към пиещата от извора камила и рекоха: “Ще погинем ако избием тази камила, така ли? Ех, наблюдавай как ще я убием!”

Най-накрая, кроейки различни планове, убиха животното и рекоха: “Ето, убихме камилата. Ако си пророк, както твърдиш, докарай мъчението.”

Салих “алейхисселям” търпеливо и милостиво наставлява този разюздан народ: **“О, народе! Какво е това от вас? Убийте и тази камила, която беше изпитание за вас. Проявихте упорство в ината и греха. Въпреки всичко вратата на покаянието е отворена. Защо искате наказанието да дойде, покайте се!”** Самудянците отново се отнесоха сурово и започнаха да планират убийството на Салих “алейхисселям”, неговите семейство и последователи.

Салих “алейхисселям” ги предупреди: **“Останете по вашия край още три дни. Първия ден лицата ви ще пожълтеят, втория ще почервенеят,**

третия ще почернеят, а четвъртия ще дойде наказанието над вас и ще ви погуби.”

Въпросните дни настанаха, а самудяните пристъпиха към изпълнение на плана за убийство. Джебраил “алейхисселям” дойде и предупреди пейгамбера, а той, от своя страна, събра му’мините и се отдалечи оттам.

През първия ден се случиха странни неща. От местата, където беше стъпвала камилата, бликна кръв, листата по дърветата почервенияха, водата на извора стана кървавочервена, а лицата на хората пожълтяха. На втория лицата им станаха червени като помазани с кръв. Самудяните, виждайки тези признаци, повярваха, че ще дойде наказанието и застанаха. През третия ден, когато лицата им почерняха, обкръжиха къщата на Салих “алейхисселям” и я нападнаха ала видяха, че си е заминал. След полунощ, призори на следващия ден, се появи силен трус, от околните планини изблигнаха огньовете и унищожиха местността на самудяните. Уплахата от труса ги уби до един.

“Мощният вик на Джебраил “алейхисселям” ги обзе самудяните на сутринта. Всички до един погинаха. И не ги избави от наказание техните стабилни къщи, имоти и голямо население.” (Хиджр: 83-84)

“Изпратихме срещу тях вика на Джебраил “алейхисселям” и станаха като сухите сламки на сеното.” (Камер: 31)

“С могъщ глас от небето се случи сътресение, сърцата им се скъсаха и паднаха по лице, и погинаха в домовете си.” (Араф: 78)

След това събитие местността никога повече не процъфтя, стана така сякаш никой не бе живял.

След гибелта на народа, Салих “алейхисселям”, заедно с повярвалите, изгледа с поука заличения град и рече: **“О, народе мой! Не поисках никаква отплата от вас, само ви призовах към вяра. Многократно ви наставлявах, за да не изпаднете в това сегашно състояние. Но вие не послушахте и сетне наказанието ви застигна.”**

В различни айети от Коран-и керим се споменава за Салих “алейхисселям”, самудяните и тяхната гибел.

“Що се отнася до самудяните: Ние показахме правия път и на тях ала те предпочетоха слепотата (невежеството и заблудата) пред напътствието. Заради греховете ги обхвана мълнията на силното наказание. И спасихме онези, които повярваха и се бояха от Моето наказание.” (сура Фуссият: 17-18)

Чудесата на Салих “алейхисселям”:

1. Изкара камила от скалата.
2. В местността на самудяните нямаше друго дърво, освен така нареченото хамт. Отидоха при Салих “алейхисселям” и му казаха: “Ако си истински пейгамбер, превърни тези дървета в плодови!” Когато отпрати дуа, всички те родиха разнородни плодове.
3. След като отпрати дуа от една голяма скала изблигна вода.

4. Огънят не подейства на неговата палатка. Събитието е следното: самудяните бяха овцевъди. Прекарваха някои месеци от годината в палатки сред ливади и плата. Един от неверниците подпали палатката на Салих “алейхисселям”. Другите неверници се обърнаха към него и с подигравателен тон му казаха: “Ако си истински пейгамбер, изгаси огъня!” Салих “алейхисселям” отправи дуа и огънят в неговата палатка изгасна ала всички палатки на неверниците пламнаха и заедно с вещите в тях се превърнаха в пепел.

Зулкарнейн “алейхисселям”

Пророк или евлия. В Коран-и керим са споменати неговите случка и походи на Запад и Изток. Същинското му име бе Искендер. Тъй като отиде на Запад и Изток, е наречен още Искендер-и Зулкарнейн. Той бе от рода на Йафес, син на Нух “алейхисселям”. Не е ясно дали е пейгамбер или не. Живя много преди Мунзир Искендер от Йемен и Искендер (Александър) Македонски, ученик на Аристотел.

Аллаху теаля възложи на Своя праведен раб Зулкарнейн “алейхисселям” задача да съобщи на хората из света божествените заповеди и забрани. Зулкарнейн “алейхисселям” отправи дуа към Аллаху теаля и Го помоли да му дари сила и посочи с кои знание и справедливост да властва над тях.

Аллаху теаля му каза: **“Ще те даря със сила, за да изпълниш възложението. Ще отворя твоите гърди и ще бъдеш приведен в състояние на можене на всичко. Ще отворя твоя говор, ще разширя твоето слово, ще отворя твоите уши и ще чуеш далечините. Ще разширя твоята проникателност и ще видиш далечините, ще може да проникнеш във всичко. Всичко, което направиш, ще е стабилно. Ще те даря с каквото пожелаеш. Ще те даря с внушителност, така че никой не ще може да те погледне на криво. Ще ти помагам; нищо няма да ти навреди. Ще те подсиля; нищо не ще те победи. Ще даря със сила твоего сърце и не ще се побоиш от нищо. Ще дам светлото и тъматата на твое разположение и ще ги сторя твои воини. Светлото ще ти показва пътя отпред, а тъматата ще те гварди отзад.”**

Аллаху теаля даде под негова команда облаците и още други неща. Дари го със знание, сила и власт над хората, и още две знамена – бяло и черно. Щом в тъмна нощ развееше бялото, всичко навред се давеше в светлина. Щом възжелаше врагът да остане в тъма, развяваше черното и посред бял ден вражеската страна затъваше в съвършен мрак, а неговата в светлина, и за късо време надделяваше над него. Пред него на всеки поход се случваше да е светло, а в тила тъмно. Държавата му се разшири и укрепна с голяма скорост. Постара се да разчуе из целия мир повелите и забраните на Аллаху теаля.

Негов везир и военачалник бе Хъзър “алейхисселям”, сина на леля му. По заповед на Аллаху теалю с армия от му’мини пое първо на Запад. Из всички места, докъдето беше стигнал, призова безверниците към правата религия. Извърши добрини на хората. С онези, които не приеха призива, поде войни. Стигна до крайната точка на населените места на запад. Там свършваше сушата и започваше морето. Когато стигна там, намери един безверен народ, който се обличаше в дрехи от животинска кожа и се препитаваше с неща, които морето изхвърляше и бяха от рода на рибата. Зулкарнейн “алейхисселям” ги призова към вяра с благо поведение. Част от тях повярваха, а други се отвърнаха. Зулкарнейн “алейхисселям” се насочи към втората група и я остави в тъмнина, която ги доведе до състояние на изумление. Разкаяха се и приеха битието и единството на Аллаху теалю.

Зулкарнейн “алейхисселям”, заедно с армия от му’мини, призова всички народи, които срещна, към вяра. Възжела от тях да повярват и служат на Аллаху теалю. Безверниците ги наказа. Отиде пеш до благословена Мека и извърши хадж. Срещна се с Ибрахим “алейхисселям” и получи неговите дуи и наставления. После се насочи на Изток. Стигна до най-източната земя, която слънцето огряваше най-напред. Призова тамошния народ, живеещ в подземни помещения, към правата религия. После устрои поход на Север. Стигна до място между две планини. Срещна многолюден народ. Призова и него към вяра. Царят посрещна Зулкарнейн “алейхисселям” с добро и му предложи дарове. Прие заедно с целия си народ правата религия и стана обект на похвалите на хазрети Зулкарнейн. Царят му се оплака от зловредните народи Йеджудж и Меджудж (Гог и Магог). Зулкарнейн “алейхисселям”, с помощта на въпросния народ, изгради стена за защита от Йеджудж и Меджудж.

По време на един от походите срещна народ без никакви земни имоти и богатства; препитанието му бе единствено от зеленчуци. Всеки от тях си копаеше гроб, чистеше го ежедневно и в него изпълняваше поклонения. Зулкарнейн “алейхисселям” разговаря с техния владетел, който му каза, че не отдават никакво значение на земното и – с цел да се сецат за ахирета – правят поклонения вътре в самите гробове.

С помощта на Аллаху теалю Зулкарнейн “алейхисселям” превзе всички страни на Запад, Изток и Север. След като съобщи на всички повелите и забраните на Аллаху теалю, разпусна войската. Отдели се от хората, когато стигна до местността Думет-ул-Джендел между Медина и Шам. Прекара време в ибадети и служене на Аллаху теалю.

Преди да почине направи следното завещание: **“Когато почина, измийте моето тяло и го покрийте подобаващо. Сложете ме в ковчег. Пуснете ръцете ми да висят навън, а всичкия ми имот го натоварете на мулета.”** Изпълниха заръката му и след малко почина. Погребяха го в Мека или в планината Техаме край града. С това си завещание искаше да

каже следното: “С последвалите ме воители озаптих Истока и Запада. Прислугата не ми оказа никакво неподчинение. Завладях света от край до край; имах безчет богатства, но нито едно от тях не бе трайно. Както виждате, отивам в гроба с празни ръце. Земният имот остава в земното. Правете неща, които ще са ви от полза и в ахирета.”

Зулкарнейн “алейхисселям” беше среден на ръст и имаше бяло-червена кожа; беше с красив нрав, изцяло отдаден на Аллаху теалю, снизходителен към народа и справедлив. Беше много усърден в организиране на походи за джихад и благоустройство на държави; не отдаваше значение на земното и печелеше с пот на чело. Плетеше кошници и ги продаваше, с това изкарваше своята прехрана и тази на семейството, а с останалите средства помагаше на бедни. Изгради стена, за да опази хората от злото на Йеджудж и Меджудж.

Според предания стената е построена по молба на турците-му’мини в източна Азия. Тази стена, изградена от камъни и желязо, е различна от познатата нам Китайска стена.

Зулкарнейн “алейхисселям” е споменат в сура Кехф от 83 до 98-и алет. За него Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Четирима от онези, чиито имена са ви известни, са господствали над света; двама от тях са му’мини, а другите двама кяфири. Му’мините са Зулкарнейн и Сюлейман “алейхисселям”, а неверниците – Немруд и Бухтуннасар (Навуходоносор). Петият, който ще властва над света, ще е един от моите синове (внуци), т.е. Мехди.”**

Ибрахим “алейхисселям”

[Авраам]

Той е от пророците, чиито имена фигурират в Коран-и керим и един от шестимата Улюлазм пейгамбери. Изпратен е на келданиите. Той е най-възвишеното творение след нашия пророк Мухаммед “алейхисселям”. Аллаху теалю го нарича “халил” (приятел) и ето защо е назован Халилуллах (Приятеля на Аллаху теалю) или Халилуррахман (Приятеля на Всемилоствивия). Баща му е му’мин на име Тарух, а майка му е вярваща жена на име Емиле. Ибрахим “алейхисселям” е от прадедите на Мухаммед “алейхисселям”, защото единият му син, Исмаил “алейхисселям”, е праотецът на арабите, а другият, Исхак “алейхисселям”, на евреите. Роди се в източната част на Вавилон, страна на келданиите, между Тигър и Ефрат. Почина на 175 годишна възраст в Йерусалим.

Когато майката на Ибрахим “алейхисселям” беше бременна с него, Тарух почина. Емиле се ожени за Азер, който се пада чичо на Ибрахим “алейхисселям”. Азер е неговият доведен баща и чичо-идолопоклонник. Изкарваше своята прехрана чрез дялане и продажба на идоли.

Учените по тefsир, разяснявайки 74-о знамение на сура Ен'ам, където се споменава името на Азер, ясно сочат, че той е чичо и доведен баща на Ибрахим "алеихисселям", защото всички деди на нашия Пейгамбер – от Адем "алеихисселям" до него – са все му'мини. В 219-о знамение на сура Шуара по смисъл се казва: **"Ти, т.е. твоята светлина, дойде до теб, бивайки прекарвана все през онези, които правеха седжде."** Учените на ехли суннет, тълкувайки този свещен аyet, са разбрали, че всички предци – жени и мъже – на Пейгамбера ни са били му'мини. В хадис-и шериф, предаден от Абдуллах ибни Аббас, се казва: **"Нито един от моите деди не извърши прелюбодеяние. Аллаху теаля ме прекара през чисти бащи и майки. Ако се случеше един от моите деди да има двама синове, аз се намирах с най-добрия и благодетелен от тях."**

Както се разбира от свещените аyeti и хадиси и от хилядите ислямски книги, всички щастливци, имали честта да се намират сред отците на Пейгамбера ни, са най-благородните, красиви и целомъдрени хора на тяхното време. Всички те бяха ценни и високоуважаеми. Същото се отнася и за Тарух, бащата на Ибрахим "алеихисселям". Беше чист от лоши нрави и качества.

Дълги векове след Нух "алеихисселям" във Вавилон се бяха установили келданиите, които се кланяха на звезди и идоли. Техният цар във въпросното време беше Немруд, който караше народа да приема за божество него и кумирите. Една нощ сънува страшен сън. Видя как на небосвода проблясна ярка светлина, пред която слънцето, луната и звездите изчезнаха. После дойде един човек, вдигна Немруд от трона и го блъсна в земята. На сутринта Немруд запита астролозите за неговото тълкувания и те му рекоха: "Ще се роди мъжка рожба, която ще докара нова религия и ще заличи из основа твоята власт. Трябва да предприемеш необходимите мерки!" Немруд нареди незабавно да избият всички новородени момчета, мъжете да не се доближават до жените сексуално и да затворят всички бременни жени. По този начин изби към сто хиляди невинни деца. Тогава бременната Емиле беше омъжена за Азер. Тъй като бременността ѝ не проличаваше все още, тя каза на своя мъж: "Ако се роди момче, ще го предадеш на Немруд със собствени ръце и ще получиш своя дар от него!" Когато дойде време за раждане, Емиле устрои номер на Азер и за да го отдалечи от околността, рече: "За жените има опасност да умрат по време на раждане. Много ме е страх! Иди в храма за идоли и се моли за моето избавление." Азер я послуша и се затвори в храма. Емиле тайно напусна града и се подслони в една пещера. Роди, откърми своето дете и веднага се върна обратно. Прати вест на Азер да дойде при нея. Той, когато се върна, веднага запита за детето. Емиле каза, че детето се е родило слабо и починало веднага. Тя скри своя син от всички и го отгледа скришом. Когато отиваше при него, винаги го заварваше да суче мляко от своя пръст и сит. От пръстите му течаха масло, мляко, мед и шира от фурми. Аллаху

теаля прашаше Джебраил “алейхисселям” да излива тези блага от Рая през пръстите му.

След като излезе оттам, Ибраим “алейхисселям” съзерца слънцето, луната, звездите и вселената; разбра, че те си имат свой Безподобен Създател⁵. Дойде при келданиите и с явни доводи им съобщи, че звездите и идолите, на които се кланят, не заслужават поклонение. Вавилонците се оплакаха пред Азер заради това, че още дете доведеният му син се противопоставя на идолите. Азер го смъмри и каза да се откаже от това деяние, но Ибрахим “алейхисселям” не му обърна никакво внимание и рече: **“Поискайте доказателства от мен, ще ги покажа. Аллаху теаля, който ме напъти, ме раздели от вас. Не ме хвърли в заблудата, в която сте вие. Аз не обичам вас и вашите идоли.”** Каза и на Азер, че да се кланя на статуи е безсмислица. Азер му се ядоса и каза да се отдалечи от него.

Азер даваше на децата си издяланите идоли и ги прашаше на пазара за продажба. Даваше от тях и на Ибрахим “алейхисселям”, но той ги завързваше за едно въже и влачеше по улиците. Понякога потапяше техните глави във вода и с повелителен тон заповядваше: **“Хайде, пий!”** Опитваше се да покаже на хората колко безпомощни са всъщност тези статуи.

В хадис-и шериф се казва: **“В Съдния ден Азер ще бъде със съвършено черно и прашно лице. Ибрахим “алейхисселям” ще му каже: “Не ти ли бях казал в земното да повярваш в съобщенията от мен неща и да се откажеш от служене на идоли?”** Ето, днес няма да ти се възпротивя, ще отвърне той. Но вече ще е твърде късно. Ще го покажат пред Ибрахим “алейхисселям” във вид на окървавена хиена. Ще го хванат за краката и изхвърлят в Ада.”

Ибрахим “алейхисселям”, сторен пророк на ранна възраст и дарен с десет сухуфа, по заповед на Аллаху теаля призова малки и големи към вяра. Пожела да извърши един всеобщ призив и съвсем ясно да покаже на своя народ безсмислието и безпомощността на идолите, и че да се кланя на тях е същинска заблуда. Точно тогава келданиите се бяха събрали да отпразнуват своя празник. Азер, доведеният баща и пазител на храма за

⁵ “И когато го покри (Ибрахим “алейхисселям”) нощта, той видя звезда и рече: (със смисъл “Не може да има такъв Господ!”) “Това ли е моят Господ?” А след като залезе, рече: “Не обичам залязващите.” После видя луната да изгрява и рече: “Това ли е моят Господ?” Но когато и тя залезе и изчезна, рече: “Кълна се, че ако моят Господ не ме беше напътил, без съмнение и аз щях да бъда от заблудените.” И когато видя слънцето да изгрява, рече: “Нима това слънце, което е по-голямо от другите, е моят Господ?” А когато залезе, рече: “О, народе мой! Тези неща са все изчезващи създания. Аз категорично съм далеч от онези неща, които съдружавате с Аллах. Аз обърнах правоверен своето лице към Онзи, Който е сътворил небесата и земята. Аз не съм от съдружаващите.” (Енам: 76-79)

идоли, насили Ибрахим “алейхисселям” да отиде на празненството, но той се престори, че е болен и отказа. След като хората си отидоха, влезе в храма, където имаше към седемдесет статуи. Взе една брадва и изпочупи всички. Остави само най-големия идол и окачи брадвата на врата му.

Келданиите се върнаха от празненство и влязоха в храма, видяха изпотрошените идоли и изпаднаха в голяма почуда. Започнаха да викат: “Кой може да е сторил това?” Предположиха, че е дело на Ибрахим “алейхисселям” и го разпитаха пред народа:

- О, Ибрахим! Ти ли счупи нашите идоли? – запитаха идолопоклонниците.

- **Няма кой, освен този голям идол, който си е казал: “Защо се кланят на тези малки идоли, докато ме има мен?” Питайте го?**

- Че идолите не говорят!

- **Че защо служите на тези идоли, които не могат да се опазят от чупене и не ви носят никаква полза? Няма ли да се вразумите още? Горко на вас и на тези идоли, на които служите.**

Келданиите разбраха, че това е дело на Ибрахим “алейхисселям” и го хвърлиха в затвора. Доложиха положението на своя крал, който се беше самообявил за божество.

Немруд повели да докарат Ибрахим “алейхисселям”. Ибрахим “алейхисселям” призова владетеля към вяра. Немруд отказа и поиска от пророка да му се поклони доземи. Когато получи отказ, повели да затворят Ибрахим “алейхисселям” и да го изгорят в огън. (Онзи, който подсети Немруд да изгори Ибрахим “алейхисселям”, бе човек на име Хенун. Аллаху теалю повели и земята го погълна.) Разярените Немруд и келданиите подготвиха огромна площ за събиране на дърва. Владетелят обяви, че който се възпротиви, ще бъде изгорен заедно с пророка. Събраха дърва в продължение на месец. Сред тях една жена застана пред един идол и изпълни следния обет: “Ако оздравея, ще закупя едни колко си дърва и ще ги дам (на Немруд)!” А друга предеше конци и със спечелените пари купуваше дърва. Накрая купчината се превърна в огромна планина. Когато я запалиха, горя седем дни и пламъците ѝ се издигнаха високо в небето. Заревото на огъня се виждаше от много далеко. Птиците, прелитащи на голямо разстояние от огъня, изгаряха от силната горещина и падаха мъртви на земята. Немруд, от високо място, което повели да построят за него, наблюдаваше случващото се с голямо високомерие и самодоволство. Хората се насъбраха и започнаха да умуват как да хвърлят Ибрахим “алейхисселям” в този могъщ огън с пламъци до небесата. Шейтанът се преобрази като човек и каза, че това ще стане само с помощта на катапулт. Тази идея се хареса на Немруд и езичниците. Ибрахим “алейхисселям” – с упование и любов към Аллаху теалю – не изпитваше и капка страх пред вида на чудовищния огън. Животните помолиха Аллаху теалю за позволение, за да му се притичат в помощ. Мелякетата дойдоха при него и го помолиха: “Аллаху теалю сложи вятъра под моя команда. Ако

повелиш, ще заповядам да задуха и разпилее този огън!”, “Водите са под моя команда! Ако възжелаеш, за секунда ще изгася този огън!”, “Земята е под моя команда, ако възжелаеш, ще заповядам и ще погълне огъня!” Ибрахим “алейхисселям” отговори на всеки един от тях така: **“Не влизайте между приятели! Нека моят Господ стори каквото възжелае.”** Езичниците хвърлиха великия Ибрахим “алейхисселям” в пламъци. Когато го хвърлиха, рече: **“Хасбияллах ве ни’мел векил”**, т.е. “Аллах ми е достатъчен, колко добър Помощник е Той.” Падайки в огъня, дойде Джебраил “алейхисселям” и запита:

- Имаш ли желание?

- **Да, имам, но не към теб, а към моя Господ, Той ме вижда.**

- Защо не искаш от Хак теаля (да те спаси)?

- **Той знае в какво състояние съм аз, няма нужда от искане. Ако възжелае да ме изгори, какво бих могъл да поискам, освен доволство към волята Му?**

- Искай помощ от Него срещу огъня!

- **С чия заповед гори огънят? Чие дело е това?**

- Гори с повеля на Аллаху теаля.

- **Халил (Ибрахим “алейхисселям”) е доволен от делото на Джелил (Великия Аллаху теаля).**

Това неговото състояние е похвалено в Коран-и керим. Когато падаше в пламъците, Аллаху теаля повели на огъня: **“О, огън, бъди прохладен и безопасен за Ибрахим!”** (Енбия: 69) Огънят се превърна в зелена градина. Придружи го Джебраил “алейхисселям”. Донесе му риза и постеля от Рая и го нахрани с дженнетски блага. Остана в огъня за седем дни. След като пламъците изгаснаха, хората видяха това чудо с очите си. От тях повярваха неговият брат Харан, дъщерята на чичо му, жена му хазрети Саре и още няколко души. След като се спаси от огъня, Ибрахим “алейхисселям” продължи да зове келданиите към вяра за още известно време ала тиранинът Немруд и народът-идолопоклонник настояха в неверието. Аллаху теаля им натрапи комари. Бяха толкова много, че изпиха кръвта им и ги превърнаха в сухи кокали. Един куц комар влезе през носа на Немруд и се настани в мозъка му. Причини му дълготрайно страдание. Заради болката заповяда да го удрят по главата с чукало, следствие на което умря. Аллаху теаля наказва Немруд, който се беше провъзгласил за бог, с едно от най-безсилните си творения и показа неговото нищожество. **“Възжелаха да устроят клопка на Ибрахим “алейхисселям” ала Ние ги сторихме да са от тези, които губят още повече.”** (Енбия: 70)

Погина Немруд и тези, които го последваха; загубиха и в земния, и в отвъдния живот, и заслужиша наказанието на Ада.

Нито даде спокойствие на себе си, нито даде на света;

погина и се изсели от този свят, нека издържат обитателите на гроба.

Ибрахим “алейхисселям” – по заповед на Аллаху теаля – се пресели от Вавилон в Харран (област на юг от Урфа). С него бяха Лут “алейхисселям” (синът на брат му), жена му Саре Хатун и другите му’мини. След известно време потегли за Египет. По време на това пътешествие Лут “алейхисселям” беше натоварен с пророческа задача към обитателите на Седум. След като той се отдели от тях, Ибрахим “алейхисселям” отиде в Египет. По това време (според преданието) беше на тридесет и осем години.

Там в това време властваше жесток фараон на име Синан бин Улван. Когато чу за пристигането на Ибрахим “алейхисселям” и жена му, възжела Саре. Извика я в своя дворец и когато рече да ѝ се натрапи, дъхът му секна и крайниците му се парализираха. Съжали за своята постъпка и се отказа. Поиска от Саре дуа, за да се спаси от това унижение. Саре, опасявайки се да не бъде обвинена в убийство на владетеля, отправи дуа. Фараонът се възстанови и им подари наложница на име Хаджер. След това Ибрахим “алейхисселям”, заедно с жена си Саре и Хаджер, отиде в Палестина.

Установи се в безлюдната и съвсем суха област Себу. Остана за известно време там и забогатя премного. Животни, половин милион от които говеда, изпълниха долините. Когато новодошлите там хора започнаха да го раняват, Ибрахим “алейхисселям” се изсели в Къст, Шам. Тъй като беше изключително щедър, дари хората с много неща.

На Ибрахим “алейхисселям” не му се раждаше дете. По желание на Саре се ожени за хазрети Хаджер. От този брак се роди Исмаил “алейхисселям”. Тъй като сиянието на Мухаммед “алейхисселям” се предаде чрез хазрети Хаджер в Исмаил “алейхисселям”, у Саре се появи гайрет (благородна завист) към Хаджер. За да не страда още повече, Ибрахим “алейхисселям” – по повеля на Аллаху теаля – заведе малкия Исмаил и Хаджер в безлюдната и безводна тогава Мека. Остави ги там и се върна в Шам. Когато майка ни Хаджер и синът ѝ Исмаил бяха там, от земята бликна водата Земзем.

Преди време Ибрахим “алейхисселям” беше изпълнил обет (адак), че ако му се роди син, ще го пожертва по пътя на Аллах. Когато дойде да посети хазрети Хаджер и своя син Исмаил в Мекка, три поредни нощи сънува сън, който го стори да реши да изпълни заръката си. Тъкмо беше на път да го стори, когато Аллаху теаля похвали неговата вярност и го дари с овен за курбан. С това Исмаил “алейхисселям” се спаси от принасяне в жертва.

Аллаху теаля дари Ибрахим “алейхисселям”, когато беше на преклонна възраст, с още един син, Исхак, от хазрети Саре. Ибрахим “алейхисселям” няколкократно посети своето семейство в Мека и заедно със своя син Исмаил построи Бейтуллах (Кяабе). По заръка на Джебраил “алейхисселям” взе черния камък, който бе от дженнетските рубини и наречен Хаджер-ул-Есвед, и го помести на стената на Кяабе. Изграждайки стената на Кяабе, стъпи върху камъка, наричан сега Макам-и Ибрахим.

След като свърши, по заповед на Аллаху теаля – посредством Джебраил “алейхисселям” – изпълни хадж със своя син Исмаил “алейхисселям” и народа Джурхум, поселил Мекка.

След като изпълни фарзовете на хаджа, заръча на своя син да се грижи за Кяабе. Преди да потегли за Шам се качи на Арафат и отправи дуа за потомството на Исмаил “алейхисселям”. После се върна обратно в Шам. Идната година заведе в Мека – във времето за хадж – своята съпруга Саре и син Исхак. После се върнаха заедно в Шам.

Преди да почине, Ибрахим “алейхисселям” завеща следното на своя син Исмаил: **“О, синко! Тази светлина, която сияе на челото ти, е на последния пейгамбер Мухаммед “алейхисселям”. Всички наши предци завещаха на синовете си да я пазят добре и предадат на правилното ѝ място. Опази добре тази благословена светлина! Омъжи се за целомъдрена и чиста жена, и я предай на нея. Завещай същото и на своя син.”** Почина на 175 годишна възраст – след хазрети Хаджер и Саре – в Ерусалим. Погребана го в околното градче Хабрун, в една пещера. Това градче – в името на Ибрахим “алейхисселям” – бе наречено Халилуррахман. Предадено е, че много пейгамбери – като хазрети Лут, хазрети Исхак и хазрети Якуб – се намират тук. Мюсюлманските владетели в своите времена са ремонтирали тамошните месджиди и тюрбета. За последно са ремонтирани във времето на османския султан Абдулхамид II.

Ибрахим “алейхисселям” е най-високопоставеният пейгамбер след Мухаммед “алейхисселям”. Всички следващите пророци са негови потомци.

Аллаху теаля разкри на Ибрахим “алейхисселям” Своите тайни и го изпита с неговия нефс (в събитието с големия огън), имот и син (в събитието с жертвоприношението на Исмаил “алейхисселям”). Неговото изпитание с имота е както следва: Във времето, когато беше много богат и животните му, начело с половин милион говеда, изпълваха равнини и долини, Джебраил “алейхисселям” се преобрази като човек и рече:

- О, Ибрахим! Чии са тези стада?

- **На Аллах, но са поверени в мои ръце. Прави тесбих на Аллаху теаля, изречи името Му и нека всички те да станат твои!** – и подари всички животни на меляикето.

Когато Джебраил “алейхисселям” се представи, хазрети Ибрахим рече: **“Не бих взел обратно онова, което дадох в името на Аллах!”** Продаде целия си имот и го похарчи в името на Аллах.

Хазрети Ибрахим предаде на хората всички заповеди и забрани, които му бяха низпослани. Много ясно им показа, че да се служи на друг, освен Аллах, е заблуда. Затвори всички врати към съдружаване с Аллах (ширк). Неговите качества са съобщени в сура Нахл (120-122). Неговите щедрост и гостоприемство бяха легендарни. Без гост не сядаше на трапезата и за да го

намери, отиваше – ако трябва – на далечни места. Заради това си качество е наречен **“Ебу’д-Дуйуф”** (баща на гостите)⁶. Неговото Къбле беше Кяабе. По време на намаз възторгът и звукът на сърцето му се чуваха от много далеко.

Чудесата на Ибрахим “алейхисселям”:

1. Огънят не подейства на благословеното му тяло. Немруд го хвърли в огън, но той не го изгори поради следната повеля на Аллаху теаля: **“О, огън, бъди хладен и безопасен за Ибрахим!”**

2. Четири мъртви и разчленени птици, чиито парчета бяха поставени на различни места, бивайки извикани от Ибрахим “алейхисселям”, се върнаха към живот.⁷

3. Благодарение на негово чудо камъните горяха като въглища. Когато се пресели в Шам, се спря на място с треви и зеленина. Хората, които не можаха да намерят материали за горене, се обърнаха към Ибрахим “алейхисселям”. Той им повели да съберат камъни и ги запали като

⁶ Веднъж беше устроил голямо угощение. Беше поканил двеста меджусии (огнепоклонници). След гощавката те поискаха да му благодарят и направят нещо в отплата. Когато доложиха това си желание на Ибрахим “алейхисселям”, той им каза: **“Имам желание от Вас?”** Какво е то, рекоха те. **Искам да изпълните едно седжде на моя Господ.** Меджусиите не очакваха това, защото по-рано ги беше призовал към вяра, а те не я бяха приели. Разговориха се: “Този човек е известен със своите щедрост и гощавки. Да не му откажем; нека изпълним седжде на неговия Господ, а после ще отидем да се кланяме на нашите божества. Хем ще задоволим волята му, хем не ще останем лишени от гощавките. Ако му откажем, може да престане да ни кани.” Когато сведоха чела в седжде, Ибрахим “алейхисселям” отправи следната дуа: **“О, Господи! Тяхното напътствие зависи от Теб. Отреди им вяра!”** Неговата дуа се прие и всички до един бяха дарени с вяра.

⁷ Един ден видя на брега мъртво животно. По време на прилив от него ядяха риби и морски обитатели, а при отлив – животни и птици на брега, т.е. различните части на това животно попадаха в стомасите на съвсем различни животни. Тялото на животното се разпръсваше наоколо под форма на частици и ставаше част от други тела. Ибрахим “алейхисселям” пожела да види как Аллаху теаля би го съживило пак. Той категорично знаеше, че Онзи, Който ги създава, умъртвява и съживява е Аллаху теаля, но искаше да види със собствени очи. Аллаху теаля му каза: **“Ти повярва, че аз ще съживя мъртвите с Моята сила; това не ти ли е достатъчно?”** О, Господи! аз несъмнено повярвах, че е в Твоята сила да съживиш мъртвите, това го знам без да имам съмнение, но още в земното желая да видя с очи проявлението на Твоята сила, рече Ибрахим “алейхисселям”. При това Аллаху теаля му повели да хване четири птици, да ги огледа добре и запомни. Ибрахим “алейхисселям” направи това. После ги заколи и ги изчисти от пера. Раздоби ги на фини парчета и ги разбърка едно с друго. Главите им задържа до себе си. Раздробените парчета ги раздели на четири части и ги постави по върховете на четири различни планини. После извика всяка една поименно и рече: “Елате с позволенията на Аллаху теаля!” Парчетата се издигнаха във въздуха, отделиха се едно от друго и тези на всяка една птица се събраха на отделно място. После дойдоха при Ибрахим “алейхисселям”, събраха се със собствените си глави и се върнаха към живот. Това събитие е ясно посочено в сура Бакара от Коран-и керим.

въглища. Много хора, станали свидетели на това събитие, станаха му'мини.

4. Понякога го придружаваха диви животни и с ясно слово му говореха. Веднъж, на връщане от Мекка за Шам, голямо множество от диви животни го придружиха и съвсем явно му проговориха.

5. Виждаше зад стени и планини. Това чудо се случи, когато египетският фараон се закани да обладае хазрети Саре. Ибрахим "алеихисселям" видя отвън какво се случва вътре в двореца. Стените се превърнаха в стъкла за него; завесата от очите му се повдигна. С това видя как ръцете на фараона изсъхват, краката му се парализират и пада на земята.

6. Над камъка, който беше настъпил, поникна дърво и се раззелени. Това го беше пожелал един народ, когото Ибрахим "алеихисселям" призова към вяра.

7. От местата, където сядаше, се разнасяше прекрасно благоухание. Дори да се отделяше оттам, самото място продължаваше да ухае години наред. Хазрети Исмаил разбираше за присъствието на своя баща в къщи именно чрез това ухане.

Религията на Ибрахим "алеихисселям" беше ханифска. Речниковото значение на думата е "такава, която се обръща към истината, без да се примесва с нищо грешно и отклонено." Ибрахим "алеихисселям" е наречен ханиф поради факта, че никога не се поклонил на келданийските идоли, винаги беше против тях и служи на Аллаху теаля. Религията му е наречена ханифска, защото е права, без да има нещо криво в нея. Много араби, преди Мухаммед "алеихисселям", бяха ханифи (същински му'мини).

Лут "алеихисселям"

[Лут]

Той е от пророците, чиито имена фигурират в Коран-и керим. Син е на брата (Харан) на Ибрахим "алеихисселям". След като се изсели от териториите на Немруд в Шам, заедно с Ибрахим "алеихисселям" и неговите последователи, Аллаху теаля го изпрати като пророк за народа на град Содом край езеро Лут. Призова хората към религията на Ибрахим "алеихисселям".

След преселението от Вавилон в Шам, при него дойде Джебраил "алеихисселям" и му каза, че е избран да бъде пейгамбер за народа на Содом⁸. Отдели се от Ибрахим "алеихисселям" и потегли за там.

На въпросното място се беше появил аморален и извратен народ. Кланяха се на кумири, проявяваха изключително скъперничество, крадяха, тъпчеха слабите и извършваха отвратителното дело, наречено

⁸ Тук имаше пет града, най-големият от които Содом. Другите бяха: Суд, Саид, Дума и Амура.

хомосексуализъм и неизвършвано от никой друг народ преди, и то съвсем явно, на публични места и пътища. Нямаше и помен от срам и морал. Освен че вършеха всичко срамно и греховно, най-изявените сред тях се приемаха за най-високопоставени. Онези, които не вършеха тези гнусотии, бяха отхвърляни от социалния живот. Едно от най-големите извращения на този народ беше да се убива чрез ливата. Т.е. убиваха нарочения човек чрез хомосексуален акт. Седяха край пътища и събираха чакълени камъчета в големи гърнета. С тях замерваха чужди минувачи и смятаха, че който улучи даден минувач пръв, той най заслужава да върши ливата с него. Приемаха себе си за по-велики от други хора и им се подиграваха. Лут “алейхисселям” ги призова да се откажат от тези грозни дела и да поемат по правия път. В Коран-и керим от 161 до 164 айет на сура Шуара по смисъл се казва:

“Техният брат Лут им каза: “Не се ли боите от непокорство спрямо Аллах? Наистина аз съм доверен пратеник за вас. Бойте се вече от Аллах и на мен се покорете! Като отплата не искам нищо от вас. Моята отплата е само от Господа на световите.”

Народът на Содом не се отзова на призива. Сред непокорниците беше и жена му. Тя също не повярва в своя съпруг. Обедини се с неверниците и го предаде. Свирепият и развратен народ, освен че не повярва, а направи и опит да изгони Лут “алейхисселям” и неговите последователи от страната. Той им каза, че ако не се откажат и не поемат по правия път, ще бъдат застигнати от наказанието на Аллаху теалю. Но напразно, не се отвърнаха от непокорството и покварата. Дори му отвърнаха: “Ако говориш истината, доведи ни въпросното наказание та да го видим.”

Поради факта, че развалата продължаваше да се задълбочава, Аллаху теалю натовари меляикетата със задача да ги накажат. Тези меляикета бяха Джебраил, Микяил и Азраил “алейхисселям”, а според едно предание – Джебраил “алейхисселям” и още 12 други. Първо отидоха при Ибрахим “алейхисселям”, за да го блавестят със син (хазрети Исхак) и кажат, че отиват да накажат разпътния народ на Содом. На обяд или привечер намериха Лут “алейхисселям”.

Влязоха в къщата му във вид на сияйни млади мъже. Непокорната съпруга (Вахиле) на хазрети Лут отиде и информира извратения народ за красивите посетители. Обкръжиха къщата и го заплашиха да предаде гостите, за да извършат гнусотии с тях. Хазрети Лут им даде наставление, но не се подчини, а се вкопчиха за вратата и се опитаха да нахълтат вътре. Меляикетата казаха на Лут “алейхисселям”: “О, Лут! Ние сме наистина пратеници от твоя Господ. Не се бой от тях. Няма да могат да те докоснат.” Джебраил “алейхисселям” каза: “Веднага, в една част от нощта, заедно с хората в дома, излез отук. Никой да не остане назад, освен твоята жена. Наказанието, което ще се спусне над твоя народ, ще поразии и нея. Времето на гибелта е утре сутрин.”

Когато изродите изпочупиха вратата, Джебраил “алейхисселям” рече: “О, Лут! Дръпни се на една страна. Нека дойдат.” Лут “алейхисселям” изпълни повелята и се дръпна. Джебраил “алейхисселям” разпери своето крило и нахълталите неверници моментално ослепяха. Изпаднаха в почуда и се затичаха наляво-надясно. Това събитие е описано в 37-о знамение на сура Камер:

“Народът на Лут поиска от него гостите (меляикетата)! Ние веднага сторихме очите им слепи. (Станаха като слепи по рождение.) Казахме: “Вкусете Моето мъчение и резултата от Моето предупреждение.”

Лут “алейхисселям”, заедно със своите поддръжници, напусна Содом през нощта и се запъти за град Сар. Джебраил “алейхисселям” съсипа на пух и прах област Содом с крилото си. Над неверниците заваляха камъни като силен порой и всички до един погинаха. В 38-о знамение на сура Камер по смисъл се казва: **“И една сутрин ги сполетя трайно мъчение.”**, а в сура Хиджр 73-75: **“И ги обзе страшен шум при изгрев слънце. Веднага преобърнахме тяхното селище, и изсипахме порой от камъни над тях от изпечена глина. В това без съмнение има поука за прозорливите.”**

След преобръщане на областта, бликнаха извори и го превърнаха в езеро. Днес този район се нарича Езеро на Лут. В еврейските източници е наименуван като Содом.

След гибелта на народа, Лут “алейхисселям” отиде при своя чичо Ибрахим “алейхисселям” и остана там за 7 години. После отиде в Хиджаз и почина на 80 годишна възраст.

За него се споменава в 27 айета от Коран-и керим.

Част от неговите чудеса са както следва:

1. Стори да завали дъжд от безоблачно небе. Във време, когато зовеше народа към вяра, поискаха от него дъжд. Аллаху теаля му повели да посочи с ръце към небето. Посочи и моментално заваля.

2. Неговият народ събра овцете му в една пуста планина и не желяеха да ги пускат никъде. Животните започнаха да измират от глад. Лут “алейхисселям” отпрати дуа и поникнаха зелени треви. Ако неверниците речеха да закарат своите овце там, животните веднага умираха. Вследствие на това чудо някои от неговия народ приеха вярата.

3. Камъните, чакълите и пясъчинките говореха с него. Камините, поради непокорството на народа, бяха му казали: “Ако без съмнение знаете, че народът няма да повярва, правете дуа и нека Аллаху теаля ни превърне в огън, за да ги изгорим.”

4. Неверниците го замерваха с малки камъни. Със защита от страна на Аллаху теаля нито един от тях не го улучваше.

5. Камъните, върху които лягаше, ставаха меки като дюшеци. Когато народът реши да го убие, той, с повелята на Аллаху теаля, се отдалечи от тях и отиде в една планина. Поради силна умора се спря за почивка и

заспа. Седмина души, които го следяха, за да убият, видяха, че е легнал по гръб и камъните са станали меки като дюшек и образували вдлъбнатини. Всички свидетели станаха му'мини.

6. Виждаше много далечни неща и говореше за тях. Веднъж при него дойде човек, чието дете беше изгубено. Попита къде е то. Лут “алейхисселям” отпрати дуа и Аллаху теалю му съобщи. Сетне намериха детето и въпросният човек прие вярата.

В един хадис-и шериф, отнасящ се до народа на Лут и предаден от Ахмед бин Ханбел и Ибни Мадже, се казва:

“Има десет неща, които народът на Лут е извършил и са станали причина за гибелта му. Това са:

- **Хомосексуализъм;**
- **Хвърляне на камъни, колкото лешник, с прашка;**
- **Игра (на хазарт) с гълъби;**
- **Удряне на деф;**
- **Пиене на алкохол;**
- **Бръснене на брада (безпричинно);**
- **Удължаване на мустаци (повече от повеленото);**
- **Подсвиркване;**
- **Ръкопляскане;**
- **Носене на копринена риза (за мъжете).**

Моята общност ще добави към тях още едно и това е лесбийството. Онзи, който върши делото на народа на Лут (хомосексуализма), е прокълнат. За моята общност след мен най ме е страх от делото на народа на Лут.”

[Жените могат да ползват деф на сватби. Това е позволено.]

Лут “алейхисселям” беше среден на ръст, черноок и с едро телосложение. Притежаваше всички красиви нрави и понасяше всякакви трудности. Беше щедър. Негови занимания бяха животновъдство и земеделие. Обичаше да върши добро на всеки. В него бяха повярвали 12 души и двете му дъщери. Според едно предание повярвалите са общо 12, заедно с дъщерите му.

Исмаил “алейхисселям”

Пейгамбер, изпратен на племето Джурхум в Арабия. Той е големият син на Ибрахим “алейхисселям” и един от прадедите на Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем”. Името на майка му е Хаджер.

След като Ибрахим “алейхисселям” се спаси от огъня на Немруд, отиде – по заповед на Аллаху теалю – от Вавилон в Египет, заедно с жена си Саре. Когато фараонът се опита да обладае Саре, изпадна в състояние като това на епилептиците. Това изплаши владетеля и го накара да ги освободи. Подари им наложницата Хаджер. Оттам се върнаха в Палестина и

потеглиха за Шам. Ибрахим “алейхисселям”, по внушение на Саре, се ожени за Хаджер. От този брак се роди Исмаил.

Ибрахим “алейхисселям”, по повеля на Аллаху теаля, заведе Хаджер и нейния син от Ерусалим в Мека, и се върна обратно. Когато дойде до Сенийе, място в горната част на града, отвори ръце, обърна лице към мястото на Кяабе и се помоли за тях. Това е съобщено в 37-и и 38-и аяет на сура Ибрахим. Хазрети Хаджер остана сама в тази пустош със своя син на две години, малко фурми и мях вода. Разбра, че това е по повеля на Аллаху теаля и прояви покорство, рече: “Аллаху теаля ни е достатъчен. Той ще ни опази. Няма да ни остави без закрила.” От клоните на дървото Семре си устрои заслон и зачака. Когато фурмите и водата привършиха, хазрети Исмаил започна да плаче и да се търкаля върху пясъка от жажда. Това натъжи хазрети Хаджер.

Хазрети Хаджер, с надежда да намери вода, се изкачи на хълма Сафа. Не видя нищо, освен безпределна пустиня и голи камънаци. Слезе от Сафа и бегом, като човек изпаднал в беда, се изкачи на Мерве. С надежда да намери вода пробяга това разстояние седем пъти. Точно тогава от мястото, където Исмаил “алейхисселям” удари с крака си, бликна вода и потече. Хазрети Хаджер се развълнува и, казвайки “Зем! Зем!”, загради кладенеца и го превърна в малък басейн, с цел да не се хаби вода. Даде от нея на Исмаил, а после изпи и самата тя. В един хадис-и шериф се казва: **“Нека Аллах прояви милост към Хаджер, майката на Исмаил. Ако беше оставила водата земзем на своя произвол, а не беше я загребала с шепи, тя без съмнение щеше да се превърне в река.”**

Племето Джурхум, което беше отседнало край Мека, видя извора и с позволението на хазрети Хаджер се установи да живее там и положи основите на Мека. След време, когато Ибрахим “алейхисселям” дойде на посещение, ги свари сред обилие и берекет. Когато хазрети Исмаил порасна и започна да говори, хазрети Ибрахим в продължение на три поредни нощи сънува същия сън, в който седят заедно с Исмаил “алейхисселям” и при тях идва меляике, което им казва: **“Аз съм пратеникът на Аллаху теаля. Иска от теб да принесеш в жертва този син!”** Разбра, че сънят е сахих (правдив) и трябва да изпълни заповедта. Рече на Хаджер:

- О, Хаджер, изкъпи по най-съвършен начин Исмаил, сиянието на окото ми, облечи го в най-красиви дрехи и му среши косата, ще го заведе при Приятеля!

После се обърна към Исмаил “алейхисселям” и му заръча:

- Вземи със себе си въже и нож!

- Татко, какво ще сторим с тях? – запита седем годишният Исмаил.

- Ще заколим курбан в името на Аллаху теаля.

Когато потеглиха на път, хазрети Исмаил попита:

- Накъде сме се запътили?

- При моя Приятел.

- Къде е неговият дом?

- Той е пречист от къща и пространство. Земята и небето са Негова собственост.

- Тате, той ще седне ли да яде с нас?

- Той е пречист от ядене и пиене.

Когато пътуваха, шейтанът си каза: “Ако днес не успея да всея раздор в къщата на Ибрахим, няма да успея никога!” Преобрази се като възрастен мъж и отиде у дома на хазрети Хаджер. Каза ѝ:

- Къде заведе сина си Ибрахим?

- У един приятел на гости.

- Не, заведе го да го заколи!

- Един баща не би заколил своя син. Милостта е пречка за това.

- Смятам, че Аллах му е повелил това!

- Без съмнение трябва да се изпълни повелята на Аллаху теаля. От сърце и душа бихме приели заповедта Му. Ако (Ибрахим) я изпълни, без съмнение ще е извършил красиво дело.

Шейтанът се отказа и в същия вид отиде при малкия Исмаил, който с голямо благоприличие вървеше подир своя баща. Рече му:

- Знаеш ли къде те завежда твоят баща?

- На посещение у своя приятел.

- Кълна се в Аллах, че те завежда, за да те убие.

- Нима си виждал баща да убива своя син?

- Предполагам, че това му е повелено от Аллах.

- Ако му е повелил Той, аз съм съгласен от душа и сърце.

Шейтанът се опита да ги заблуди, но не успя. Хазрети Исмаил хвърли подир него седем камъка. Когато стигнаха до мястото, наречено днес Мина, хазрети Ибрахим разказа на своя син за съня и заповедта на Аллаху теаля. Хазрети Исмаил прояви покорство и се подготви. Хазрети Ибрахим го стори да легне на земята и когато рече да пореже гърлото му, ножът отказа. Опита ножа върху един камък – той беше така подострен, че го поряза. Накрая Джебраил “алейхисселям” донесе овен от Рая и слезе при тях с текбири “Аллаху екбер, Аллаху екбер!” Ибрахим “алейхисселям” добави “Ля иляхе илляллаху валлаху екбер.”, а хазрети Исмаил – “Аллаху екбер ве лилляхил хамд.” Хазрети Ибрахим заколи овена. Това състояние е съобщено в Коран-и керим, където по смисъл се казва: “Без съмнение това бе явно изпитание.” След това събитие хазрети Ибрахим се върна при Саре.

Когато порасна, хазрети Исмаил се ожени за мома от племето Джурхум. Майка му Хаджер почина и я погребяха до основите на Кяабе. Ибрахим “алейхисселям” продължи да идва. Когато Аллаху теаля повели да построят Кяабе, намериха предишните основи на постройката и я построиха наново, при което отправиха следната дуа: “О, Господи наш,

приеми това праведно дело от нас. Ти без съмнение чуваш нашата душа и знаеш нашето възнамерение.”

Хазрети Исмаил, след смъртта на своя баща хазрети Ибрахим, беше изпратен като пророк на племето Джурхум, дошло от Йемен в Мека. Не получи нова книга и религия, а беше натоварен със задължение да призове хората към тези на Ибрахим “алейхисселям”. Призова хората към вяра в продължение на петдесет години ала твърде малко от тях повярваха. Отиде в Палестина и посети гроба на хазрети Ибрахим. После отиде в Шам и се срещна със своя брат Исхак “алейхисселям”. Родиха му се 12 синове и многобройни внуци. Неговата религия остана неизопачена до идването на исляма. Всички деди на Мухаммед “алейхисселям” бяха от рода и религията на Исмаил “алейхисселям”. В последните си времена той призова хазрети Исхак при себе си. Почина в Мекка на над 130 годишна възраст. Погребан е близо до майка си Хаджер.

Чудесата на Исмаил “алейхисселям”:

1. По желание на мушрици, живеещи в район с бодливи растения, стори от тях да поникнат разнолики плодове.

2. Когато призова джурхумиите към вяра, те поискаха от него да стори така, че от безплодна овца да потече мляко. Исмаил “алейхисселям” сложи ръка върху нея, рече **“В името на Аллаху теаля, който ме изпрати като пророк...”** и от гърдите ѝ моментално потече мляко.

3. С берекета на неговата душа вълната на овцете се превърна в коприна и броят им се увеличи.

4. Когато при него дойдоха двеста души от Йемен, не можа да намери нищо, което да им предложи за ядене. Това го натъжи и отправи душа на Аллаху теаля, при което пясъкът около него се превърна в брашно. Виждайки това, всички гости приеха вярата.

За него е споменато в сура Бакара, Ал-и Имран, Ниса, Ен’ам, Ибрахим, Мерйем, Енбия и Сад.

Исхак “алейхисселям”

[Исаак]

Един от пророците, пратени на хората в Шам и Палестина. Той е вторият син на Ибрахим “алейхисселям”. Майка му е хазрети Саре. Не се знае с колко е по-малък от своя брат Исмаил “алейхисселям”.

След като остави Хаджер и Исмаил в Мека, Ибрахим “алейхисселям” се върна в Шам. Аллаху теаля благовести Саре, когато беше възрастна, посредством Джебраил “алейхисселям”, че ще бъде дарена със син. Тъй като Саре Хатун се зарадва премного, нарече сина си Исхак. Това име на староеврейски означава “смеещ се”.

Роди се в годината, когато Аллаху теаля погуби народа на Лут “алейхисселям”. След като израсна в Шам, замина, заедно с майка си, в

Мека. Посети Кябе и се срещна със своя брат Исмаил “алейхисселям”. После заедно се върнаха в Шам. Тук се грижи за своите майка и баща. Всяка година отиде на хадж в Мека. Според едно предание беше изпратен като пейгамбер на народа в Шам и Палестина, когато баща му беше жив, а според друго, когато вече беше починал. Продължи да разпространява законите на религията на Ибрахим “алейхисселям”. Наставлява своя народ и им съобщи повелите и забраните на Аллаху теаля. Сдоби се с двама синове, Ийс и Якуб, когато беше на шестдесет години. Ийс се ожени за дъщерята на своя чичо, Исмаил “алейхисселям”. Благодарение на дуата на баща му, неговият род за кратко време се размножи. Другият му син, Якуб “алейхисселям”, също беше дарен с пророчество. От внуците му се появиха нови пророци. Другото име на Якуб “алейхисселям” беше Израил (Израил) и затова потомците му се наричат израилтяни.

Към края на живота си зрението му отслабна. Почина на около 120 годишна възраст в Палестина. Погребан е в пещерата, наречена Халилуррахман, където се намират и неговите майка и баща. Като външност и начин на живот наподобяваше своя баща Ибрахим “алейхисселям”. В Коран-и керим е споменат като притежател на знание.

Чудесата на Исхак “алейхисселям”:

1. Животните с ясно слово свидетелстваха неговото пророчество.
2. Когато призова към вяра народа в Ерусалим, те му казаха: “Ако размърдаш тази планина, ще ти повярваме.” Когато Исхак “алейхисселям” се помоли, планината започна да се тресе. Всички ерусалимци от едно приеха вярата.
3. Когато се качваше на магаре и възжелаеше да се изкачи нагоре по планината, предните крака на магарето се скъсяваха, а задните удължаваха. При слизане ставаше точно обратното.
4. Благодарение на негова дуа Аллаху теаля съживяваше мъртви животни.
5. С желание на дамаскините положи ръка по гърба на една овца и тя веднага роди, след което роди още девет пъти едно след друго.

За него е споменато в сура Бакара, Ал-и Имран, Ниса и Ибрахим.

Якуб “алейхисселям”

[Яков]

Изпратен е като пейгамбер на хората, населяващи област Кенан. Името му е Якуб, а на иврит – Саффетуллах, т.е. рабът, когото Аллаху теаля стори чист и непорочен. Другото му име е Израил (Израил, Израел), което означава “раб на Аллах”. Той е внук на Ибрахим “алейхисселям” и син на Исхак “алейхисселям”.

Якуб “алейхисселям” имаше дванадесетима синове и ето защо потомците на децата му се наричат Бени Израил, т.е. синове на Израил. Родът на всеки един от неговите синове се нарича събт, а всички те взети накуп

“есбат”, т.е. внуци. По-късно бяха наименувани евреи (юдеи). От рода на Якуб “алейхисселям” дойдоха многобройни пейгамбери: Муса, Харун, Давуд, Сюлейман, Зекерия, Яхия и Иса “алейхимусселям”.

Якуб “алейхисселям” е роден в Шам или Медйен. Имаше брат на име Ъйс. Прекара детството си при своя баща. Исхак “алейхисселям” отправи следната дуа за своя син: **“О, Господи! Беше казал, че от моето потомство ще се появи пейгамбер. Нека това Твое обещание се прояви чрез този мой син.”** Помоли Аллаху теаля да създаде много пейгамбери от неговото потекло.

След смъртта на Исахак “алейхисселям”, хазрети Якуб – по заръка на майки си – замина при своя чичо в Харран и остана там за дълго време. Омъжи се за голямата му дъщеря Лея. От този брак му се родиха синове на име Рабил, Шемун, Ляви, Йехуда, Исахар и Заблун и дъщеря на име Динар. Тъй като в религията на Ибрахим “алейхисселям” беше позволено на мъжете да се женят за две сестри едновременно, седем години след първия брак се ожени за Рахил, малката дъщеря на своя чичо. От този брак му се родиха двама синове, Бунямин и Юсуф. Имаше две наложници на име Белхе и Зулфа. От Белхе му се родиха Дан и Нефтале, а от Зулфа – Джад и Ашир. Общо дванадесетима синове.

След четиридесет годишен престой при своя чичо, Якуб “алейхисселям” получи откровение от Аллаху теаля и беше изпратен като пророк за населението в Кенан. С позволението на своя чичо, заедно със своите съпруги, деца и последователи, напусна Харран и се установи в Кенан. Построй къща за себе си и за своите синове. През това време почина Рахил, майката на Бунямин и Юсуф.

Якуб “алейхисселям” призова хората към вяра и служене на Аллаху теаля. Много хора от населението в Кенан го последваха. Техният крал, Шуджейм бин Даран, му се възпротиви, но не успя да постигне никакъв резултат.

Якуб “алейхисселям” обичаше Бунямин и Юсуф, чиято майка беше починала, повече от другите си синове, защото бяха лишени от майчина грижа. Чувстваше особена любов и привързаност към своя син Юсуф и не го отделяше от себе си. Когато хазрети Юсуф стана на седем годишна възраст, сънува как единадесет звезди, луната и слънцето правят седжде към него. Разказа за него на своя баща. Якуб “алейхисселям” знаеше да тълкува сънища и каза на своя син, че за в бъдеще ще получи големи благословии и ще бъде дарен с пророчество, и каза още, че трябва да крие това от своите братя.

Братята на Юсуф “алейхисселям” проявяваха завист към прекалената любов на Якуб “алейхисселям” към него. Скроиха клопка и решиха да го убият. Но тъй като ги беше страх от своя баща, не можаха да решат как да извършат покушението.

После се събраха и решиха да хвърлят Юсуф “алейхисселям” в дупка край пътя. За да го отделят от баща му, замислиха номер. Заведоха го на полето и го хвърлиха в дупка край пътя на керваните. Първо изкараха ризата от гърба му и го зацапаха с животинска кръв. Нощем показаха разкървавената дреха на Якуб “алейхисселям” и рекоха: “Докато се състезавахме на полето, Юсуф го бяхме оставили при дрехите. Дошъл вълк и го изял.”

Якуб “алейхисселям” погледна разкървавената, но здрава дреха, и разбра, че Юсуф “алейхисселям” е жив. Рече им: **“Милостта на вълка към моя Юсуф е била по-голяма от вашата. Кълна се в Аллах, че до днес не бях виждал толкова меконравен вълк. Изял е моя син, но дори не разкъсал дрехата му. Излъгахте ме. Каквото и да е сторено на Юсуф, е сторено от вас. Но какво мога аз. За мен няма нищо по-хубаво, освен да проявя търпение.”** Плака горчиво и се довери на Аллаху теаля. Страда, но не се оплака пред никого. Чакаше с голямо нетърпение деня, в който щеше да се добере до своя син. От мъка и страдание ослепя.

Един керванджия изкара Юсуф “алейхисселям” от дупката, отведе го в Египет и го продаде като роб. Купи го финансовият министър на Египет. Отгледа го в двореца с голямо старание и след смъртта на министъра, наследи позицията му. Чрез предприетите от него икономически мерки народът на Египет с лекота преодоля седемте години суша.

Якуб “алейхисселям” изпрати всички свои синове, освен Бунямин, в Египет за покупка на жито и провизии. Юсуф “алейхисселям” ги позна и се отнесе благо с тях, даде им провизии, но не разкри самоличността си. Заръча им при второто идване да доведат и Бунямин. При второто идване докараха и него. Юсуф “алейхисселям” направи така, че Бунямин да остане при него. При третото им идване в Египет Юсуф “алейхисселям” разкри своята самоличност. Прати своята риза на Якуб “алейхисселям”. Покани своя баща и всички роднини в Египет. Когато Якуб “алейхисселям” прокара ризата през очите си, прогледна.

Якуб “алейхисселям”, следвайки желанието на Юсуф “алейхисселям”, дойде в Египет, заедно с всички свои роднини. Юсуф “алейхисселям” им поднесе многобройни блага и каза, че е простил на братята си. След това събитие Якуб “алейхисселям” живя още десетина години. На предсмъртен одър събра всички свои синове и поиска от тях да му обещаят, че ще служат на Аллаху теаля, Който е един единствен. След като му обещаха, почина. Синовете изпълниха неговия погребален намаз. Съгласно завещанието го погребяха до баща му Исхак “алейхисселям” в Халилуррахман, близо до Ерусалим. Според предание тук има четири гроба: на Ибрахим “алейхисселям”, Исхак “алейхисселям”, майка ни Саре и Якуб “алейхисселям”.

Якуб “алейхисселям” призова хората към религията на своя дядо Ибрахим “алейхисселям”. Той беше най-високопоставеният сред хората по

отношение на външност и морал на своето време. Беше с бежов тен, висок ръст и нежно телосложение. Беше благ, снисходителен, правдив и щедър, като своя баща Исхак “алейхисселям”. В Коран-и керим е съобщено, че Якуб “алейхисселям” е бил стабилен в религията, отдаден, праведен, притежател на безкрайно търпение, избран и благодетелен раб, знаещ да тълкува сънища.”

Чудесата на Якуб “алейхисселям”:

1. При него дойде един народ, който му рече: “О, пейгамбере на Аллаху теаля. Предната година нито една овца не роди. Поискайте от Аллаху теаля да ни даде миналогодишните и тазгодишните агнета от един път.” Якуб “алейхисселям” отпрати два и всички овце родиха по четири агънца.

2. Гласът му се чуваше от много голямо разстояние. Щом извикаше към вражеската войска, тя се разбягваше от страх.

3. Онова, което хвърляше, отиваше много далече. Когато изпрати децата си на война срещу племето Амалика, на сина му Йехуда му се счупиха оръжията. Когато Йехуда извика: **“Татко, оръжието ми се счупи, пратете ми ново!”**, хазрети Якуб го чу и от полите на една планина хвърли към него оръжие и му проговори. Йехуда получи оръжие, нападна врага и го надви. Между тях имаше разстояние от 360 км.

4. С берекета на дуата му планините – малки или големи – се раздвижваха. Когато призова народа на Кенан към вяра, те поискаха от него да стори така, че планините, които се намират от двете страни на долината и я стесняват, да се преместят другаде и да разширят долината. Якуб “алейхисселям” отпрати два и тяхната местност стана широка и равна, и придоби най-хубавия климат в Хиджаз.

5. Когато призова народа на Кенан, те поискаха от него всички скали в тяхното населено място да се превърнат в пръст. Якуб “алейхисселям” отпрати два и желанието им се състоя.

Якуб “алейхисселям” имаше дванадесетима синове: Рабил, Шем’ун, Ляви, Йехуда, Заблун (Ялун), Исахар, Дан, Нефтали, Ашир, Джад, Юсуф и Бунямин. Израилтяните се размножиха от тези негови синове. След Юсуф “алейхисселям” най-интелигентният измежду тях беше Йехуда и от неговия род се появи Давуд “алейхисселям” и владетелите на израилтяните; ето защо израилтяните са наречени йехуудии (евреи, юдеи). Повечето от пророците, изпратени на израилтяните, са от рода на Юсуф “алейхисселям”. Талут, споменат в Коран-и керим, е от рода на Бунямин.

За Якуб “алейхисселям” и неговите достойнства се споменава в сура Юсуф, Бакара (132, 133, 140), Ал-и Имран (84-93), Ниса (163), Ен’ам (84), Худ (71) и Мерйем (6, 49, 58).

Юсуф “алейхисселям”
[Йосиф]

Той е пророк, изпратен на египтяните; син на Якуб “алейхисселям” и Рахил. Той е първият пейгамбер от израилтяните. Събитията с него са нашироко описани в Коран-и керим. За него се говори в сура Юсуф, Енам и Му’мин. Неговият живот крие изключителни мъдрости и поуки. Събитието е споменато и в книгите по история, но в Коран-и керим е предаден с безподобно красноречие. За сура Юсуф самият Аллаху теаля казва така (по смисъл):

“Чрез изпращане (вахий) на тази сура, ще ти разкажем най-хубавата случка (тази на Юсуф “алейхисселям”), с която преди изобщо не бе запознат.” (сура Юсуф:3)

Тъй като майка му почина, когато беше още малък, Якуб “алейхисселям” го третираше него и по-малкия му брат Бунямин с особена любов и грижа. След смъртта на майка си Юсуф “алейхисселям” остана при леля. След като почина и тя, се върна при своя баща. Той, заедно с Бунямин, бяха обект на завист от страна на по-големите братя.

Една нощ сънува как единадесет звезди, луната и слънцето изпълняват седжде пред него. Разказа за него на своя баща, който разбра, че звездите са братята на Юсуф “алейхисселям”, слънцето е самият Якуб “алейхисселям”, а луната е жена му. Каза на своя син, че за в бъдеще ще се сдобие с големи блага и пророчество, и му заръча да крие това от братята, за да не подсили завистта им.

С времето завистта на братята към Юсуф “алейхисселям” стана още по-силна и ги подтикна към заговор. Решиха да го отстранят и се спряха върху две възможности. Или ще го убием, или ще го отдалечим от нашия баща, който сетне ще ни стори обект на цялата си любов, рекоха те.

Единият измежду тях каза: “Ако питате мен, нека да не го убием, а да го хвърлим в голям кладенец. Пътниците, които ще се отбият там, ще го изкарат и отведат другаде. Ето така ще разделим Юсуф и баща ни.” Другите също дадоха съгласие и се заловиха за изпълнение.

Още на другия ден отидоха при Якуб “алейхисселям” и му рекоха: “Отиваме да пасем овце на полето. Искаме да отведем и Юсуф, защото го обичаме много.” Тъй като Якуб “алейхисселям” се опасяваше от своите синове, рече: **“Ако го отведете, ще се натъжа. Страх ме е да не го изяде вълк в момент, когато сте в неведение.”**

Синовете се заклеха пред своя баща и рекоха, че са силни и многобройни, и вълците не ще могат да навредят на малкия Юсуф. Изрекоха лъжа на Якуб “алейхисселям” и успяха да отведат Юсуф “алейхисселям”. Якуб “алейхисселям” – поради настойчивото поведение на своите синове и желание от страна на Юсуф “алейхисселям” – прояви доволство към съдбата и го пусна, преди което се обърна към своя любимец и му рече: **“Ела, да те целуна (още) един път и помириша красивия ти аромат. Може би няма да те видя повече, защото земният живот е домът на раздялата.”** Облече го в красиви дрехи и го помаза с

красиви ухания. Когато потеглиха на път, всичко беше по мед и масло. Юсуф “алейхисселям” си рече: **“Ах, колко добре съм сторил, че съм излязъл с братята си.”** Радостта обаче не продължи за дълго. Когато се отдалечиха от града толкова, че да не може да се чуе вик, започнаха да го третират с грубост. Бяха толкова зли към него, че един от братята му, а именно Йехуда, започна да мисли, че ще извършат убийство още там. Разтревожи се и рече: “Бяхте ми обещали, че няма да го убиеете.” След време стигнаха до нарочената дупка и рекоха: “О, Юсуф, знай че от днес насетне няма да видиш баща си и нас, защото...” Съблякоха му дрехите, вързаха го за въже и го пуснаха, казвайки “На добър път, Юсуф!”. Щом Юсуф “алейхисселям” стигна до средата на ямата, прерязаха въжето. Падна във вода, искайки избавление от Аллаху теаля. Джебраил “алейхисселям” му се притече в помощ, спаси го от удавяне и го сложи да седне върху един камък. Юсуф “алейхисселям” започна да прави зикр. Ангелите дочуха неговия глас и веднага го заобиколиха за утеха.

Братята заколиха животно и с кръвта зацапаха дрехите на Юсуф “алейхисселям”. После го занесоха при своя баща и рекоха: “О, татко! Бяхме отишли на състезание. Когато се върнахме, що да видим, Юсуф го е изял вълк. Беше оставен при дрехите.” Показаха му разкъравената дреха. Якуб “алейхисселям” моментално съзря уловката и рече: **“Не, вашият нефс ви е подмамил и въвлякъл в такова дело. Не ми остава нищо, освен да търпя. Искам – с това си търпение – помощ от Аллаху теаля по отношение на вашето дело.”** Прекара разкъравената дреха по лицето си и видя, че е непокътната. Рече: **“Милостта на вълка към моя Юсуф е била по-голяма от вашата. Кълна се, че не бях виждал толкова меконравен вълк. Изял е моя син, но дори не е разкъсал дрехата на гърба му.”**

Известно време след събитието край дупката отседна керван, пътуващ от Медйен за Египет. Когато един от пътниците пусна кофата за вода, Юсуф “алейхисселям” я прегърна. Когато я издърпаха, излезе заедно с нея. Човекът, който го издърпа, изпадна в изумление пред вида на ненагледно красивото дете. Заведе го при хората от кервана. Междувременно край кладенеца дойде един от братята, за да донесе храна на Юсуф “алейхисселям”. Когато видя, че е издърпан от керванджиите, отиде при другите братя и им съобщи за случилото се. Всички накуп отидоха при керванджиите и им рекоха: “Това е нашият избягал роб! Ако искате, бихте могли да го продадете и отведете в друга страна.” Заплашиха Юсуф “алейхисселям” да мълчи и му рекоха: “Ако ни изкараш за лъжци, ще те убием.” Керванджиите казаха, че са инвестирали всичко в стока и че имат останали само няколко дирхема. Братята, чиято същинска цел не беше да продадат Юсуф “алейхисселям”, а да го отдалечат от своя баща, се съгласиха и го продадоха за няколко дирхема.

Керванджиите го отведоха в Египет и го изкараха на пазара за продан. Когато многобройни хора възжелаха да го купят, цената нарасна. Видя го азизът (финансовия министър) на Египет (на име Кътфир) и го купи на много висока цена. Когато се прибра у дома, заръча на жена си да се грижи за него добре и ѝ каза, че за в бъдеще това дете ще им бъде от полза. Жената на азиза беше бездетната Зелиха (Зюлейха) и азизът възнамеряваше да го осинови. Юсуф “алейхисселям” израсна сред грижи и спокойствие. Зюлейха беше млада и красива ала азизът страдаше от полово немощ. Красотата на Юсуф “алейхисселям”, от своя страна, поразяваше човешкия разсъдък. Пророческото сияние на челото му изумяваше всички и сетне Зюлейха се влюби в него. Красеше себе си за него и се опитваше да го привлече по всички възможни начини, но Юсуф “алейхисселям”, с помощта на Аллаху теаля, не ѝ обръщаше никакво внимание. Един ден Зюлейха затвори вратите и се опита да се сближи с него. Съвсем ясно и категорично му каза: “Ела при мен!” Юсуф “алейхисселям” ѝ отвърна: **“Моят господар ме повери на твоите грижи. Аз, в замяна на това добро от негова страна, не бих могъл да му изменя.”** Зюлейха започна да му се моли. Юсуф “алейхисселям” се втурна към вратата. Зюлейха го последва и го дръпна към себе си, с което скъса ризата му отзад. С това се озоваха пред вратата и азизът ги видя. Зюлейха се изплаши и направи опит да оклевети Юсуф “алейхисселям”, но – тъй като го обичаше твърде много, не искаше да му навредят – прибяга до хитрост, за да не се стигне до убийство. Юсуф “алейхисселям” се възпротиви и разкри истината. За да разберат кой е прав и кой е крив, един от роднините на Зюлейха рече: “Ако ризата е скъсана отпред, Зюлейха е права; ако е разкъсана отзад – Юсуф.” Откриха, че вината е на Зюлейха. Азизът се засрами и опита да потули нещата, но не успя – египтяните научиха. Жените на дворяните започнаха да си шушукат: “Зюлейха е искала да се възползва от нефса на своя роб от Кенан. Любовта я е побъркала. Явна грешка е да се влюбиш в роб при условие, че си жена на азиза.”

Тези слова стигнаха до Зюлейха и тя реши да устрои угощение, на което да им покаже Юсуф “алейхисселям”. Заедно с жените, които я одумваха, покани и четиридесет знатни жени от града. На прислугата заповяда да подготвят храни, които трябва да бъдат рязани с ножове преди консумация. Когато гостите пристъпиха към ядене и боравене с ножове, Зюлейха заповяда на Юсуф “алейхисселям”, намиращ се в съседна стая, да им се покаже.

Юсуф “алейхисселям” се боеше от нея и не се възпротиви. Показа се пред тях и жените изпаднаха в удивление. Дори не бяха сънували такава внушителност и красота. Самозабравиха се и не успяха да откъснат поглед. Порязаха своите ръце, вместо плодовете, без да усетят никаква болка. Никога не бяха виждали толкова величествен и прекрасен човек. Макар да знаеха, че не е ангел, не се сдържаха и рекоха: “Това е меляике!” Юсуф

“алейхисселям” напусна стаята, но погледът на жените остана закован за вратата. Само болката от порязаните им ръце ги върна към реалността. Зюлейха, виждайки това тяхно състояние, рече: “Ето, видяхте ли? Вие сте по-достойни за порицание – видяхте го само веднъж, а дори не забелязахте как си порязахте ръцете. Аз съм с него от дълго време, но никога не съм изпадала в самозабрава като вашата. Ако го бяхте видели преди, никога не бихте ме укорили.” Зюлейха искаше да им покаже трудното състояние, в което се намира. После добави: “Както е станало и Ваше достойние, аз го възжелалах, но той не ме прие. Ако не изпълни моята заповед, несъмнено ще се влачи по затвори.” Жените наобиколиха Юсуф “алейхисселям” и му рекоха: “За теб не ще бъде от полза да се противиш на волята на жената на азиза.” Насърчиха го да изпълни желанието на Зюлейха. Юсуф “алейхисселям”, пред думите на жените, които се опитваха да покажат разврата като красиво дело, се подслони на защитата на Аллаху теаля.

“О, Господи! Предпочитам затвора пред онова, към което ме канят тези жени. И ако не отклониш от мен тяхното коварство (ако не ме сториш стабилен в качеството исмет (безгрешност)), ще се увлека по тях (поради неволно влечение по природа) и ще бъда от безразсъдните.” Неговият Господ прие молбата му и отклони от него коварството им. Той е Чуващ (молбите на онези, които търсят подслон при Него) и Знаещ (техните състояние). (Сура Юсуф: 33)

Азизът разбра, че Юсуф “алейхисселям” е невинен и не го наказва, но за да спре разраствашите се клюки и подтикнат от Зюлейха, реши да го хвърли в затвора. Ето така Юсуф “алейхисселям” попадна в тъмница и остана вътре за дълги години.

В затвора с него бяха хлебарят и шербетчията на фараона. Юсуф “алейхисселям” посещаваше болните затворници, а нощите прекарваше в намаз и зикр. Аллаху теаля го научи да тълкува сънища. Той разтълкува сънищата на шербетчията и хлебаря. Единият беше видял, че изстиска грозде, а другият, че носи хляб на главата си, от който птиците кълват. Юсуф “алейхисселям” каза, че първият сън предвещава спасение, а вторият смърт. Тълкуванията се сбъднаха едно към едно. Шербетчията беше пуснат, а хлебарят обесен и птици ядоха от месото на главата му.

Пак през това време фараонът сънува странен сън, от който се събуди ужасен и каза: “Сънувах седем охранени крави, които бяха изядени от седем кльошави. Видях още седем зелени житни класове, които бяха унищожени от седем сухи. О, първенци (на Египет), ако знаете как се тълкуват сънища, разтълкувайте го!” Рекоха, че не знаят. Шербетчията на фараона се сети за своя сън и тълкуванията на Юсуф “алейхисселям”, и рече на фараона: “Аз ще съдействам за разтълкуване на съня. Отведете ме в затвора на Юсуф и ме срещнете с него.” Изпълниха желанието му. Той поиска от Юсуф “алейхисселям” да му разтълкува съня на владетеля.

Когато Юсуф “алейхисселям” беше в затвора, Аллаху теаля му съобщи, че е избран за пророк. Юсуф “алейхисселям”, преди да разтълкува съня, съобщи, че е пейгамбера на Аллаху теаля и показа чудо. Още преди да им донесат храни, каза какви ще са те и какъв ще е техният вкус. Каза, че е от рода на пейгамбери и че неговите баща и деди са пророци. Започна да зове хората към вяра в единството на Аллаху теаля. Рече на своите другари: **“Кое би било по-добро за Вас, да почитате многобройни идоли или Аллаху теаля, Който е безподобен (в Своите същност и качества) и Надделяващ над всичко?”**

Когато шербетчията дойде, Юсуф “алейхисселям” разтълкува съня на фараона така: **“Ще настанат седем години на обилие, а после седем на нищета. В години на обилие складирайте храна за ядене в години на нищета.”** Щом фараонът научи за това тълкувание, възжела да му докарат Юсуф “алейхисселям” и проводи вестоносец. Когато вестителят дойде, Юсуф “алейхисселям” му рече: **“Върни се при своя господар и го питай какво е било състоянието на онези жени, които си порязали пръстите? Моят Господ, без съмнение, знае в какво се състои тяхната измама.”** Вестоносецът се върна обратно и доложи желанието на фараона. Владетелят извърши проучване и повели да докарат въпросните жени. Запита ги: “В какво състояние бяхте, когато възжелавате да се възползвате от нефса на Юсуф “алейхисселям”? Когато го насърчихте да се подчини на Зюлейха, видяхте ли някакво влечение от негова страна към вас? Прояви ли някакво съмнително дело?” Жените отвърнаха: “Хаша (Аллах да пази)! Ние не сме ставали свидетели на нито едно негово лошо състояние?” Зюлейха, присъстваща там, рече: “Ето, истината излезе наяве. Бях възжелала да се възползвам от неговия нефс, но той несъмнено е от правдивите.” Стана ясно, че Юсуф “алейхисселям” е лежал в затвора с години без да е имал никаква вина.

Фараонът отново изпрати своя вестоносец със заповед: “Доведете ми го, ще го назнача за свой личен съветник и ще му поверя делата си.” Юсуф “алейхисселям” прие поканата и излезе от затвора, на чиято врата написа: “Това е къща на бели, страдания и тегла, гроб за живите, място на радост за враговете и изпитание за приятелите.” Когато влезе в двореца, фараонът го посрещна с почести и попита какви мерки е нужно да се предприемат срещу събитията, предвестени в съня. **В години на обилие трябва да сееш много жито, а после – заедно с дръжките и класовете – да го складираш в хамбари. Това ще ги пази от загниване, а сноповете ще служат за храна на животните. На хората трябва да повелиш да ядат само колкото им е нужно. Останалото трябва да складират и пазят.** Тези храни ще задоволят вашите нужди и тези на околните, рече Юсуф “алейхисселям”. Фараонът много хареса тези наставления и запита: “Кой ще ми помага в тази работа?” **Повери ми делото по управление на египетските богатства. Аз съм способен да ги опазя. Знам методите за**

икономия и ще мога да изпълня тази задача, отвърна Юсуф “алейхисселям”.

Една година след предложението на Юсуф “алейхисселям” азизът почина. Фараонът назначи на позицията му Юсуф “алейхисселям”. Заедно с украсени със скъпоценности тронове и корони, му повери и ключовете на съкровищниците. Владетелят му предаде всички свои пълномощия. Стана така, че във всички краища на Египет започна да се слуша Юсуф “алейхисселям”. По заповед на Аллаху теаля той се ожени за Зюлейха, която след смъртта на азиза напусна двореца и изпадна в жалко състояние. Юсуф “алейхисселям” я попита: **“Това състояние не е ли по-добро от онова, което беше възжелала.”** Зюлейха отвърна: “О, съдък! Не ме упреквай. Както знаеш аз бях жена, притежателка на земни блага, като имот и красота, но моят мъж беше лишен от полова мощ, а ти беше най-красивият човек, когото бях виждала.” Зюлейха роди двама синове и дъщеря на име Рахмет.

Юсуф “алейхисселям” предприе всички мерки, необходими за преодоляване на сушавите години и построи огромни хамбари. Извърши големи добрини на народа. След годините на обилие настана ужасна суша. Хората привършиха всички свои запаси още първата година и започнаха да купуват жито от Юсуф “алейхисселям”. Той не правеше разлика между купувачи и на никого не даваше повече от товара на една камила. Никога не се отделяше от пътя на справедливостта. Благодарение на неговите справедливост и красиви нрави, много хора, наред с владетеля, приеха вярата в Аллаху теаля.

Египтяните и тези от околните държави идваха на тълпи, за да си купят жито. Когато настана суша и в Кенан, баща му Якуб “алейхисселям” прати синовете си, с изключение на Бунямин, в Египет за покупка на храна. Щом стигнаха в Египет, Юсуф “алейхисселям”, за разлика от тях, ги позна, но не се разкри, а попита кои са те и откъде са дошли. Те рекоха:

- Ние сме от област Кенан. Синове сме на възрастен баща на име Якуб. В нашата земя настана недоимък и баща ни прати тук за покупка на провизии.

- **Къде е той и с кого е останал?**

- Остана в Кенан заедно с най-малкия ни брат. Той имаше още един многообичан син, който беше от една майка с въпросния, но умря при нещастен случай на полето. Поради голямо страдание по него баща ни не се отделя от Бунямин. Заради мъка по Юсуф ослепя.

Юсуф “алейхисселям” нареди да подготвят за всеки един от тях по еднокамилен товар. Парите, които взе от тях, ги постави скришом пак сред същите стоки. Поиска от тях за другия път да доведат и малкия брат, ако ли не, ще спре да им продава. Когато братята се върнаха обратно, казаха на баща си, че са били обект на изключителни почести от страна на финансовия министър на Египет, и “Но ако другия път не заведем и

Бунямин, няма да ни даде нищо.” Якуб “алейхисселям” не пожела да прати Бунямин. Ала когато отвориха стоките, какво да видят, парите им са поставени скришом вътре в тях. Рекоха на Якуб “алейхисселям”: “Татко, какво бихме искали повече, ето, дори ни е върнал капитала. С нея отново ще закупим провизии за семействата си. Ще опазим и нашия брат. Ако го заведем, ще закупим еднокамилен товар в повече. Това, което сме закупили сега, е малко като количество, няма да ни стигне.” Якуб “алейхисселям” поиска от тях дума, че ще върнат обратно Бунямин жив и здрав. Когато обещаха, прати и него за Египет. Рече им: **“Знаете що се случи с Юсуф, но Аллаху теаля е най-добрият Закрилник, Най-милосърдния сред милосърдните.”**

Синовете на Якуб “алейхисселям” стигнаха пак в Египет. Заведоха и Бунямин. Юсуф “алейхисселям” ги третира с изключителна щедрост. Веднъж, когато другите братя отсъстваха, той се представи на Бунямин. Каза, че ще измисли причина и няма да го пусне обратно. За всеки от другите братя подготви товар за по една камила. В товара на Бунямин нареди да сложат златния съд за вода на фараона. Когато понечиха да тръгнат, един от дворцовите служители се доближи до тях и им рече: “Спрете, вие несъмнено сте от крадците.” Братята на Юсуф “алейхисселям” се върнаха обратно и запитаха какво е онова, което е загубено:

- Купичката на владетеля изчезна. Който я донесе, ще бъде награден с провизия, колкото еднокамилен товар. Аз съм гарант за тази работа! – отвърна служителят.

- Без съмнение, както е известно и вам, ние не сме дошли тук, за да причиним пакост. Ние не сме крадци.

- Ако словата ви се окажат лъжи, кажете, какво е наказанието за крадците във вашата религия? – попита служителят и неговите придружители.

- Сред чийто товар се открие съдът, той ще трябва да стане роб на онзи, чийто имот е откраднал. Ето това е наказанието за крадците.

Чиновниците претърсиха товарите. Съдът излезе в товара на Бунямин и го задържаха. Братята рекоха:

- О, азиз! Бунямин има възрастен и достопочтен баща, който с помощта на Бунямин забравя за мъката по своя загубен син. Обича го повече от нас. Задръж един от нас и освободи него. Ние несъмнено виждаме, че ти си от благодетелите...”

- Ние търсим подслон при Аллаху теаля от това да задържим друг, освен този, при когото излезе нашият съд, защото несъмнено ще станем от угнетителите.

Големият син на Якуб “алейхисселям” и Шем’ун рекоха “Няма да се върнем, докато нашият баща ни не позволи!” и останаха в Египет. Другите братя потеглиха на път и засрамени дойдоха пред Якуб “алейхисселям”. Рекоха:

- Татко, Бунямин несъмнено извърши кражба. Ние бихме засвидетелствали само за онова, което сме виждали с очи. Видяхме как съдът за вода излезе измежду товара му. Не знаем дали го е откраднал или някой друг го е сложил сред вещите му. Ако не ни вярваш, питай нашите спътници. Ние наистина сме от правдивите.

Якуб “алейхисселям” се натъжи премного и не повярва на изказаните слова, но рече: **“За мен не остава друго, освен да проявя красиво търпение. Надявам се Аллаху теая да ми доведе синовете. Несъмнено Той е Знаещ и Премъдър.”** Вярваше, че Аллаху теая ще го спаси от тегла в скоро време и макар че страдаше много, не изказваше мъка пред друг, освен Аллаху теая. Един ден рече на синовете си: **“О, синове мои! Вървете в Египет, питайте за Юсуф и братята му. Не губете надежда в доброто на Аллаху теая, защото истина е, че друг, освен неверниците, не губи надежда в Неговите доброта и милост.”**

След препоръката на своя баща, синовете отново, за трети път, потеглиха за Египет. Излязоха пред Юсуф “алейхисселям” и рекоха: “О, азиз! Нас и нашите семейства ни застигна немотия, бедност, нищета и глад. Дойдохме с незначително количество пари...” Помолиха го за помощ. Юсуф “алейхисселям” им отвърна: **“Извършихте ли теб за онези неща, които причинихте на Юсуф и неговия брат, без да мислите за последствията?”** Този отговор ги накара да се усъмнят, че това може да е техният брат Юсуф и го запитаха. Юсуф “алейхисселям” не се сдържа пред техните нещастие и безпомощност, прояви милост и им каза, че е техният малък брат Юсуф. **Да, аз съм Юсуф и това е моят брат Бунямин. Аллаху теая ни дари с благого да се съберем пак,** рече Юсуф “алейхисселям”. Братята извършиха покаяние и приеха величието му. Юсуф “алейхисселям” им отвърна: **“Днес за вас няма укор.”** Беше изключително благ и щедър към тях. Попита ги за своя баща Якуб “алейхисселям” и как е понесъл мъката по раздялата с него. Отвърнаха му: “Много страда и плака по теб, заради което ослепя.” Юсуф “алейхисселям” съблече своята риза и я подаде: **“Занесете я на баща ми. Нека я прекара по лицето си. Нека помирише моето ухание и прекара по очите си ризата. Ще прогледне с лекота. След това докарайте при мен всичките си семейства.”** Подготви за тях пътна и им повери писмо до Якуб “алейхисселям”, в което искаше от него да дойде в Египет, заедно с цялото семейство и роднини.

Когато синовете потеглиха от Египет, Якуб “алейхисселям” рече: **“Усещам уханието на моя син Юсуф!”** Околните си помислиха, че му се преструва от дълбока обич по Юсуф “алейхисселям”. Когато приближиха Кенан, един от синовете забърза своето животно и дойде при Якуб “алейхисселям” преди другите, за да го благовести и даде ризата. Когато Якуб “алейхисселям” прекара ризата по лицето си, прогледна. Взе всички свои синове и роднини и се пресели в Египет. Юсуф “алейхисселям” ги

посрещна заедно с фараона и египетския народ. Заведе своя баща в двореца. Качи своите баща и доведена майка на трона и ги стори да седнат върху тях. Якуб “алейхисселям”, жена му и всички синове извършиха благодарствено седжде, че Аллаху теаля ги е срещнал отново с Юсуф “алейхисселям”.

Юсуф “алейхисселям” се обърна към своя баща и рече: **“Татко, ето това е тълкуванието на съня, който бях сънувал преди. Аллаху теаля наистина го изкара наяве. Избави ме от затвор и ме дари с имот. След като шейтанът развали отношенията с братята ми и ни раздели, Аллаху теаля ви докара при мен от пустинята (Кенан). Моят Господ несъмнено знае всичко, което желае и е мъдър в Своите дела.”** Каза, че е простил на своите братя.

Якуб “алейхисселям” почина след като живя с Юсуф “алейхисселям” повече от десет години. Юсуф “алейхисселям” почина известно време след него. Всички египтяни пожелаха да го погребат в своята улица. Нещата стигнаха до бой. Сетне решиха да го сложат в мраморен ковчег и да го погребат на брега на Нил. Според друго предание благословеното му тяло – 4 века след погребението – беше изкарано от Муса “алейхисселям” и погребано в Халилуррахман, където се намира и гробът на Якуб “алейхисселям”.

Юсуф “алейхисселям” притежаваше неимоверна красота. Приличаше изключително на Адем “алейхисселям”. Когато се разхождаше по улиците на Египет, сиянията на лицето му – подобни но слънчеви лъчи – се отразяваха по стените на заобикалящите сгради. Когато някой пожелаеше да го погледне, веднага отместваше поглед, защото не можеше да издържи. Наред с това Юсуф “алейхисселям” беше дарен с една част от красотата. С цялата беше дарен Мухаммед “алейхисселям”.

Когато Есхаб-и кирам запитаха кой е по-красив, Юсуф “алейхисселям” или Мухаммед “алейхисселям”, Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” отвърна: **“Неговата видима красота беше по-голяма от моята видима красота.”** Ако Пророкът ни беше проявил и невидимата си красота, никой нямаше да е в състояние да задържи поглед върху него.

Младежите на Есхаб-и кирам запитаха майка ни Аише “радияллаху анха” за красотата на Пейгамбера ни. Тя отвърна: “Ако египтяните бяха дочули за красотата на бузите на Мухаммед “алейхисселям”, щяха да запазят целия си имот, само за да ги видят и не биха дали пари за Юсуф “алейхисселям”. Жените, одумващи Зюлейха, ако бяха видели сияйното му чело, биха порязали сърцата си, вместо ръцете, без да усетят никаква болка.”

Юсуф “алейхисселям” беше притежател на красив морал. Нищо не беше в състояние да го отвърне от правдата. В Коран-и керим е похвален с думата “съддък”, т.е. много правдив. Прощаваше онези, които го бяха

угнетили; тълкуваше сънищата правилно; служеше на хората и им помагаше. Беше изключително благоприличен и честолобив.

Чудесата на Юсуф “алейхисселям”:

1. Притежаваше прекрасен говор и омайваше сърцата на всички. Имаше много последователи.
2. Един слепец прогледна, когато сиянието на лицето на Юсуф “алейхисселям” подейства на очите му.
3. Благодарение на дуата му листата по дърветата се превърнаха в ненагледни платове.

Еййуб “алейхисселям” [Йов]

Той е от пророците, изпратени на израилтяните, и произхожда от рода на Ийс, който е син на хазрети Исхак, а майка му е от рода на Лут “алейхисселям”. Жена му Рахиме е внучка на Юсуф “алейхисселям”. Беше висок на ръст, с къдрава коса, красиви очи, широки гърди, къс врат и месести ръце. Повярвалите в него бяха седмина. Почина на 140 годишна възраст. Търпението му е пословично в човешката история, а името му е споменато в Коран-и керим.

Еййуб “алейхисселям” притежаваше голям имот и десетима синове. Имаше стада от животни и многобройни градини. В неговите чифлици край Бесенийе, Шам, работеха хиляди хора, но големината на имота никога не го отвърна от пътя на Аллаху теалю. По отношение на богатство нямаше равен на себе си в онова време. Вършеше много ибадети, помагаше на сираци, вдовици и не сядаше да се храни без гости. Беше изпратен като пророк на хората около Шам. Призова ги към вяра и поклонение на Аллаху теалю и изтърпя много трудности в това отношение. Понесе изпитание със своите имот, деца и тяло. Понесе твърде големи трудности. Никога не допусна пропуск в своите служения и не се оплака. Заедно с тези си качества, и други подобни, той се превърна в пример за подражание на поклонниците и притежателите на разум.

Аллаху теалю възжела да изпита Еййуб “алейхисселям”. С различни причини отне всички негови имоти. Овците му погинаха при потоп, а вятърът унищожи посевите. Шейтанът се преобрази като овчар и плачейки дойде при него. Каза на Еййуб “алейхисселям”, който в него момент наставляваше хората, че неговите състояния и имот са погинали. Еййуб “алейхисселям” не прояви никакво недоволство при тази новина, отправи благодарност на Аллаху теалю и рече на себе си: **“Не тъжи! Тях ми ги даде моят Господ, а сега ги отне, защото е техният (истински) Собственик.”** Това състояние на Еййуб “алейхисселям” съкруши шейтана, който се върна покрусен.

После Аллаху теаля отне душите на децата на Еййуб “алейхисселям” със земетресение, докато бяха на урок с техни учители. Този път шейтанът се преобрази като учител и със силен стон дойде при Еййуб “алейхисселям”. О, Еййуб! Аллаху теаля събори твоя дом със земетръс. Децата умряха. Разкъсани са на парчета, рече той. От очите на Еййуб “алейхисселям”, поради милост към децата, потекоха сълзи, но прояви своето доволство и покорство към Аллаху теаля. А на шейтана рече: **“Проклетнико, ти си Иблис (Сатана)! Искаш да ме насъскаш към неподчинение спрямо моя Господ, но знай, че децата бяха поверени на мен (а сега ги взе). Нима трябва да Му се разсърдя! Хвала на моя Господ.”** После Аллаху теаля изпита Еййуб “алейхисселям” с болест, която се усилваше от ден на ден. Роднините, съседите и другите спряха да го посещават. Само неговата вярна и милостива жена Рахиме Хатун не го изостави. Продължи да му служи и пожертва всичко свое за това дело. Ходи по къщите, за да слугува и изкара семейната прехрана. Еййуб “алейхисселям” не се оплака и продължи да възхвалява своя Господ. Този път шейтанът започна да нашепва на неговите съграждани така: “Ще ви зарази. Изкарайте го оттук!” Хората изкараха от града Еййуб “алейхисселям” и Рахиме. На място извън града Рахиме продължи да се грижи за своя съпруг. Въпреки че беше на палатка извън града и в тежко състояние, Еййуб “алейхисселям” продължи да наставлява хората. Изнемошялата от умора и мъки Рахиме предеше конци на жените в града. Един ден рече на своя съпруг:

- Няма ли да е добре да помолите Вашия Господ да премахне тези беди от Вас?

- **О, Рахиме! Колко продължиха нашите времена на здраве и щастие?**

- Осемдесет години.

- **Срам ме е да искам избавление от моя Господ докато годините на трудност и беда не се изравнят по продължителност с тези на здраве и спокойствие.**

В хадис-и шериф се казва: **“Хазрети Еййуб е най-благия, търпеливия и побеждаващ гнева си раб.”**

Еййуб “алейхисселям” остана в мъки и беда седем години, но никога не се оплака. Този път шейтанът се преобрази като човек и отиде при Рахиме. Направи опит да я откаже от служене на Еййуб “алейхисселям”. Каза ѝ: “Угнетяваш себе си. Ще се заразиш.”, а тя отвърна: “Той има много права над мен; не мога да ги изплатя. Във времена на блага и спокойствие живях с него; сега, във време на болест, не мога да го оставя.” На връщане предаде това на Еййуб “алейхисселям”, а той ѝ каза, че това е Иблис и че трябва да се пази от неговите весвесета. Иблис по-късно пак дойде, но тя не му обърна никакво внимание.

Болестта на хазрети Еййуб растеше от ден на ден. Това затрудни неговите задължения като раб и пророк, които извършваше с тяло, сърце и език. Тогава отправи дуа към Аллаху теаля и рече: **“Наистина ме**

застигна болест. Ти си най-милосърдният от милосърдните.” (Енбия: 83)
Аллаху теая прие неговата молитва.

Един ден Рахиме Хатун беше излязла да търси храна. На икиндия Аллаху теая прати Своите блага. Джебраил “алейхисселям” дойде и предаде следния вахий от Аллаху теая: **“О, Еййуб! Пратих беля, търпя! Сега ще ти дам здраве и блага.”** Аллаху теая рече: **“Тропни с крак по земята и с появилата се (топла) вода се изкъпи, а студената изпий.”** (Сад: 4) След тази божествена заповед Еййуб “алейхисселям” тропна по земята. Появиха се два извора, единия студен, другия топъл. След като се изкъпи с топлата, болестта от тялото изчезна, а след като изпи от студената, изчезнаха вътрешните му болести. Силата му се възвърна и се превърна в млад мъж. Аллаху теая му върна отнетите имоти и според едно предание му съживи починалите синове. Приятелите, които се бяха отвърнали от него, отново се сближиха към него с обич.

Когато Еййуб “алейхисселям” оздравя, призори на следващия ден издаде силен стон. Когато го запитаха за причината, рече: **“Призори дочувах глас да ме пита: “О, наше болно човече, как си?” Сега, щом настана това време, същият глас не ме запита: “О, наше здрави рабе, как си?” Ето това ме накара да се разплача.”**

Към края на своя живот Еййуб “алейхисселям” остави за васия сина си Хавмел и му завеща своето погребение. Почина на 140 годишна възраст. Гробът му е в Бесенийе, Шам.

Чудесата на Еййуб “алейхисселям”:

Еййуб “алейхисселям”, предавайки заповедите на Аллаху теая, показва многобройни чудеса. Някои от тях са както следва:

1. След като отправи два вълната на овците му се превърна в ибришим.
2. Когато призова съдията на своя народ към вяра, той му каза: “Искам от теб да ми покажеш като чудо как колоните на моя дом падат и тя се издига във въздуха и остават там.” Хазрети Еййуб отправи два. Колоните на къщата паднаха и тя остана да виси във въздуха. Съдията, въпреки че стана свидетел на това чудо, не повярва.
3. С берекета на дуата му миражите и мъглите в пустинята се превръщаха във вода.

Еййуб “алейхисселям” притежаваше красив нрав, беше щедър и изключително милосърден. Много помагаше на бедните, гостите и сираците. Прояви търпение към бедите, които засегнаха неговите тяло, имот и деца, и прояви доволство към волята на Аллаху теая. Ето защо неговото търпение стана пословично. Заради тези красиви качества и нрави Аллаху теая го похвали в Коран-и керим.

“Ние наистина го намерихме търпелив. Какъв прекрасен раб. Без съмнение той напълно се обръщаше към Аллах.” (Сад: 44)

Той е споменат и в сура Ен’ам, Ниса, Сад и Енбия.

Шуайб “алейхисселям”

[Иотор]

Пророкът, изпратен на народите в Медйен и Ейке. Потомък е на Ибрахим “алейхисселям” или Салих “алейхисселям”. Предадено е, че по майчина линия е потомък на Лут “алейхисселям” и първи братовчед с Еййуб “алейхисселям”. Свекър е на Муса “алейхисселям”. Поради красивите си наставления и проповеди е наречен Хатиб-ул-Енбия, т.е. хатибът на пейгамберите. Призова хората към религията на Ибрахим “алейхисселям”.

Шуайб “алейхисселям” се роди в знатно семейство в област Медйен. Странеше от развратния и заблуден народ, пасеше овцете, наследени от своя баща, и кланяше премного намаз. Хората в Медйен се бяха отделили от правия път на дедите. Отвърнаха се от вяра в Аллаху теалю и започнаха да се кланят на саморъчно издялани идоли и статуи. Местността се намираще на кръстопътя на керваните и населението се препитаваше с търговия. Във всички свои покупко-продажби несъмнено прибъгваха до измама. Купуваха хранителни стоки и ги трупаша на отделни места, а после ги продаваха на много висока цена. При покупко-продажба, за да подведат купувача, ползваха две отделни везни. Нападаха минувачи и ги ограбваша. Стояха край пътища и чрез различни трикове присвояваха стоките на чужденци и беззащитни хора. Не благодаряха на изпратените им блага и проявяваха непризнателност.

Аллаху теалю, за да ги призове към правата религия, назначи за техен пейгамбер Шуайб “алейхисселям”, който ги наставлява да не съдружават с нищо Аллаху теалю; да служат само Нему; да бъдат справедливи в търговията и да не сеят развала по света; и че ако настоят в злините, ще бъдат застигнати от наказанието на Аллаху теалю. Въпреки това свирепите медйенци не го послушаха и започнаха да заплашват последователите му.

Шуайб “алейхисселям”, въпреки всички тегла, изтезания и унижения, продължи да ги зове към истината. Разказа им за погубените народи на Нух, Худ и Лут “алейхимусселям”, за да извлекат поука. Неговото пророчество се беше разчуло и в Шам. При него идваха мнозина и постигаха честта да станат му’мини. Въпреки това медйенците продължиха да го отричат, стояха по пътищата и се опитваха да върнат прииждащите. Заплашиха Шуайб “алейхисселям” и неговите последователи, че ако не се върнат към заблудата, ще ги изселят от Медйен.

Медйенците упорито настояха в своите престъпления и вражда към му’мините. Аллаху теалю ги наказа. Погуби ги с вика на Джебраил “алейхисселям” и последвал земетръс. Заличи всичко тяхно; стана така сякаш никой не бе живял там преди.

Шуайб “алейхисселям” и неговите последователи се изселиха в Ейке, град близо до Медйен, известен със своите зеленина, градини и обилие.

Аллаху теаля натовари Шуайб “алейхисселям” със задача да им покаже правия път. Тамошният народ по нищо не се отличаваше от медйенците. Постъпиха с Шуайб “алейхисселям” и неговите последователи по същия начин. Поискаха от него да им покаже чудо. Той се обърна към околните идоли и им рече: **“Кой е вашият Господ? Кой съм аз? Кажете!”** Дървените и каменни идоли проговориха: “Нашият Господ и Създател е Аллаху теаля. О, Шуайб! Ти си пророкът на Аллаху теаля.” После се стовариха на земята и раздробиха. Част от свидетелите приеха вярата ала неверниците увеличиха своите неверие и ярост. Шуайб “алейхисселям” ги предупреди за последен път, но те му се подиграха, нарекоха го лъжец, магьосник и омагьосан човек. Открито заявиха, че не ще повярват. Рекоха: “Ако си правдив, спусни за нас наказание от небето!”

Шуайб “алейхисселям” ги остави на волята на Аллаху теаля, а Той, от своя страна, ги наказва с болезнено мъчение и ги заличи до един. Първо настава ужасна горещина, която стори водите да закипят. Започнаха да се прегъват от жажда и да пият от врящата вода, която изгори техните вътрешности. Безпомощни и отчаяни потърсиха сянка и вода. Тичаха наляво и надясно ала жарката земя изгаряше стъпалата им. Лицата им почервеняха от зноя. Това състояние продължи седем дни. Осмия ден на хоризонта се извиси черен облак, спускащ плътна сянка над земята. Ожаднелият народ се зарадва и затича към него, за да се подслонят на сянката му. Когато се събраха под него обаче, заваляха силни огньове и искри, и ги изгориха, заедно с дърветата и камъните. От тях и техния имот не остана и помен.

“И ги сграбчи мъчението на деня на сянката. Наистина това мъчение бе за голям грях.” (Шуара: 189)

След тяхната гибел Шуайб “алейхисселям” се установи в Медйен. Ожени се за дъщерята на един от своите последователи. Родиха му се две дъщери. С времето възрастта му напредна. Плака много от страх към Аллаху теаля. Силата напусна тялото му, очите му отслабнаха.

Веднъж на дъщерите му, които чакаха край един кладенец, за да поят овце, помогна Муса “алейхисселям”, който пътуваше от Египет за Медйен. Шуайб “алейхисселям”, за да му плати, го покани в своя дом. Видя, че е верен човек и го назначи за пастир на овцете си. Ожени го за една от дъщерите си срещу десет годишна служба да пасе овце.

Муса “алейхисселям” остана там за десет години. Родиха му се деца. После се пресели в Египет. По-късно Шуайб “алейхисселям” се възстанови и прогледна. Посети ежегодно своите зет и дъщеря в Египет. След време се установи в благословения град Мека и почина там на около 300 годишна възраст.

Шуайб “алейхисселям” кланяше много намаз. Името му е споменато в Тората като Микаил. За него е споменато в сура А’раф, Шуара, Худ и Анкебут.

Чудесата на Шуайб “алейхисселям”:

1. С берекета на дуата му всички черни агнета се превърнаха в бели.
2. С берекета на дуата му камъните в Медйен се превърнаха в пръст.
3. С берекета на дуата му част от камъните в Медйен се превърнаха в овце.
4. Веднъж, когато се завъртя около скалите на една област, те се превърнаха в мед, с който тамошният народ забогатя.
5. С берекета на дуата му пясъчните хълмове се раздвижиха.
6. Когато възжелаше да се качи на някоя планина, тя се смаляваше, а после, когато стигнеше до върха, отново се извисяваше като преди.

Муса “алейхисселям”

[Мойсей]

Пророк, изпратен на израилтяните и третият по степен от шестимата най-високопоставени пейгамбери (след Мухаммед “алейхисселям” и Ибрахим “алейхисселям”), наименувани улюл азм. Наричан е Келимуллах, защото разговори с Аллаху теаля. Потомък е на Якуб “алейхисселям” и брат на Харун “алейхисселям”. Името на баща му е Имран, а на майка му Нуджейб, Наджийе или Йухабил.

След Юсуф “алейхисселям” израилтяните видимо увеличиха своята численост. Следваха религията на хазрети Якуб и хазрети Юсуф. Местното население на Египет обаче, копитите, почитаха звезди и идоли. Третираха с унижение израилтяните, а владетелите им, наречени фараони, ползваха израилтяните в тежка физическа работа, както се правеше с пленници и роби. Чувстваха страх от нарастване на тяхното население. На израилтяните, от друга страна, им беше дотегнало от гнета на фараоните и копитите. Желаша да се изселят в Кенан, страна на дедите им, но фараоните не им даваха позволение, а продължаваха да увеличават своята жестокост. Една част ги принуждаваха да работят на строежи, друга в канализации, а трета в селското стопанство. Вършеха тежка физическа и понякога грозна работа. Част от израилтяните добиваха камъни в планините и ги носеха на гърбовете си. Слаботелесните бяха облагани с данъци, които трябваше да доставят ежедневно преди залез слънце. Ако не успееша, вържеха техните ръце за врата в продължение на един месец.

Кралете на Египет, наречени фараони, строяха за себе си огромни гробове на име пирамиди. Хиляди работеха за тях на сила. Фараоните отричаха Аллаху теаля и се провъзгласяваха за божества. Гадаенето и магьосничеството се бяха превърнали в професии. Навсякъде из страната се появили многобройни вещатели и заклинатели. Ето в едно такова време фараонът на Египет видя на сън как откъм Ерусалим се задава огън, който изгаря копитите без да докосва израилтяните. Сред израилтяните ще се роди мъжка рожба. Ще заличи теб и твоята власт, рекоха предсказателите. Това възпламени опасенията на фараона, че израилтяните, които се състоят от

дванадесет племена и всяко се управлява от свой управител, ще се обединят. Издаде закон и нареди да избият всички момчета, които ще се родят сред тях.

Това увеличи още повече страданията на израилтяните. Онези, които се противяха на тази заповед, бяха масово убивани. Майката на Муса “алейхисселям” се опасяваше да не убият новородения ѝ син. В Коран-и керим е посочено, че Аллаху теаля е вдъхновил сърцето ѝ по следния начин:

“Вдъхновихме майката на Муса: “Откърми това дете (Муса); после, когато се уплашиш да не го убият, пусни го във водата (река Нил), не се плаши, че ще се издави и не тъжи за раздялата, защото Ние без съмнение ще ти го върнем и сторим от пейгамберите.” (Касас:7)

Майка му го постави в ковчеже и пусна по реката. Течението го отнесе до двореца на фараона. Асийе, жената на владетеля, го видя и занесе вътре. Когато отвори ковчежето, видя сияйното бебе, веднага се влюби в него от все сърце и рече: “Не го убивайте. Когато порасне, може да ни послужи или да го осиновим.” Тя докара многобройни дойки, за да откърмят Муса “алейхисселям”, но той не пое гърдата на нито една от тях.

Майката на Муса “алейхисселям” научи, че детето ѝ е прието в двореца и търсят дойка. Веднага изпрати сестрата на хазрети Муса там, за да им каже: “Да ви съобщя ли за една жена, която ще го откърми и отгледа добре?” Доведоха майката на Муса “алейхисселям”. Той пое нейната гърда и така жената на фараона Асийе я назначи за дойка на малкия Муса. Така, без никой да предполага, майката отгледа собствения си син в двореца на владетеля.

След като израсна, Муса “алейхисселям” напусна това място и отиде при своите роднини и по-голям брат Харун. Един ден видя как коптия (къпти) се кара с един израилтянин. Муса “алейхисселям” се намеси и, с цел да ги разтърве, удари съвсем леко по гърдите на местния жител. Коптията падна и умря. Муса “алейхисселям” се почувства зле. Изплаши се от злото на фараона и напусна Египет. Замина за Медйен. Срецна се с пророка Шуайб “алейхисселям” и остана там за десет години. Ожени се за една от дъщерите на въпросния пейгамбер. Сетне пак пое на път за Египет. Когато стигна до планината Тур, разговаря с Аллаху теаля, Който даде на него и брат му Харун пророческо задължение. Дари го с две чудеса: жезълът му се превръщаше в змия и когато пъхнеше ръката си в скута, тя засияваше и започваше ярко да свети. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“Тези две чудеса са доказателства от страна на твоя Господ към фараона и неговите знатни хора. Те несъмнено са заблуден народ. Отиди при фараона, той наистина прекали.” (Касас:32-33)

Хазрети Муса се върна в Египет и разговаря с Харун “алейхисселям”. Отидоха при фараона и го призоваха към вяра. Поискаха да освободи израилтяните. Фараонът каза, че е бог и отказа – бивайки внушаван от

Хаман, чието име в Коран-и керим се спомената наред с това на фараона – да приеме. При това Муса “алейхисселям” постави своя жезъл на земята. Той се превърна в огромен дракон и започна да се движи. После Муса “алейхисселям” пхна ръката си в скута и тя стана сияйно бяла. Фараонът се изуми и обсъди това със своя везир Хаман:

- Той е голям магьосник – рече Хаман.

- **Нима нападите словесно истината, която е дошла до вас? Това не е магия. Това е чудо, дадено от Аллаху теалю, Твореца на битието.** – отвърна Муса “алейхисселям” и ги призова към вяра. Те обаче не повярваха и настояха в заблудата. Фараонът рече:

- О, Муса! Нима дойде да ни изкараш оттук с това магьосничество? Ние също ще ти покажем магия. Определи време и място.

Фараонът събра всички магьосници в Египет. Муса “алейхисселям” отправи два на Аллаху теалю и прие да се срещне с тях пред народа. Маговете хвърлиха по земята своите тояги и въжета и чрез метода на илюзиониране ги показаха на хората като движещи се змии. Ето тогава и Муса “алейхисселям” си постави своя жезъл на земята. Тя – по чудо на Аллаху теалю – се превърна в як и ужасяващ дракон и погълна всичко онова, което маговете бяха хвърлили на земята. Магьосниците изпаднаха в почуда и рекоха: “Това несъмнено е чудо извън човешките възможности.” Веднага повярваха в пророчеството на Муса “алейхисселям”.⁹ Фараонът се

⁹ Накрая дойде уреченият час. Мегданът беше препълнен с хора. Магьосниците рекоха на фараона:

- Ако победим, ще има ли отплата за нас?

- Да, ако надделеете, за вас ще има отплата. Винаги ще бъдете мои събеседници. Ще бъдете до мен и ще се сдобиеете с невиджани дарове. Ще имате по-голяма почит. Ще влизате при мен първи и ще излизате последни.

Точно тогава дойдоха Муса и Харун “алейхимесселям”. Хазрети Муса вървеше като се опираше на своя жезъл. Когато дойдоха на мегдана, видяха че магьосниците ги чакат. Муса “алейхисселям” ги призова към вяра:

- **Нима дойдохте тук, за да се противите на Аллаху теалю, Който е Собственикът на всичко, на вас, на фараона и на всичко друго, подчинявайки се на заповед на угнетител като фараона? Знаете ли колко лошо дело е това, което би привлякло гнева на Аллаху теалю? Нима не разбирате, че ако съзнателно Го оклеветите, Той ще ви погуби с голямо наказание?**

Тъй като словата на Муса “алейхисселям” бяха изречени в името на Аллаху теалю, те оказаха голямо въздействие върху сърцата на магьосниците. Разбраха, че магьосник никога не би изказал такива неща и започнаха развълнувано да ги обсъждат. Но тъй като се бояха от фараона и неговите приближени, разговаряха съвсем тихо. Всички възжелаха да повярват и да се откажат от магията, но знаеха, че фараонът ще ги подложи на изтезание и ги обхвана страх. Решиха да обявят решението си след съревнованието и всички до един да повярват в Муса “алейхисселям”.

Фараонът и неговите приближени, за да насърчат магьосниците, рекоха:

- Муса и Харун “алейхимесселям” са двама магьосници, които чрез своята магия искат да ви изкарат от вашата страна, да унищожат вашите достойнство и религия и на тяхно място да установят своя. Мобилизирайте вашите трикове и средства за магия. После

разяри и увеличи своите жестокости.¹⁰ Уби повярвалите в Муса “алейхисселям”¹¹, сред които бе и жена му Асийе¹².

излезте на мегдана на сафове (редиси), за да проявите своята внушителност. Онзи, който победи днес, несъмнено ще се спаси и получи онова, което желае.

Магьосниците, които и без това бяха на мегдана, пристъпиха още по-напред. Всеки от тях държеше на ръка въже и жезъл. Те, проявявайки уважение към Муса “алейхисселям”, рекоха:

- Ти ли ще хвърлиш пръв своя жезъл или ние?

- **Започнете Вие!**

Конците и тоягите се показаха наистина във вид на движещи се змии. После Муса “алейхисселям” сложи своя жезъл, който моментално се превърна в дракон и погълна всичко, което магьосниците бяха показали. После Муса “алейхисселям” отново го хвана и той се превърна в същия жезъл. Хората изпаднаха в изумление. Магьосниците казаха, че Муса “алейхисселям” не е като тях, а истински пророк на Аллаху теаля и рекоха: “Ние повярвахме в Господа на световите, в Господа на хазрети Муса и хазрети Харун.” Фараонът побесня и каза: **“И нима му повярвахте, преди аз да съм ви позволил? Той ви е старейшината, който ви е научил на магия. Непременно ще отсека ръцете и краката ви кръстом, после ще ви разпъна по стволите на палми и добре ще узнаете чие мъчение е по-силно и дълготрайно.”** (Таха:71)

Повярвалите магьосници изобщо не му обърнаха внимание и отговориха:

- Ние не предпочитаме теб, не те харесваме пред чудесата на Муса “алейхисселям” и доволството на Аллаху теаля, нашия Създател. Отсъди както искаш. Твоето отсъждение – базирано на страсти – има власт само над този свят. Отвъдният живот е извечен. Ние повярвахме в нашия Господ, за да опрости нашите грехове и магията, на която ни принуди... Отплатата на Аллаху теаля е по-добра от твоята и Неговото наказание е по-болезнено от твоето.

Още преди тази среща част от магьосниците бяха помолили фараона да им покаже Муса “алейхисселям” като спи. Те видяха как жезълът на Муса “алейхисселям” го пази. Изпаднаха в почуда и рекоха на фараона: “Това не е магия. Неговото дело става с божествена сила. Ако беше магия, жезълът нямаше да може това, защото, когато магьосникът спи, той е безсилен да прави магия.”

Вратата на магьосниците влуди фараона. Още същата вечер повели да отсекаат техните ръце и крака кръстом и ги стори мъченици по пътя на Аллаху теаля. Сутринта бяха неверници и магьосници, а вечерта се преселиха в отвъдното като му’мини и шехиди.

¹⁰ Арогантността на фараона стигна дотам, че себелюбието завладя неговия разсъдък. Повели на своя помощник Хаман да построи кула, на която да се качи и види Господа на Муса “алейхисселям”. Хем казваше, че е единственият бог, хем предприемаше големи трудности, за да “види” Господа на Муса “алейхисселям”. Беше толкова невеж, че търсеше Аллаху теаля на небето. Въпреки всичко той виждаше, че е жалко творение и че не може да е бог. Нощите плачеше и искаше прошка от Аллаху теаля ала настъпи ли сутринта, арогантността го завладяваше отново и казваше, че е бог.

Хаман, с големи разходи, построи много висока кула. Фараонът се качи на върха и в недоумение се огледа наляво и надясно. Там нямаше нищо и започна да стреля с лъкове във въздуха.

¹¹ **Машита Хатун** (името се чете Маашитаа Хаатун): Детегледачката на дъщерята на фараона и една от жените, повярвали в Муса “алейхисселям”. Тъй като се боеше от фараона, криеше своята вяра и тайно изпълняваше служба към Аллаху теаля.

Веднъж, когато сресваше косата на дъщерята на фараона в хамама, изгърва гребена. Когато се посегна да го повдигне, неволно изрече **“Бисмиллях!”** Детето се учуди и рече:

- Чие име изрече, каква е ползата от него?

- **Това е името на Падишаха на падишасите. Той е Онзи, който даде власт на фараона. Той е Създателят на цялото творение.**

Дъщерята на фараона – която имаше същия характер като баща си – се изнерви.

- Нима казваш, че има друг бог, освен моя баща! Как смееш да споменаваш името на друг, освен това на баща ми!

- **Да, дете мое! Аллаху теаля съществува. Той е създателят на всички – на теб, на мен, на баща ти... т.е. на всичко. Аз вярвам в Онзи, Единствения бог, освен Който няма друг. Баща ти – Аллах да пази – не е божество. Той – като всичко друго – е създание на Всевишния Аллах. Той е Този, Който даде власт на баща ти.**

Детето не успя да ѝ отговори, изнерви се и веднага се оплака на баща си. Фараонът я извика и рече:

- Нима вярваш в друг бог, освен мен? Кажи, нима на земята има друг бог, освен мен?

- **И ти знаеш, че не си божество!** – Машита вече не криеше вярата си. – **Ти, като всеки друг, си едно жалко творение. Аллаху теаля е Този, Който създаде теб и цялото творение. Ти си преходен – като всичко друго –, ще дойде ден, когато и ти ще умреш. Но моят Господ, Аллаху теаля, е вечен и Муса “алейхисселям” е Неговият пророк.**

Фараонът побесня и вместо веднага да я убие, реши да я подложи на болезнено и продължително мъчение. Заповяда да отсекаят ежедневно по един орган от тялото ѝ. Гневът и чувството за отмъщение завзеха всички частици от тялото на фараона. Испитваше садистично удоволствие от болките на Машита. Искаше да изплаши всички, които възнамеряваха да повярват в Муса “алейхисселям”. Първо изтръгнаха ноктите ѝ, а после я пребиха с камшици, докато бликне кръв от тялото ѝ ала тя продължи да повтаря: **“Аз вярвам само в единствения Аллах!”**

Машита имаше момиченце на пет години и момченце на три месеца. Фараонът заповяда да ги доведат. Фараонът я заплаши, че ако не го приеме за бог, ще ги избие. Машита ту погледна фараона, ту своите деца. Знаеше, че фараонът няма и капка милост и от него може да се очаква всичко, но въпреки това, каза: **“Аз вярвам в единствения Аллах, няма друг бог, освен Него!”**

Фараонът побесня и започна да се превива от ярост. Грабна нож и веднага преряза гърлото на невинното момиченце пред очите на Машита. Писькът на детето отекна навред, но Машита проява голямо търпение, въпреки че проля кървави сълзи. Озвереният фараон, от една страна, цапаше лицето и устата на Машита с кръвта на мъртвата ѝ рожба, а, от друга, яростно крещеше: “Кажи, има ли друг бог, освен мен!” Машита повтаряше: **“Аллах е един, няма друг бог, освен Него!”**

Фараонът повели да докарат нейното пеленаче. Когато го доближиха до Машита, детето, останало за дълго без мляко, започне да търси гърдата на майка си. Машита помисли как зверски убиха другото ѝ дете... нямаше да издържи на още една подобна мъка. Реши на думи да каже, че вярва във фараона, а от сърце да продължи да вярва в Аллаху теаля. Точно тогава фараонът хвърли малкото бебе в разгорещена пещ. Детето така се провикна, че всички присъстващи изтръпнаха и сърцата им се разтрепериха. На част от тях им се схванаха езиците от ужас. Тримесечното дете – със силата на Аллаху теаля – проговори и сред пламъци рече на майка си: “Не, майко, не! Не се отвръщай от своята религия! Потърпи! Няма съмнение, че аз се сдобих с доволството на моя Господ. Виждам, че между теб и Дженнета има разстояние само от една крачка. Много скоро и

Фараонът и неговият народ упорито отказаха да приемат вярата и Аллаху теаля ги наказва. Първо настана голямо засушаване и глад. После ги заля вода, нападнаха ги щурци, буболечки и жаби. Когато започваха белите, идваха при Муса “алейхисселям” за помощ и обещаваха, че вече ще му се подчинят. Но когато се спасяваха и от поредната беля, пак се връщаха към своето неверие. После пак ги настигаха тегла ала отново не приемаха вярата. Тези наказания, пратени на фараона и народа са описани в Коран-и керим, сура А’раф.

Фараонът и народът, пред вида на показаните от Муса “алейхисселям” чудеса, решиха да пуснат израилтяните да се изселят от Египет. Муса “алейхисселям” уреди нещата по изселването и когато настана уреченият час, потегли. Събра всички израилтяни и напусна Египет. Фараонът обаче съжали за своето решение, събра армия и тръгна подир тях. Завари ги призори на брега на Червено море. Щом израилтяните видяха морето пред себе си и врага в тила, изпаднаха в паника. Ето в това време Аллаху теаля рече на Муса “алейхисселям”: **“Удари с жезъла си по морето!”** (Шуара:63) Хазрети Муса изпълни повелята и морето се разцепи на две,

ти ще се потопиш в тамошните блага. Не се отвръщай от своята религия! Не вярвай във фараона! Виждам степената, която Аллаху теаля е подготвил за мен, по-голямата ми сестра и теб в Рая...”

Голяма част от присъстващите изпаднаха в почуда и повярваха в религията на Муса “алейхисселям”. Машита вече не плачеше, а се смееше. Вече и тя виждаше същите неща и копнееше за благата на Рая. След кратко и тя почина и падна мъченица по пътя на Аллаху теаля. Фараонът обаче, макар да виждаше всичко това, изобщо не мислеше да приеме вярата и отново прояви упорство в своето неверие.

¹² Хазрети Асийе е жената на фараона. Тя, за разлика от него, бе добродетелна и милосърдна. След събитието с магьосниците и тя повярва в Муса “алейхисселям”. Фактът, че беше съпруга на свирепия враг на Аллаху теаля – фараона, не ѝ попречи да повярва. Скри своята вяра в сърцето и стриктно изпълни повелите на Аллаху теаля. Това състояние продължи до събитието с Машита. Тя видя какво се случи с нея и нейните деца през прозорците на двореца. Не издържа и дойде при фараона, каза му да спре да угнетява хората. Видя, че няма да помогне с нищо на Машита, и се върна в своята стая и продължи да наблюдава събитието. Мъченичеството на Машита ѝ подсили вярата. Толкова се беше развълнувала, че дойде при фараона извън себе си, и рече:

- Горко ти! Как можа да постъпиш така срещу Аллаху теаля?

- Нима и ти си се побъркала като нея?

- Не аз, а ти си онзи, който истински се е побъркал! Ти си едно жалко творение, което се мисли за божество. Аз повярвах в Аллаху теаля, Който е Господа на мен, на теб и цялата вселена.

Фараонът се опита да я отвърне ала не сполучи. Нареди да я изтезават. Не се поколеба и ѝ причини най-големите болки и унижения. Сложиха я да легне под слънцето, върху горещия пясък, а върху гърдите ѝ сложиха мелничен камък. Но фараонът не се задоволи, повели да хвърлят върху нея големи камъни ала видяха, че вече Асийе е предала душа.

показаха се дванадесет съвършено сухи пътища, около които водата се издигаше и от двете страни като висока планина. Израилтяните потеглиха и преминаха на отсрещния бряг. Фараонът се възгордя и рече: “Пред моето величие морето се разцепи, вижте!” Хаман, озверителят на фараона, който винаги го насъскваше към себелюбие и гнет, този път предусети гибелта и се опита да го спре ала не успя. Фараонът също се изплаши, но за да се покаже за храбър, хукна подир израилтяните. Хаман, от страх от фараона, също го последва и така повлякоха цялата войска след себе си. Когато фараонът се доближи до отсрещния бряг и цялата армия се оказа откъсната от сушата, пътят се стесни и водните стени ги затвориха. Фараонът, Хаман и цялата войска на Египет се издавиха. В последните си мигове фараонът рече “Повярвах!”, но неговата вяра, в момент на безнадеждност като този, не бе приета. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“Преведохме синовете на Израил по морето. Фараонът и войската му ги преследваха с гнет и вражда. Когато фараонът разбра, че ще бъде издавен, рече: “Вече повярвах, че няма друг бог, освен Онзи, в Който са повярвали израилтяните, и аз съм от мюсюлманите.” (Юнус:90) Но Аллаху теаля не прие неговата вяра и чрез Джебраил “алейхисселям” отвърна: “Сега ли повярва? А преди беше се възпротивил и посял развала.” (Юнус:91) “Днес Ние ще хвърлим безжизненото ти тяло на високо място от морето, за да бъдеш поука за онези след теб. Ала много от хората са нехайни към Нашите знамения (поучителни чудеса).” (Юнус:92) Земахшери, един от учените по тефсир, пояснява това свещено знамение по следния начин: “Ще те изхвърлим на брега. Ще опазим твоето тяло голо и непокътнато, за да станеш поука за идните поколения.”

Трупът на фараона е открит на брега на Червено море от британски изследователски екип и откарано в Англия. Въпреки, че от смъртта на фараона са изминали към 3000 години, тялото му е останало непокътнато и в позиция на седжде. Днес е на показ в прословутия British Museum.

След като се спасиха от фараона, Муса “алейхисселям” и израилтяните потеглиха за Кенан. На пътя се отбиха в страната на народ, който почиташе идоли. Кланяха се на идол с образ на бивол. Израилтяните, виждайки това, проявиха интерес към тяхното деяние. Рекоха: “О, Муса! Направи ни бог като техния.” Муса “алейхисселям” им отвърна: **“Вие сте невеж народ. Аллаху теаля ви дари с благо и спасение. Повярвайте в Него и се пазете от съдружаване и идоли...”**

Аллаху теаля съобщи на Муса “алейхисселям”, че ще му низпослае книга и му повели да се качи на планината Тур. Муса “алейхисселям” остави за свой наместник Харун “алейхисселям” и изпълни повелята. Остана в планината за четиридесет дни и служи на Аллаху теаля. Чу по непосредствен начин словото на Аллаху теаля, Който го дари с Тората.

Когато Муса “алейхисселям” беше в Тур, един лицемер (неверник, който се преструваше на му’мин) на име Самири събра златото в ръцете на израилтяните. Стопи го и оформи статуя във вид на теле. Ето, това е вашият бог, рече на синовете на Израил и те започнаха да се кланят на този идол. Харун “алейхисселям” ги наставлява настойчиво, но не го послушаха.

Когато Муса “алейхисселям” се върна обратно, изпита силен гняв, изгори идола и го хвърли в морето. Самири се отдели от хората, никой не го доближаваше, а и той не можеше да се доближи до тях, и в това жалко и диво състояние намери своята гибел в пустинята. Муса “алейхисселям” запита своя брат защо се е стигнало до това състояние. **Наставлявах ги, но не ме послушаха. Още малко и щяха да ме убият**, отвърна Харун “алейхисселям” (който също беше пророк). Това утеши гнева на Муса “алейхисселям”. Съобщи на израилтяните повелите и забраните в Тората, а и те започнаха да му се подчиняват. Отказаха се да служат на идоли. Избавиха се от ширка и се върнаха към вяра и подчинение към Аллаху теалю.

Израилтяните, когато бяха в пустинята Тих, отново въстанаха срещу Муса “алейхисселям” и поискаха от него различни неща. Аллаху теалю, приемайки дуата на Муса “алейхисселям”, дари израилтяните с вода в пустинята. С повеля на Аллаху теалю удари по земята със своя жезъл и бликнаха дванадесет извора, от които синовете на Израил започнаха да пият. Аллаху теалю ги дари с пътпъдъче месо (селва) и манна (мен). Накрая обаче израилтяните казаха: “Омръзна ни да ядем тези неща, искаме неща като бакла, лук, зърнени храни и зеленчуци.”

Израилтяните, проявили неблагодарност към тези блага на Аллаху теалю, не пожелаха да се бият и с народите-угнетители, населяващи Кенан. Рекоха на Муса “алейхисселям” да отиде той и неговият Господ, и да се бият с потисниците. Междувременно Муса “алейхисселям” стана обект на клевета от страна на Карун¹³, негов роднина, който заедно с целия си имот

¹³ Карун – беден, но доброхарактерен роднина на Муса “алейхисселям”, който четеше Теврата прекрасно. Ето защо Муса “алейхисселям” беше отправил два за него и научил на знания по химия.

След като повярва в Муса “алейхисселям”, той се отдаде на служба и поклонения. Наизусти целия Теврат и научи много неща от Муса “алейхисселям”. Стана един от най-учените сред израилтяните. Имаше прекрасно лице и хората го наричаха “човекът със сияйното лице”.

Карун извърши години поклонения в една планинска местност. После се доближи до хората, но продължи да върши много ибадети. Сетне шейтанът го подведе и започна да копнее за богатство.

Придобитите от Муса “алейхисселям” знания по религия и химия ги впрегна за трупане на имот. Вече дори не се сещаше да служи на хората със своите пари. Богатството му стана легендарно. Трупаше своите имоти в съкровищници, чиито ключове се носеха от четиридесет мулета. Моралът му се развали и се превърна в голям

угнетител. Обличаше помпозни дрехи, украсени със скъпоценности, изпъчваше гърди и самодоволно се разхождаше сред хора. Това негово състояние е посочено в сура Касас. Качваше се на бял кон, оседлан със злато, и разхождаше до себе си стотици украсени и облечени в скъпоценности роби и наложници. Не се подчиняваше на израилтяните и Муса “алеихисселям”. Пречеше на Муса “алеихисселям” в делата му. Омаловажаваше бедните и не им даваше нищо, макар че беше много богат. Изобщо не слушаше наставления и дори не понасяше да гледа как израилтяните слушат Муса “алеихисселям”, човека, благодарение на когото беше спечелил цялото си състояние. Веднъж стигна дотам, че му рече:

- О, Муса, ти си пророк, а брат ти Харун е хибир. Аз обаче не притежавам нещо от този род, макар да съм прекрасен четец на Тората. Как да се примиря с това?

По-късно обвини Муса “алеихисселям” в магьосничество, с което показва, че всъщност не е вярващ. Търсеше повод да му причини страдание. Ненавистта му растеше от ден на ден. Прояви неблагодарност спрямо Аллаху теаля и рече: “Спечелих този имот заради моето знание!”

За да подведе част от израилтяните, построи сграда от злато и устрои угощения, на което покани синовете на Израил. Успя да привлече част от тях на своя страна. Те също закопняха за имот като неговия и започнаха да му се подчиняват. Това състояние продължи до низпосланието на заповедта за зекят. Муса “алеихисселям” му събщи какво количество зекят трябва да плати. Карун не възжела да го даде и повика своите блюдолизци. Рече им:

- Подчинихте са на всяка заповед на Муса ала сега иска вашите пари и имоти!

- Ти си наш големец и господар. Какво следва да се предприеме, кажи и ще го направим.

- Щом е така, заповядвам ви! Докарайте еди коя си проститутка! Ако каже “Муса извърши прелюбодеяние с мен!”, ще ѝ дам бакшиш. Ако направи това, синовете на Израил ще въстанат срещу Муса, с което и ние ще се избавим от него.

Карун, който отбягваше да даде зекят, даде огромно количество злато на тази жена без да му мигне око. Карун се опита да устрои капан, но когато Муса “алеихисселям” погледна към жената и я запита, тя съжали за своята постъпка и изрече истината. Муса “алеихисселям” отиде на седжде и ту плачеше, ту се молеше и искаше от Аллаху теаля да накаже Карун. Аллаху теаля му повели да си повдигне главата, а на земята да се подчини на Муса “алеихисселям”. Муса “алеихисселям” се обърна към хората и рече:

- О, синове на Израил! Както Аллаху теаля ме изпрати на фараона, така ме изпрати и на Карун. Който го следва, нека остане с него. Който е с мен, нека се отдели от него.

С изключение на двама, всички напуснаха страната на Карун. После Муса “алеихисселям” повели на земята: **“О, земя! Погълни ги!”** и тя ги погълна до колене. После пак повели и потънаха до кръст. След третата заповед ги погълна до шия, а след четвъртата ги погълна всецяло и се затвори. От Карун и неговите приятели не остана и помен. Този път израилтяните започнаха да си шушукат: “Муса “алеихисселям” отправи беддуа срещу Карун, за да се сдобие с неговите имоти и съкровища.” Муса “алеихисселям” отправи дуа и всички съкровища, имоти и дворци на Карун потънаха като него.

“И сторихме земята да погълна него и двореца му. И вече няма джемаат, който да го опази от мъчението на Аллаху теаля нито сам има силата да стори това.” (Касас:81)

потъна вдън земя. Аллаху теаля, заради непокорството на израилтяните, ги наказва с четиридесет години пребивание в пустинята Тих. Обикаляха и се скитаха измени и изнемощели.

След дълго време новите поколения сред израилтяните израснаха покорни и в състояние готови за бой. Междувременно почина Харун “алейхисселям”.

Муса “алейхисселям” докара израилтяните до южната част на езерото на Лут “алейхисселям”. После отново потеглиха на път и се биха с армията на жесток владетел на име Уч бин Унк, и я сразиха. Ето така източната част на река Шериа премина в техни ръце. Качиха се на планината срещу град Ериха и видяха местността Кенан. Тогава почина и Муса “алейхисселям” на 120 годишна възраст. Не е ясно къде е починал точно и къде е погребан. Шериатът (религията) на Муса “алейхисселям” продължи до идването на Иса “алейхисселям”. Пейгамберите между тях двамата бяха натоварени с подчинение към религията на Муса “алейхисселям” и призоваване на хората към нея. По-късно израилтяните изопачиха Тората и се разделиха на седемдесет и една групи, отделиха се от правата религия. Последните получиха името евреи (юдеи).

Чудесата на Муса “алейхисселям”:

1. Жезълът му се превърна в дракон (огромна змия).
2. Когато вкарваше дясната си ръка в скута, тя започваше да свети като слънце и враговете се разбягваха.
3. Разцепи Червено море със своя жезъл.
4. Когато израилтяните ожадняха в пустинята Тих, удари с жезъла си по земята и бликнаха дванадесет извора толкова, колкото беше броят на племената.
5. Когато фараонът и копитите започнаха да угнетяват израилтяните, Аллаху теаля прати голяма буря. Заваля силен порой и настана голяма тъмнина. Слънцето и луната престанаха да се виждат. Потопът заля къщите на египтяните, дотолкова че се наложи да стоят изправени сред покачващи се води. Сетне водите стигнаха до техните гърла и се затичаха при Муса “алейхисселям” и казаха, че ако махне от тях тази беля, ще повярват. Аллаху теаля спря дъжда, но пак не повярваха. По време на потопа в къщите на израилтяните не влезе и една капка вода.
6. Посевите, плодовете, дрехите и покривите на копитите бяха нападнати от щурци, които започнаха да ги ядат, но не докоснаха израилтяните.
7. Египтяните – като чудо на Муса “алейхисселям” – бяха нападнати от въшки и буболечки, а животните им от кърлежи.

“Погубихме и Карун, и Фараона, и Хаман. Наистина Муса дойде при тях с явни доказателства ала те се възгордяха на земята, ала нашето наказание ги застигна и не успяха да се избавят.” (Анкебут:39)

8. Египтяните – пак по чудо на Муса “алейхисселям” – бяха нападнати от жаби. Животните падаха в храните и питиетата на коптите и оставаха там. Когато речеха да кажат нещо, няколко малки жаби веднага влизаха в устите им и слизаха в стомасите. Нощем се събираха върху коптите и от крякане не им даваха да заспят. Фараонът обеща, че ако се избавят и от тази беля, ще повярва, но както винаги, се отметна от своето обещание.

9. Всички води в Египет се превръщаха в кръв, когато коптите пълнеха с тях своите съдове. Изпаднаха в голяма жажда. Тази беля също не докосна израилтяните.

10. Когато убиха един израилтянин, без да се знае кой е извършителят, Муса “алейхисселям” отправи дуа и човекът се върна към живот и изказа кой го е убил.

11. Във време, когато бяха в пустинята Тих, израилтяните дойдоха при него и казаха, че са непоносимо гладни. Муса “алейхисселям” отправи дуа на Аллаху теаля и Той ги дари с пътпъдъче месо и манна. Когато пожелаеха, те се появяваха пред тях.

12. С берекета на дуата му изсъхнали от сушата посеви, пасища и плодове се възстановиха и стана сякаш сушата не ги бе застигала.

13. Веднъж, когато се позаинтересува от състоянието на израилтяните в пустинята Тих, при него дойде вълк и му го съобщи.

14. С берекета на дуата му жълтите тръни се превърнаха в злато. Това чудо беше обект на завистта на Карун, който се възгордя заради големия си имот, не се покори на Муса “алейхисселям” и като наказание потъна вдън земя заедно с цялото си състояние.

15. По време на пътуване разстоянията се скъсяваха за него и за кратко време изминаваше голямо разстояние.

В Коран-и керим за Муса “алейхисселям” се споменава 136 пъти. За него са налице многобройни хадис-и шерифи. В Коран-и керим и хадис-и шерифите са споменати неговите преживявания и пътешествие с Хъдър “алейхисселям”. Джебраил “алейхисселям” дойде при него – с цел да предаде вахий – 400 пъти.

Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Озовах се сред пейгамберите. Муса “алейхисселям” кланяше намаз в изправено състояние. Беше брюнет, косата му не беше разпиляна или висяща надолу. Беше като мъж от племето Зат.”**

“...После се извисихме до шесто небе. Джибрил “алейхисселям” почука на вратата. Попитаха:

- Кой е?
- Джибрил.
- Кой е до теб?
- Мухаммед.
- Поканен ли е?
- Да! ”

Вратата ни се отвори. Заварих там Муса “алейхисселям”. Поздрави ме и отпрати добри дуи.”

**Хъдър “алейхисселям”
(Хъзър)**

Пророк или евлия, живял след Ибрахим “алейхисселям”. Бе служил като военачалник в армията, с която Зулкарнейн “алейхисселям” превзе Европа и Азия. Съобщено е, че името му е Белка бин Мелкан с кунйе Ебул-Аббас и е от потомството на Сам, един от синовете на Нух “алейхисселям”.

Назован е Хъдър, защото когато седнеше на сухо място, то се раззеленяваше. В един хадис-и шериф, предаден от Бухари, се казва: **“Когато Хъзър “алейхисселям” седнеше на сухо място без трева, то веднага се раззеленяваше и започваше да се вълни подир него.”** Има пътешествие заедно с Муса “алейхисселям”. След като почина душата му продължи да се вижда в човешка форма и да помага на бедните.

Хъзър “алейхисселям” е един от любимите раби на Аллаху теалю. Роден се, живя и почина, но Аллаху теалю дари неговата душа със способност да се проявява в човешка форма и да помага на изпаднали в затруднение мюсюлмани, да говори с тях и да ги учи на знание. Някои хора грешат като го смятат за жив.

Хъзър “алейхисселям” притежаваше красив, щедър и изключително милосърден характер. Показваше керемети и владееше знания по химия. Аллаху теалю го дари с духовно знание.

Събитието на Муса “алейхисселям” с Хъдър “алейхисселям” е описано в сура Кехф¹⁴ и хадис-и шерифите.

¹⁴ Един ден Муса “алейхисселям” рече:

- **О, Господи, на света има ли по-учен от мен?**

- Да, има!

- **О, Господи, който е той?**

- Хъдър.

- **Къде мога да го намеря?**

- На брега, до камъка, където рибата поема в морето.

Аллаху теалю стори рибата знак и доказателство за него, и рече:

- **Ще намериш твоя приятел там, където рибата се върне към живот.**

Муса “алейхисселям”, заедно с Юша (Юша) “алейхисселям”, взе осолена риба и пое на път. След като извървяха за известно време, Муса “алейхисселям” рече:

- **Съобщи ми там, където рибата се съживи и поеме в морето!**

Стигнаха до камък, където се събират две морета и решиха да се спрат за почивка, и легнаха. Междувременно рибата се съживи и пое в морето. Юша “алейхисселям” видя това събитие и реши да го каже на Муса “алейхисселям”, който междувременно беше заспал. Юша “алейхисселям” вземаше абдест и когато капките от него паднаха върху нея, тя се върна към живот. Той изпадна в почуда, но забрави да го доложи на Муса “алейхисселям”. След кратка почивка, към края на нощта, отново пое на път. Вървяха повече от едно денонощие. Юша “алейхисселям” се сети за събитието и се върнаха

обратно с голяма радост. Видяха до камъка една благословена личност. Муса “алейхисселям” се доближи до него и го поздрави. Хъдър “алейхисселям” запита:

- Тук имаше ли хора, които да знаят как се дава селям? Кой си ти?

- **Муса.**

- Муса от синовете на Израил?

След като се запознаха Муса “алейхисселям” рече:

- **Да те последвам ли, за да ме научиш на част от знанието, с което Аллаху теаля те е дарил?**

- Притежавам знание даром от Аллаху теаля, което ти не може да знаеш, а и ти имаш знание, което аз не мога да знам. Ти не може да пребиваваш заедно с мен и да изтърпиш онова, което върша със знанието, което не притежаваш ти!

- **С позволението на Аллаху теаля ще ме намериш от търпеливите. Няма да се меся в нито едно твое дело.**

- Може да дойдеш с мен, при условие, че преди аз ти обясня за мъдростта и причината, няма да ме питаш за нещата, което ще извърша.

Муса “алейхисселям” изпрати Юша “алейхисселям” обратно при израилтяните и повървя заедно с Хъдър “алейхисселям” край брега. Видяха преминаващ кораб. Помолиха моряците да ги вземат. Те познаха Хъдър “алейхисселям” и ги качиха безплатно. В това време в единия ъгъл на кораба кацна врабче и пое няколко капки вода. Хъдър “алейхисселям” рече:

- О, Муса, твоето и моето знание, по сравнение с това на Аллаху теаля, не е дори колкото едната капка вода, която това врабче пое, в сравнение с цяло море.

След известно пътуване Хъдър “алейхисселям” започна да уврежда кораба и изтъргна една от неговите дъски, опиращи водната повърхност. Муса “алейхисселям” веднага се намеси:

- **Какво правиш? Качиха ни безплатно! Нима искаш да пробиеш кораба и издавиш пътниците?**

- Нали ти казах, че не може да търпиш заедно с мен! – рече Хъдър “алейхисселям” и поиска да се разделят.

- **Не ме упреквай за това, че забравих и не ми причинявай трудност.**

Когато слязоха на отсрещния бряг и повървяха за известно време, видяха група играещи деца. Хъдър “алейхисселям” хвана едно от тях и го уби. Муса “алейхисселям” не се съдържа и веднага се намеси:

- **Ти уби едно чисто сърце. Уби го без никаква вина.**

- Нали ти казах, че не може да търпиш заедно с мен!

- **Ако те питам за още нещо, не ме води с теб!..**

Хъдър “алейхисселям” прие извинението и тръгнаха. Стигнаха до област, където поискаха храна от тамошното население. Те обаче нито възжелаха да им дадат храна, нито да ги нагостят. Там видяха една стена, на път да се събори. Хъдър “алейхисселям” се доближи и я изправи. Муса “алейхисселям” не изтърпя и отново рече:

- **Ако пожелаеше, би вземал отплата за това.**

- Ето, този въпрос е причина, поради която трябва да се разделим. Сега ще ти разясня мъдростите в онези неща, което не успя да изтърпиш: Пробих онзи кораб, защото беше на десетима бедни братя, които си изкарваха прехраната с него, а на отсрещния бряг имаше угнетяващ владетел, който присвояваше здрави кораби. Причиних дефект на кораба, за да предотвратя това... Относно момчето – то беше станало булуг (пълнолетно според религията) и превърнало в престъпен неверник, нападащ пътници. Неговите родители, от друга страна, бяха чисти му’мини. Ако не го бях убил, щеше да

Когато Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” и Есхаб-и кирам бяха отклонявали обеден намаз след битката при Тебук, дочуха две двустийшия. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” им каза, че са изречени от Хъдър “алейхисселям” с цел да ги прослави.

Много хора получиха фейз от него по пътя на тасаввуфа и станаха обект на помощта му¹⁵. Един от най-известните му възпитаници е Абдулхалик Гонждувани “рахметуллахи алейх”, който бе голям евлия и ислямски учен.

въвлече родителите в неверие. И искахме, в замяна на това убийство, Аллаху теаля да ги дари с чисто и праведно дете.

[Аллаху теаля дари това семейство с праведно момиче, което роди пейгамбер. Чрез него цяла една общност намери напътствие.]

Що се отнася до стената: Тя беше собственост на двама сираци на праведен баща. Под нея имаше съкровище. Ако не я бях оправил, щеше да се събори и да разкрие съкровището, и тъй като децата бяха още малки, други щяха да го присвоят.

В един хадис-и шериф по смисъл се казва: **“Нека Аллах прояви милост към Муса. Би било много добре ако беше проявил търпение и Аллаху теаля ни беше съобщил събитията, които биха се случили между тях.”**

¹⁵ Али бин Джемал “рахметуллахи алейх” казва: “Хъдър “алейхисселям” се среща с хора, които притежават три качества:

- Следват Сунната (исляма) във всяко свое състояние;
- Не таят завист, злоба и лоши помисли към мюсюлманите;
- Не са отдадени на земното.

Ако човек не притежава тези три качества, дори да върши поклоненията на ангелите, пак не би се срещнал с Хъдър “алейхисселям”.

Шемседдин Аттар “рахметуллахи алейх” разказва: “Един ден, когато Мевляна Джелиледдин-и Руми наставляваше хората в месджида, започна да говори за събитието между Муса “алейхисселям” и хазрети Хъдър. Толкова красноречиво предаваше събитието, че всички затаихме дъх. До мен седеше човек с наведена глава, който си говореше нещо. Изострих слух и го чух да казва: “Сякаш беше до нас, сякаш беше третият от нас.” Разбрах, че е Хъдър и се доближих. Рекох му: “Разбрах, ти си Хъдър. Моля те, направи нещо за мен!” Хъдър “алейхисселям” отговори: “Да искаш нещо от мен, при условие че Мевляна е тук, е все едно да правиш тейеммум до самото море. Той би разрешил всички твои проблеми.” Когато отидох при хазрети Мевляна, за да му разкажа за събитието, той, още преди да съм му казал нещо, рече: “О, Аттар! Словата на Хъдър “алейхисселям” са правдиви.”

Мухйиддин Араби “рахметуллахи алейх” разказва: “Бях на пристанището в Тунус. Беше нощно време. Качих се на палубата на един от корабите, които се бяха доближили до брега, и се загледах наоколо. Беше изгряла прекрасна луна, която представляваше удивителна гледка над морето. Мислех колко прекрасно е създадено всичко. Видях, че в далечината се задава висок мъж с бяла брада, който върви към мен по морето. Дойде, даде селям и ми наговори някои неща. Загледах се в краката му и видях, че са сухи. След като разговорът приключи, пое към град Менаре, което се намираще върху далечен хълм. На всяка крачка изминаваше далечно разстояние. Хем крачеше, хем споменаваеше името на Аллаху теаля. Неговият зикр беше толкова красив и въздействащ, че не бях на себе си. На другия ден в града един от хората там ме доближи и рече: “Какво си говорихте през нощта с Хъдър “алейхисселям” на палубата?” Разбрах, че нощният посетител е бил Хъдър “алейхисселям”. По-късно имах и други срещи с него. Той ме научи на благоприличие.”

Той, заедно с Иляс “алейхисселям”, беше идвал в дома на Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем” по време на смъртта му и утешил неговите роднини (Ехл-и бейт). Това събитие е предадено от Ебу Бекр “радияллаху анх.”

Юша “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил след Муса “алейхисселям”. Името му е Юша, християните го наричат Йешу. Баща му е Нун, който бе потомък на Юсуф “алейхисселям”. Майка му е сестра на Муса “алейхисселям”. Юша “алейхисселям” призова хората към религията на Муса “алейхисселям”.

Роди се в Египет. Беше личен ученик на Муса “алейхисселям” и един от най-близките му приятели. Беше с него в преселението от Египет в Кенан.

Аллаху теаля съобщи на Муса “алейхисселям”, че ще дари неговия народ с Арз-и Мев’уд (областта Палестина и Шам). Синовете на Израил обаче, изтъквайки за причина, че там се намира народът-угнетител Амалика, отказаха да отидат. Аллаху теаля каза на Муса “алейхисселям”, че трябва да се бият с тях. Той, от своя страна, изпрати хора, за да проучат местността. Сред тях беше и Юша “алейхисселям”. Когато отидоха в Ериха, видяха, че тамошните хора са високи, силни и многобройни. Изплашиха се. Когато се върнаха обратно, синовете на Израил изпитаха страх и отказаха да водят война. Страхът дотолкова ги обзе, че започнаха да ридаят.

Юша “алейхисселям” и Калиб бин Йукна, които също бяха от вестителите, дадоха кураж на израилтяните и казаха, че с помощта на Аллаху теаля ще завземат Ериха. Опитаха се да бъдат в помощ на Муса “алейхисселям”. Рекоха им: **“О, синове на Израил! Веднага влезте през вратата на града на угнетителите.** (Не се бойте от едрите им тела. Ние ги видяхме. Те са високи и силни ала сърцата им слаби. Няма духовна сила да воюват с вас.) **И влезете ли през нея, несъмнено вие ще спечелите** (с помощта на Аллаху теаля, която Той ни обеща). **Ако сте истински вярващи, потвърждаващи обещанието на Аллаху теаля** (Ако наистина вярвате в силата на Аллаху теаля, в обещанието за помощ и пророчеството

“Веднъж бях поел с кораб на далечно пътешествие. Спряхме се за почивка в един град. Беше обедно време. Отидох в един занемарен месджид за намаз. Там имаше един немюсюлманин, който се оглеждаше наляво-надясно. Поговорихме за известно време. Каза, че не вярва в чудесата на пророците и кераметите на евлиите. Междувременно в месджида дойдоха пътници и започнаха да се кланят. Единият от тях вдигна своето седжаде във въздуха, в паралелна на пода позиция. После се качи върху него и откланя намаз. Загледах се внимателно и видях, че е Хъзър “алейхисселям”. След като приключи, се обърна към мен и рече: “Това го направих заради този мункир (неверник).” Немюсюлманинът, който не вярваше в чудеса и керамети, като чу това, прояви разбиране и прие исляма.”

на Муса “алейхисселям”, не се подвеждайте от ръста на врага. Не се бойте от тях!), **уповайте се на Аллаху теалья** (че ще дойде божествена помощ). (Разчитайте само на Него и не странете от джихад).” (Маиде:23)

Израилтяните обаче не повярваха и не послушаха наставленията на Муса “алейхисселям”. Пожелаха да убият с камъни и сопи Юша бин Нун и Калиб бин Юкна “алейхимесселям”. Това натъжи Муса “алейхисселям”. Аллаху теалья ги наказа с четиридесет годишно лутане в пустинята Тих и в протежение на тези години непослушниците сред тях умряха. Наближавайки края на периода, първо, почина Харун “алейхисселям”, а след три години и Муса “алейхисселям”. Той, преди да почине, назначи за свой халиф Юша “алейхисселям”. Аллаху теалья дари Юша “алейхисселям” с пророческо задължение. Междувременно онези, които се бяха отказали да воюват, вече бяха починали и на техни места се бяха появили техни деца и внуци. Аллаху теалья повели на Юша “алейхисселям” да поведе израилтяните срещу угнетителите. Той организира синовете на Израил и обсади град Ериха. Обсадата продължи шест месеца. Накрая, една петъчна привечер, показа чудеса и превзе града. След него завзеха и Илия (Илйа). Петимата околни владетели се сдружиха и с общи усилия нападнаха войската на Юша “алейхисселям” ала претърпяха поражение.

След като завзе Ериха, Илйа и околността, Юша “алейхисселям” се насочи към Белка. Когато превзе и този град, уби неговия самодържец Беляк, заедно с Белям бин Баура, който го беше наклеветил.

С течение на времето Арз-и Мев’уд премина в ръцете на синовете на Израил. Завоеванията продължиха седем години. Завзеха и град Ерусалим и неговите околности. После поеха на Запад и завладяха още пет града. Подир това Юша “алейхисселям” се насочи към Шам и покори 31 царства на идолопоклонници. Разпредели техните земи между синовете на Израил. Юша “алейхисселям”, който завзе Арз-и Мев’уд, чете и разясни на израилтяните повелите на Тората, низпослана на Муса “алейхисселям”. Опитва се да ги стори покорни раби на Аллаху теалья.

Юша “алейхисселям”, след смъртта на Муса “алейхисселям”, призова хората към повелите на Аллаху теалья в продължение на 27 години. Към края на житейския си път се разболя. Назначи за свой халиф Калиб бин Йукна и почина на 127 години.

Юша “алейхисселям” никога не е идвал в Истанбул. Гробът, който е в Бейкоз и се посещава, не е негов. Може да е на някой евлия или негов ученик.

Юша “алейхисселям” беше мургав, с красиво лице, едри очи и плоски гърди. Красотата на лицето му наподобяваше тази на Юсуф “алейхисселям”. Беше храбър, героичен и специалист във военните методи и техники.

Чудесата на Юша “алейхисселям”:

1. Събра синовете на Израил, за да завземе Ериха. По пътя се натъкнаха на водите на река Шериа и не успяха да преминат на отсрещния бряг. Нямаше и мост. Когато Юша “алейхисселям” отправи дуа, през реката се появи път и минаха през него. Подир тях пътят изчезна.

2. Обсадата на един град се беше проточила. Въпреки всички старания не успяха да пробият дупки в крепостните стени. Юша “алейхисселям” отправи дуа. Аллаху теаля прати земетръс и стените рухнаха. Влязоха в града и го превзеха.

3. Обсадиха град Ерусалим. Една петъчна привечер Юша “алейхисселям” се помоли: **“О, Аллах мой, върни слънцето обратно.”** Слънцето, което беше на път да залезе, със силата на Аллаху теаля, се издигна в хоризонта. Денят продължи за още известно време и свърши след завземане на града. В хадис-и шериф, предаден от Ахмед бин Ханбел в “Меснед”, се казва: **“Слънцето не отлага своя залез в ничие име, но го направи в една от нощите, когато Юша “алейхисселям” беше отишъл да завладее Бейт-и Мукадес.”**

Хазкил “алейхисселям”

Пророк, изпратен на синовете на Израил, или евлия. Той е от рода на Ляви, който е син на Якуб “алейхисселям”. Приема се, че е третият пейгамбер, изпратен на израилтяните след Муса “алейхисселям”. Многобройни муфессири са казали, че добродетелният мъж, споменат в сура Гафир (28-45) и защитаващ Муса “алейхисселям” и неговите последователи, е Хазкил “алейхисселям”. Той е съпругът на Машита Хатун, детегледачката на дъщерята на фараона. Аллаху теаля – с берекета на дуата му – беше съживил хиляди мъртвци.

Израсна в Египет и служи като финансов министър в двореца на фараона. Повярва в Муса “алейхисселям”, но запази своята вяра в тайна. Във времето, когато фараонът се провъзгласи за бог и караше хората да му се покланят доземи, Хазкил “алейхисселям” скришом изпълняваше своите поклонения и вярваше в Аллаху теаля. Когато фараонът реши да убие Муса “алейхисселям” и неговите последователи, Хазкил “алейхисселям” чрез различни доводи се опита да му попречи, но го хвърлиха в затвора. Изкараха го оттам по желание на дъщерята на фараона. След като излезе, обяви своята вяра в Муса “алейхисселям” и остана при него. Напусна Египет и му служи в продължение на четиридесет години в пустинята Тих. След Муса, Юша и Калиб “алейхимесселям”, Аллаху теаля го възложи с пророческо задължение в Ерусалим. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”. После отиде в Ирак. Призова хората да воюват срещу управниците, угнетяващи му’мините в Давердан. Но те, страхувайки се от смъртта, отказаха. Аллаху теаля ги наказа с чумна епидемия. Когато рекоха да избягат от града заради нея, дочуха ужасяващ глас, който ги

умъртви до един. Хазкил “алейхисселям” ги съжали и отправи два на Аллаху теая да ги съживи. Аллаху теая прие молбата му и ги съживи. Хората се върнаха в своите градове и заживяха, следвайки религията на Муса “алейхисселям”. После замина за Вавилон и почина там.

Калиб “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил. Той е от рода на Шемун, един от синовете на Якуб “алейхисселям”. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”. Той е халифът на Юша “алейхисселям”. Организира войска от синовете на Израил и воюва с угнетителите. Почина в Египет.

Иляс “алейхисселям”

[Илия]

Той също е от пророците, изпратени на израилтяните и призова хората към религията на Муса “алейхисселям”.

Всички пейгамбери, изпратени на синовете на Израил след Муса “алейхисселям”, бяха натоварени със задача да предупредят хората, неизпълняващи повелите на Теврата. В посоченото време синовете на Израил живееха в Шам под форма на малки и разпръснати държавици, защото Юша бин Нун беше завладял Шам и разпределил територията му сред синовете на Израил. На едно племе беше дадена област Баалбек и околността ѝ. Иляс “алейхисселям” се намираше там.

С времето израилтяните напуснаха правия път и попаднаха в заблуда и анархия. Забравиха за повелите на Аллаху теая, посочени в Теврата, и започнаха да се кланят на идоли. Във времето, когато беше изпратен Иляс “алейхисселям”, те се кланяха на идола Бал с височина от 8-10 метра. Иляс “алейхисселям” им рече: **“Откажете се от Бал и служете на Аллаху теая, Твореца на цялото битие.”**, но те не го послушаха. Предупреди ги с наказанието на Аллаху теая ала те го изгониха от областта. Аллаху теая заличи техния берекет и прекъсна дъждовете им. Настана суша и животните им измряха от силна жажда. Настигнаха ги различни бели. Рече им: **“Тежко ви! Дъждът секна заради вашия грях и оскъдицата ви доведе до окаяно състояние. Животните ви погинаха от жажда, дърветата и растенията изсъхнаха. Тънете в безсмислено високомерие. Идолите, които почитате, не могат да ви помогнат с нищо. Хайде, изкарайте ги, нека ви помогнат!.. Кажете на Бал да ви прати дъжд!”**

Иляс “алейхисселям” в тези години на нищета продължи тайно да зове хората към вяра. Макар, че немотията беше обхванала всички къщи, домовете на вярващите – по чудо на Иляс “алейхисселям” – бяха в берекет и обилие. Докато всички останали ядяха мърша, техните къщи бяха

препълнени с храни. Съкровищата на владетеля бяха препълнени, но не можеха да си намерят храна за купене. Сетне осъзнаха своята грешка и се извиниха на Иляс “алейхисселям”, приеха вярата. Аллаху теаля ги прости и прати дъждове, поникнаха растения и берекетът се върна обратно. Хората, които нямаха семе за посев, поискаха дуа от Иляс “алейхисселям”. Той – по заповед на Аллаху теаля – им повели да засеят сол. От солта поникна нахут. След това събитие синовете на Израил оказаха подчинение на Иляс “алейхисселям”, но за известно време. Не след дълго проявиха неблагодарност и се възпротивиха на Аллаху теаля, Който ги наказва и приведе в презряно състояние. В Коран-и керим, сура Саффат, е казано, че ще отидат в Ада.

В предание от Абдуллах ибни Аббас се казва: **“Когато хазрети Иляс напусна Баалбек, той, обикаляйки с цел да съобщи повелите на Аллаху теаля, попадна на едно село, чиито хора наставлява. Призова ги към вяра. Селяните го заобичаха и казаха да остане с тях за известно време. Той прие тяхната покана и остана в къщата на една старица от синовете на Израил. Тази жена имаше болнав син, когото не можеха да излекуват. Тя съобщи това на Иляс “алейхисселям” и поиска от него дуа. Не тъжи, цярът е от Аллаху теаля, рече той, взе абдест и откланя два рекята намаз. Отправи дуа на Аллаху теаля и момчето се излекува. Името на момчето беше Елйеса. Той повярва в Иляс “алейхисселям”, не се отдели от него и научи Теврата. Той – след смъртта на Иляс “алейхисселям” – стана пейгамбер на синовете на Израил.”**

За Иляс “алейхисселям” се споменава в сура Саффат и Енам.

“Иляс, без съмнение, беше от изпратените пейгамбери.” (Саффат:123)

Елйеса “алейхисселям”

[Елисей]

Пророк, изпратен на синовете на Израил след Иляс “алейхисселям”. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям” и се опита да ги върне към правия път ала те отказаха да го послушат. Синовете на Израил започнаха съревнование за власт и междуособни борби. Кавгите и проблемите нямаха край. Сетне Аллаху теаля им натрапи асирийците, които дойдоха и ги плениха. Евреите започнаха да влачат жалко съществуване. По време на това събитие в столицата на асирийците, Нинова (Ниневия), се роди Юнус “алейхисселям”.

В Коран-и керим по смисъл се казва: **“(О, Мухаммед!) Спомни си за Исмаил, Елйеса и Зулкифл. (Разкажи за тях на своята общност.) Те бяха от добродетелните.”** (Енам:86)

Чудесата на Елйеса “алейхисселям”:

1. Водата на живущите в Ериха беше станала горчива. Помолиха за помощ Елйеса “алейхисселям”. Той хвърли малко сол в нея и повели **“Стани сладка!”** – водата веднага стана сладка и приятна за пиене.

2. Веднъж при него дойде задлъжняла вдовица и се оплака от своята бедност. Попита я:

- **Какво имаш?**

- Една лъжичка мас.

- **Отиди и я сложи в един съд.**

По чудо на Елйеса “алейхисселям” маста се увеличи и напълни многобройни съдове. С тях изплати своите задължения и забогатя.

Понякога синовете на Израил се подчиняваха на Елйеса “алейхисселям”, а друг път не. Когато наближи сетния му дъх, привика Зулкифл “алейхисселям” и го назначи за свой халиф.

Зулкифл “алейхисселям” [Йезекиил]

Пророк, изпратен на синовете на Израил. Неговото пророчество не е сигурно, но според повечето ислямски учени е. Същинското му име бе Бишр. Призова хората с благия си и търпелив нрав към религията на Муса “алейхисселям”.

Когато смъртта на Елйеса “алейхисселям” наближи, Аллаху теаля му каза: **“Повери своя мулк (власт, наследство) на човек от синовете на Израил, който Ми служи до сутринта и кланя намаз, денем държи орудж и отсъжда сред хората без да се ядосва.”** Той съобщи повелята на Аллаху теаля на синовете на Израил. Младеж измежду тях се изправи и рече: **“Аз ще се нарамя с това дело, ще стана попечител.”** Елйеса “алейхисселям” отвърна: **“Сред това племе има по-възрастни от теб. Седни!”** Повтори своето предложение за втори път и пак младежът се изправи. Потрети и пак той пристъпи напред. При това Елйеса “алейхисселям” го назначи за свой халиф. Този младеж беше Бишр и същата нощ спечели прякора Зулкифл.

Почина в една от областите на Шам. В сура Енбия (85-86) и Сад (48) се споменава за него.

Ишмоил “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил. Потомък е на Харун “алейхисселям”. Името на баща му е Бали бин Алкаме, а на майка му – Ханне. Родът му опира до Ляви, един от синовете на Якуб “алейхисселям”. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”.

Преди да бъде натоварен с пророческа мисия, амаликанците, живеещи между Египет и Ерусалим, се бяха натрапили на израилтяните. Избиха и плениха десетки хиляди от тях. Отнесоха Кивота (Ковчегът на завета),

където се намираше и Тевратът, от времето на Муса “алейхисселям”, и символизираше единството и сплотеността на израилтяните. Загубата на кивота им причини голямо страдание, разпръснаха се и изпаднаха в жалко състояние. Помолиха Аллаху теаля да им прати пейгамбер, който да ги избави от тази трудна ситуация.

Аллаху теаля им изпрати Ишмоил “алейхисселям”. Един ден, когато беше на четиридесет години и кланяше намаз, при него дойде Джебраил “алейхисселям” и с глас, наподобяващ този на учителя му, го призова. Ишмоил “алейхисселям” веднага отиде при своя учител и му рече: **“Какво бихте повелили?”** Неговият учител, за да не го натъжи, не каза, че не го е извикал, а рече: “Отиди да поспиш малко.” Джебраил “алейхисселям” отново го повика и Ишмоил “алейхисселям” пак отиде при своя учител. Учителят веднага се досети какво става и каза: “Дете мое, върни се и когато те повикам, не идвай при мен!” Когато това състояние се повтори и за трети път, Джебраил “алейхисселям” се показа пред Ишмоил “алейхисселям” и му каза, че е от пейгамберите.

Ишмоил “алейхисселям” съобщи повелите и забраните на Тората. Израилтяните първо го отрекоха ала впоследствие го приеха. Съобщи им, че Аллаху теаля им е отредил за владетел Талут. Израилтяните проявиха възражения, но по-късно го приеха. Талут отне Кивота от амаликанците и го върна обратно. Организира голяма войска от синовете на Израил и ги подготви за война.

Когато бяха потеглили на поход срещу амаликанците, Аллаху теаля съобщи на Ишмоил “алейхисселям”, че ще изпита синовете на Израил с това дали ще изпият от водата на една река или не. Когато наближиха въпросната река, Талут им заповяда да не пият от нея ала част от непослушниците загубиха това изпитание и се върнаха обратно презрени. Малобройна част от войската, която се подчини на Талут и сред която се намираше младеж на име Давуд, премина реката и победи врага. Младият Давуд уби Джалут и сразиха амаликанците.

Пророческата мисия на Ишмоил “алейхисселям” продължи 11 години. Почина на 52 годишна възраст, след като назначи Талут за цар на израилтяните.

Юнус “алейхисселям” [Йона]

Пророк, изпратен на живущите в област Ниневия, намираща се в близост до Мосул. Баща му е праведник на име Мета. Тъй като е погълнат от риба, е наречен още Зиннун и Сахиб-и Хут.

Роди се в град Ниневия, политическия и търговски център на Асирийската държава. Неговият баща Мета и майка му се бяха помолили на Аллаху теаля да ги дари с мъжка рожба. Аллаху теаля ги дари с Юнус.

Мета почина, когато жена му беше бременна. Майката на Юнус “алейхисселям” видя много невероятни неща по време на раждането и детството на своя син. Юнус “алейхисселям” израсна в Ниневия. Стана известен със своите правдивост и добродетелност.

Когато стана на 30 години, Аллаху теалю го изпрати като пейгамбер на населението в Ниневия. Години наред призова народа-идолопоклонник към вяра и служба на Аллаху теалю. Те, освен че не приеха призива, се отнесоха към него изключително жестоко. Причиниха му големи страдания. Сториха го обект на своите подигравки ала той не се отказа и настойчиво ги зова към истината. Заплаши ги с наказанието на Аллаху теалю. Те му отвърнаха: “Ако в името на един човек ще дойде наказание и ще унищожи всички, то позволи му, нека дойде!”

Неговият народ настоя в неверието. Това натъжи премного сърцето на Юнус “алейхисселям” и се отдалечи от тях. Аллаху теалю му каза чрез откровение: **“Избърза да се отделиш от Моите раби. Върни се обратно и ги призови към вяра още четиридесет дни.”** При тази божествена заповед Юнус “алейхисселям” се върна обратно и започна пак да ги зове. Остана сред тях 37 дни. Пак отказаха да му се подчинят. Юнус “алейхисселям” им рече: **“Чакайте, до три дни ще ви настигне наказание. Неговият пръв признак е пожълтяването на лицата ви.”** и без да изчака божествена заповед, напусна Ниневия.

Когато настана въпросният ден, лицата на хората пожълтяха, а небето почерня. Черен дим изпокри града. Всички изпаднаха в ужас и паника. Започнаха да плачат и ридаят. Рекоха помежду си: “Ако Юнус “алейхисселям” е сред нас, не се бойте, но ако е заминал, наказанието ще ни погуби.” Тогава Аллаху теалю прати в сърцата на хората чувство на съжаление. Пожелаха да се разкаят и дойдоха при един възрастен праведник, за да го питат как да постъпят. Той им каза, че до наказанието има още два дни, и че трябва да се покаят за делата и поискат от Аллаху теалю избавление.

Хората се качиха на висок хълм до града и повярваха в Аллаху теалю и Неговия пейгамбер Юнус “алейхисселям”. Отправиха дуа и помолиха за избавление. Съжалиха дотолкова за своите неправди, че изтръгнаха от своите къщи онези камъни, които принадлежаха на други и бяха несправедливо присвоени, и ги върнаха на истинските им собственици. Аллаху теалю прие тяхното покаяние и върна наказанието обратно. Петъчният ден, когато изпълниха теубе, беше ашуре. Хората се завърнаха в града с радост и започнаха да дирят Юнус “алейхисселям”.

Юнус “алейхисселям” – известно време след своето напускане – се върна в близост до града да узнае тамошното състояние. Видя, че наказанието е отменено с милост от Аллаху теалю. Помисли, че ако се върне в града, ще го обвинят в лъжа. Насочи се към пустинята и стигна до брега на река Тигър, без да е получил заповед от Аллаху теалю. Качи се на кораб,

препълнен с пътници. Когато се отдалечиха от брега, корабът спря без никаква причина. Хората изпаднаха в изумление. Колкото и да се помъчиха, не успяха да потеглят. Рекоха един на друг: “Сред нас има човек, поради чиято вина корабът не се движи.” Помислиха, че корабът ще потъне и изпаднаха в паника. Рекоха: “Тук има раб, който е избягал от своя господар. Да хвърлим жребий, за да го изкараме наяве.”

Тяхна традиция беше да хвърлят в морето онзи, на когото се паднеше жребият. Направиха същото и жребият се падна на Юнус “алейхисселям”. Той разбра, че това е божествено изпитание и прояви търпение и доволство. Рече: **“Аз съм онзи непокорен раб.”** Пътниците го огледаха и разбраха, че е от праведниците. Този човек не прилича на роб, рекоха те и решиха пак да хвърлят жребий. Жребият за втори и трети път отново се падна на него. Някои от пътниците казаха: “Несъмнено е допуснал грешка!”

Юнус “алейхисселям” призова хората към вяра в Аллаху теалю ала те го хвърлиха в морето през нощта. Дойде риба и го погълна. Аллах теалю й повели да прави това без да причини болка на Юнус “алейхисселям”. Рибата го погълна и се насочи към дълбините. Юнус “алейхисселям” беше жив, здрав и в съзнание. В тъмния стомах на рибата каза, че е доволен от волята на Аллаху теалю и че надеждата му да се върне обратно в Ниневия и види своя народ в повярвало състояние е безкрайна.

В дълбините дочу гласове и се запита: **“Какво ли е това?”** Аллаху теалю му съобщи, че се намира в стомаха на риба и че това са гласове на създания, които Го споменават в морето. Юнус “алейхисселям”, дори да беше в стомаха на риба, продължи непрекъснато да споменава своя Господ. Меляикетата дочуха неговия глас и доложиха положението на Аллаху теалю. Той им рече: **“Това е гласът на моя раб Юнус. Заради едно негово състояние го затворих в стомаха на една риба.”** Юнус “алейхисселям” продължи да се моли: **“Ля иляхе илля енте субханеке инни кунту минезалимин** (Няма друг бог, освен Теб. Пречист си Ти. Несъмнено станах от несправедливите.)” (Енбия:87) Тази дуа стана причина за избавлението му след дни пребивание в стомаха на една риба. Излезе оттам на десетия ден на мухаррем (ашуре).

Когато рибата го остави на брега, Юнус “алейхисселям” беше отслабнал, изнемощял, болен и нуждаещ се от закрила. Аллаху теалю, за да го опази от парещите лъчи на слънцето, създаде бързорастящо растение с широки листа. Това дърво го пазеше от вреда на комари и насекоми. Прати за него животно, чието мляко да изпие, докато заякне. Когато се съвзе, отправи дуа на Аллаху теалю и започна да се покланя. Един ден видя, че дървото което хвърляше сянка върху него, е изсъхнало. Натъжи се. Аллаху теалю му повели да се върне при своя народ и да съобщи, че е приел техните покаяния.

Когато Юнус “алейхисселям” се доближи до Ниневия, завари овчар и го попита за народа. Овчарят отговори: “Откакто техният пейгамбер Юнус “алейхисселям” им се разсърди и замина, останаха сами на себе си. Аллаху теаля им прати наказание. Облаци на наказанието останаха над главите им за три денонощия. Те съжалиха за своите постъпки и се разкаяха, заридяха. Потърсиха Юнус “алейхисселям”, но не го намериха никъде. Накрая Аллаху теаля ги прости и махна от тях наказанието. Сега чакат да се върне Юнус “алейхисселям” и да ги учи на повелите и забраните на Аллаху теаля.” Юнус “алейхисселям” се представи пред него и каза, че е чаканият от народа пейгамбер. Прати го да им съобщи за идването си.

Най-напред не повярваха, че идва, докато не им проговорят едно дърво и една овца. Отидоха към посоката, от която идваше. Завариха го да кланя намаз. Прегърнаха го с любов и се извиниха. Юнус “алейхисселям” ги научи на повелите на Аллаху теаля и заживяха в щастие. Почина на 83 годишна възраст, изпълнявайки ибадет в Ниневия.

Чудесата на Юнус “алейхисселям”:

1. Остана жив в стомаха на риба дни наред.
2. Един ден хората в Ниневия бяха поискали от него да стори така, че от облаците да завалят огньовете. Той се помоли и от облаците започнаха да падат огньовете, които изгориха дърветата в едната част на областта.
3. От една планина избликна вода, когато той се помоли на Аллаху теаля.
4. Едно влечуго беше засвидетелствало неговото пророчество. Когато хората поискаха чудо, Аллаху теаля му повели да посочи с пръст към планината. Оттам се зададе гущер и каза: “О, хора! Знайте, че Юнус е истински пейгамбер. Кани вас към Рая и опрощението на вашия Господ.”
5. Когато Юнус “алейхисселям” призова народа към вяра, тамошният съдия му рече: “Ако тази желязна халка на вратата се превърне в златна, ще повярвам.” Юнус “алейхисселям”, по повеля на Аллаху теаля, сложи своята ръка там и тя стана златна.
6. Запали огън върху водна повърхност без наличие на дърва.
7. Притежаваше прекрасен глас като на Давуд “алейхисселям”. Приятният му глас привличаше дори диви животни, които се насъбираха около него.

За него се споменава в сура Саффат, Ниса, Юнус, Енбия и Калем. В един хадис-и шериф Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Когато беше в стомаха на рибата, Юнус (алейхисселям) отправи следната дуа: “Ля иляхе илля енте субханеке инни кунтум минез-залимин.” За каквото и да я прочете един мюсюлманин, Аллаху теаля несъмнено ще я приеме. За никого не е подходящо да говори, че е благодетелен от Юнус бин Мета (алейхисселям).”**

Давуд “алейхисселям”

[Давид]

Пророк, изпратен на израилтяните. Хем пейгамбер, хем владетел. Неговият праотец е Йехуда, един от синовете на Якуб “алейхисселям”. Сюлейман “алейхисселям” е негов син. Роди се, живя и почина в Ерусалим. Аллаху теаля го дари с книгата “Зебур”, която беше на иврит. Имаше много красив и въздействащ глас. Името му е споменато на 16 места в Коран-и керим. Беше нисък на ръст, белокож и синеок. Косата му беше права. Първоначално пасеше овце, дори и хищници му се подчиняваха. Има предание, че е яздел лъв. Никога не пропускаше своите ибадети. Когато правеше зикр, планини и скали го придружаваха.

Аллаху теаля, след Муса “алейхисселям”, изпрати многобройни пейгамбери на синовете на Израил. Те ги призоваха към подчинение на законите на Теврата. Израилтяните обаче деградираха и промениха законите на Тората. Престанаха да слушат пейгамберите и започнаха да следват своите страсти. Нравът им съвсем пропадна. Аллаху теаля им прати като беля Джалут, владетеля на амаликанците. Той ги нападна и ги изсели от родината. После се появи Талут и сложи в ред държавните дела и армията. Поде поход срещу Джалут. Аллаху теаля изпита неговата войска с една река. Твърде малка част от нея се подчини на своя военачалник. От 80 000-на армия останаха към 300 души толкова, колкото бяха и воините на Мухаммед “алейхисселям” в битката при Бедр. Давуд “алейхисселям”, който тогава беше на 18 години и се намираше в тази армия, го уби и стана спътник на владетеля, и се ожени за дъщеря му. Властта на Талут продължи четиридесет години. След смъртта му Давуд “алейхисселям” стана новият владетел на израилтяните.

След време Аллаху теаля го натовари с пророчество и го дари с книгата “Зебур”. Стана първият пророк, носещ едновременно тежестта на пророчеството и властта. От време на време си сменяше дрехите и обикаляше сред народа, за да разбере какво е мнението им за неговото управление. Призова хората към религията на Аллаху теаля и управлява справедливо. Завзе Палестина, Сирия и част от Арабския полуостров и разшири своите владения. Превърна Ерусалим в тяхна столица. Превзе Аман, Алепо, Нусайбин и Армения. Държавата му се превърна в най-голямата сила на своето време.

Започна да строи голям месджид, наречен Месджид-и Акса и споменат в Коран-и керим. Завеща на своя син Сюлейман “алейхисселям” да го довърши и почина на сто годишна възраст¹⁶. Според предание гробът му е извън крепостта на Ерусалим.

¹⁶ Давуд “алейхисселям”, когато отиваше някъде, винаги заключваше своята врата. Един ден, както обикновено, се върна у дома, отключи вратата и влезе ала вътре завари чужденец. Попита го:

- **Кой си ти?**

- Онзи, който не се бои от земните владетели и когато възжелае да влезе някъде, никой не може да го спре.

Давуд “алейхисселям” имаше прекрасен и въздействащ глас. Аллаху теаля го дари с книга на иврит – “Зебур” – , която се състоеше от стихове. Тя е една от божествените книги и е изпратена след Теврата. Съдържаше наставления, чрез които утвърди Тората. Разясни неговото съдържание и призова хората към подчинение. Не замени законите на Теврата, а призова към тях. Тъй като беше натоварен да укрепне религията на Муса “алейхисселям”, Давуд “алейхисселям” не беше расул, а небия.

Давуд “алейхисселям” плачеше и изпълняваше многобройни ибадети. Държеше орудж през ден, а нощем кланяше намаз. Отделяше за сън едва една трета част от нощта.

Аллаху теаля беше дал под негова заповед всички планини, камъни и птици. Когато започнеше да чете “Зебур” с красивия си глас, птиците кацаха по дърветата и започваха да повтарят от един глас. Придаваше всякаква форма на желязото без да го топли и третира с уред. Изработваше и продаваше брони. Посрещаше своите разходи с това и не вземаше нищо от държавната хазна. При него идваха хищни животни и му служеха предано.

Споменат е в много айети от сура Бакара, Ниса, Маиде, Енам, Исра, Енбия и Сад.

Люкман Хаким “алейхисселям” [Лукман, Люкман]

Пророк или евлия. Живя във времето на Давуд “алейхисселям” в Оман, Арабия. Срещна се с Давуд “алейхисселям” и научи знания от него. Беше мюфтия преди на Давуд “алейхисселям” да му бъде съобщено пророчество. Люкман Хаким напусна своята длъжност и стана от общността му. Беше дарен с мъдрост. Името му е споменато в Коран-и керим, дори има едноименна сура. В 12-и аyet от нея по смисъл се казва: **“Ние дарихме Люкман с мъдрост.”** Учените по тефсир са казали, че под “мъдрост” се има предвид “знание, разбиране, наука, практикуване на придобитото знание и способност за вземане на правилно решение.”

Люкман Хаким е доайенът на лечителите. Известен е със своите мъдри слова и наставления спрямо сина. В 13-и аyet от едноименната сура по смисъл се казва: **“И рече Лукман на своя син, поучавайки го: “Синко! Не съдружавай с Аллах! Съдружаването е огромен гнет.”**

-
- **Кълна се в Аллах, че ти си Ангелът на смъртта.**
 - Да.
 - **Защо не ми прати вестносец, за да се подготвя за смъртта.**
 - Аз ти пратих многобройни вестители. Къде са твоите баща, братя, съседи и познати?
 - **Починаха.**
 - Всички те са мои вестители. И ти ще умреш като тях.

Когато го запитаха “Как спечели тази степен?”, отвърна: **“Чрез истинна дума, съблюдаване на повереното и отбягване на ненужни слова и дела.”** Хората поискаха наставление от него и той отвърна: **“За да практикувате знанията на предишните и бъдещите, трябва да обърнете внимание на осем неща. На четири места трябва да опазите други четири: сърцето в намаза; езика сред народа; гърлото по време на ядене; окото, когато влезете в чужд дом. Две неща не бива да се забравят никога: Величието на Аллаху теаля и смъртта. А две неща се опитайте да забравите напълно: извършеното добро и злото, дошло от приятели и близки.”**

Част от неговите наставления към сина са както следва:

- О, синко! Земята е като дълбок океан. Много хора са се издавили в него. Нека богобоязливостта бъде твоя кораб, вратата твоя товар и упованието на Аллах твое състояние. Ако стане така, надежда за спасение има.

- О, синко! Не учи знание, за да се хвалиш пред учени, инатиш с безумци и себеизтъкваш на събрания! Но и не обръщай гръб на знанието, мислейки че нямаш нужда от него.

- О, синко! Ако видиш хора, които се сещат за Аллаху теаля, поседи с тях. Ако си учен, ще видиш полза от своето знание; ако (не си, но) имаш потенциал, ще те изучат. Аллаху теаля ще стори и теб да се възползваш от милостта, с която се отнася към тях. Ако видиш такива, които не споменават Аллах, отдалечи се от тях.

- О, синко! Нека петелът да не се окаже по-мъдър от теб! Той прави зикр и тесбих всяка сутрин, а ти спиш.

- О, синко! Подчини се на избраните раби и страни от лошите.

- О, синко! Когато повеляваш добрини и наставляваш хора, не забравяй и за себе си! Ако ли не, ще заприличаш на свещта; тя осветява хората ала изгаря себе си и се топи.

- О, синко! Страни много от лъжата, защото разваля твоята религия и намаля твоята ценност в очите на хората. Ще загубиш свян, ценност и степен.

- О, синко! Страни от лош нрав и липса на концентрация в сърцето. Не бъди нетърпелив, иначе няма да намериш приятели. Върши работа с желание и търпи трудностите. Бъди добронравен към всеки.

- О, синко! Земята е преходна и краткотрайна, а твоят земен живот е по-кратък и от най-краткото нещо. А на това най-кратко нещо е останало най-кратката част, по-голямата е изминала.

- О, синко, не отлагай покаянието за утре, защото смъртта идва внезапно.

- О, синко! Мълчанието не поражда съжаление. Ако думата е сребро, то мълчанието е злато.

- О, синко! Яж от халял и в делата се допитвай до учени хора.

- О, синко! Бъди редовен в събрания на учени. Както Аллаху теаля раззеленява света с пролетния дъждец, така осветява сърцата на му'мините със сиянието на мъдростта от събранията на учени.

- О, синко! Делата се вършат само с якин (знание и познание на Аллаху теаля). Делата на всеки човек са според неговия якин. Недостатъците в делата се раждат от недостатъци в якин.

- О, синко! Когато извършиш нередност, веднага изпълни теубе и садака.

- О, синко! Ако имаш съмнение относно смъртта, недей да спиш. Както спиш и си длъжен да го правиш, така си обречен и на смърт. Ако имаш съмнение относно повторното съживяване, недей да се събуждаш. Както се събуждаш от сън, така ще бъдеш и съживен.

- О, синко! Пази се от бедност като печелиш от халял. Бедният човек се среща с три бели: слабост в религията, слаб акъл и липса на взаимопомощ.

- О, синко! Който проявява милост, ще бъде помилван. Мълчащият ще постигне спасение, говорещият добро ще е на печалба, говорещият лошо ще стане грешник, а онзи, който не упражнява контрол върху своя език, ще съжбялява.

- О, синко! От земния имот вземи толкова, колкото ти е нужно. Останалото го харчи за ахирета, за добро. Не проявявай мързел дотолкова, че да изпаднеш в затруднение и бъдеш в тежест на другите.

- О, синко! Не обиждай никого заради това, че го омаловажаваш, защото твоят и неговият Господ е един и същ.

- О, синко! Изпитах всички земни наслади и удоволствия. Не намерих нищо по-сладко от знанието. Благодарение на него дервишите и бедните сядат на трапезата на султаните.

Веднъж неговият син го попита:

- Татко, кое е най-доброто качество у човека?

- Чистата религия.

- Ако качествата са две?

- Религия и имот.

- Ако са три?

- Религия, имот и свян.

- Ако са четири?

- Религия, имот, свян и красив морал.

- Ако са пет?

- Религия, имот, свян, красив морал и щедрост.

- А ако трябва да изброим шест качества?

- О, синко! Ако Аллаху теаля е дарил някой раб с тези пет качества, той е му'мин и муттеки (богобоязлив). При Аллаху теаля той е велия и любим, и е далеч от злото на шейтана.

- Татко, кое е най-лошото качество на човека?

- Да отрича Аллаху теаля.

- Ако са две?

- Неверие и високомерие.
- Ако са три?
- Неверие, високомерие и липса на благодарност.
- Ако са четири?
- Неверие, високомерие, липса на благодарност и стиснатост.
- Ако са пет?
- Неверие, високомерие, липса на благодарност, стиснатост и лош нрав.
- Ако трябва да изброим шест?
- О, синко! Онзи, който притежава тези пет качества, е лицемер, шакия (лош човек) и е далеч от Аллаху теаля.

Когато попитаха Лукман Хаким “Как постигна мъдростта?”, отговори: **“Не се рових в това, което се крие от мен; не настоявах върху неща, които не са моя работа.”**

От Лукман Хаким поискаха да заколи една овца и донесе две от най-ценните ѝ части. Изпълни заръката и донесе нейните език и сърце. После го помолиха да заколи друга овца и донесе най-лошите ѝ две части. Изпълни заръката и донесе пак същите органи. Когато го запитаха за причината, отговори: **“Когато тези два органа са добри, няма по-добри от тях; когато са лоши, няма по-лоши от тях.”**

Хафс бин Омер предава: Лукман Хаким взе една торба със синапено зърно и започна да наставлява своя син. След всяко наставление изкара оттам по едно зърно. Дойде ден, когато зърната се изчерпаха. После се обърна към своя син и каза: “О, синко! Толкова много те наставлявах, че ако всички тези наставления бяха натоварени върху планина, тя щеше да се разцепи и раздроби.” Неговият син го послуша и му спази наставленията.

Сюлейман “алейхисселям” [Соломон]

Един от пейгамберите, изпратени на синовете на Израил и син на Давуд “алейхисселям”. Родното му място е град Газа до Ерусалим. Беше хем пейгамбер, хем султан. Още от детство беше известен със своите знание, доброта и справедливост. Стана султан – след своя баща – на дванадесет годишна възраст. Сетне беше дарен и с пророчество. Той е един от четиримата, имали власт над целия свят.

Още от малък беше невероятно прозорлив и мъдър¹⁷. В трудни дела Давуд “алейхисселям” се допитваше до него.

¹⁷ В един хадис-и шериф, който Бухари предава от Ебу Хурайра “радияллаху анх”, се казва:

“На времето имаше две жени с по едно дете. Когато пътуваха, дойде вълк и отнесе детето на по-голямата. Тя се обърна към по-малката и рече: “Вълкът отнесе твоето дете.” Другата отвърна: “Не, отнесе твоето.”

Сюлейман “алейхисселям” поиска от Аллаху теаля да го дари с невиджани сила и власт. Аллаху теаля прие неговата дуа и приведе джиновете, ветровете и животните под негова команда. Научи го на исм-и азам, езиците на всички същества и тайни в науките. Той използва своите знание, мъдрост и власт, за да приведе хората по правия път и да ги дари с по-добър живот. Възложи задължение на всеки един от своите подчинени. Построиха градове, благоустроиха и озелениха света, напреднаха в науката и занаятите. Трудни работи, като строежи на пътища, извайване и добиване на камъни, и гмуркане в дълбините на морета, ги възложи на джинове, а дела като пастирство, земеделие, търговия и занаяти ги даде на хора. Животните бяха възложи да пазят и носят товар. Организира голяма войска от хора, джинове и животни. Всички му се подчиниха. Тези блага, с които е дарен Сюлейман “алейхисселям”, са описани в Коран-и керим.

Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Сюлейман “алейхисселям”, след като приключи строежа на Бейт-и Макдис, поиска от Аллаху теаля три неща:**

- **имот и власт, ненадминати от никой друг след него;**
- **силата да отсъжда съгласно божественото отсъждане;**
- **онези, които идват в Месджид-и Акса само с възнамерение за намаз, да станат чисти като новородени.**

Аллаху теаля прие първите му две желания. Надявам се, че е приел и третото.”

Продължи да строи Месджид-и Акса, чиито основи бяха положени от баща му, и го завърши изкусно за седем години. После започна да гради палат в Ерусалим и го завърши за тринадесет години. Под негова команда работеха многобройни хора и джинове.

По негово време имаше мир и разцвет. Изградиха чешми, канали, мостове, диги и къщи. Неговите мъдрост и величие станаха световно известни. Насочи всички останали владетели и големци по правия път.

Написа писмо до Белкъс, която властваше в град Себе, Йемен. Тя дойде и прие вярата. Това събитие е надълго описано в сура Немл.

Накрая жените отидоха при Давуд (алейхисселям), за да отсъди между тях. Той отсъди, че детето е на по-голямата. Жените излязоха от съдилището и отидоха при Сюлейман (алейхисселям). Съобщиха му за отсъдението на Давуд (алейхисселям). Сюлейман (алейхисселям) рече: “Донесете ми нож. Ще разпределя детето между тях.” По-малката моментално изпищя и рече: “Не, не така! Нека Аллах прояви милост към теб. Детето е на тази жена!”

Сюлейман (алейхисселям) отсъди, че детето е на по-малката (съдейки по нейната остра реакция по майчин инстинкт).”

Когато Давуд “алейхисселям” научи за това, изпадна във възхищение през прозорливостта и интелекта на своя син.

Давуд “алейхисселям” беше видял детето в ръцете на по-голяма. По-малката не успя да изложи доказателства, че детето е нейно. Ето защо той беше отсъдил, че детето е на по-голямата.

Властва със справедливост над територия, простираща се от Акаба до река Ефрат. Всички останали владетели обявиха своята привързаност към него. Построи търговски кораби и поде търговия в Червено и Арабско море. Вятърът беше под негова команда. Качваше се върху него, заедно със своя трон, и за кратко време стигаше до желаното място. Когато седнеше на трона и организираше меджлиси, долитаха птици, които разперваха криле едно до друго и пазеха присъстващите от жегата и дъжд. Сюлейман “алейхисселям” беше белокож с красиво и сияйно лице, гъста коса и брада. Обличаше се в бяло. Беше изключително благоприличен, винаги се боеше от Аллах, беше снизходителен и величествен. Сядаше с мискини (много бедни) и бедняци. Казваше: **“За един мискин (визира себе си) е подходящо да се седи с мискини.”** До сетен дъх продължи да въвежда хората по правия път. Всички го обичаха, никой не му се възпротиви с думи и дела.

Един ден отиде да надзирава строежа на един голям дворец. Сградата беше изключително величествена и се градеше до брега. Майсторите, работниците и джиновете работеха, за да я завършат. Сюлейман “алейхисселям” се качи на балкона на двореца и нареди да не се доближават до него. После се подпря за своя бастун и потъна в размисли, оглеждайки се наоколо. Точно тогава приключи земният му живот и дойде Азраил “алейхисселям”. Рече му:

- Това е последният ти миг на земята.

- **Каквото и да е предопределението на Аллаху теалю, то е истина. Хвала на моя Господ, че не угнетих никого. Прекарах живот в Негова служба. Всеки ще се върне при Аллаху теалю. Извърши повелята, която ти е дадена.** – отвърна Сюлейман “алейхисселям”.

Сюлейман “алейхисселям” почина в изправено положение, опрян на своя бастун, и остана за дълго така. Работниците продължиха да работят. Ежедневно идваха на строежа и виждаха Сюлейман “алейхисселям” в изправено положение. Но тъй като беше повелил да не се доближават до него, никой не отиде до там. Накрая една гъсеница на дървесен молец прояде долната част на жезъла и тялото на Сюлейман “алейхисселям” падна. Чак тогава разбраха, че е починал. Това събитие е описано в 14-и аят на сура Себе.

Тъй като властваше навсякъде, в негово време почти всички бяха му’мини. Само малка част от хората останаха неверници. След неговата смърт единството между синовете на Израил се развали и се разделиха на две държави. Отклониха се от правия път. Аллаху теалю им изпрати Илияс и Ейеса “алейхимесселям”, за да покаже правия път. За Сюлейман “алейхисселям” се споменава в сура Бакара (102), Ниса (163), Енам (84), Енбия (81-82), Себе (12, 21), Немл (15-44), Сад (30-40).

Сюлейман “алейхисселям” сложи Кивота в Месджид-и Акса, защото Муса “алейхисселям” беше поискал от учените на своята общност да пазят

Тората в ковчега. Това продължи до събарянето на месджида от Бухтуннасар, който превзе Ерусалим и го унищожи. Взе всичкото злато, сребро и скъпоценности от месджида и ги занесе във Вавилон. По време на унищожението на града изгориха книгите Теврат и Зебур. Синовете на Израил написаха нови книги с онези айети, които бяха наизустили. Така се появиха многобройни книги на име Теврат, които не съвпадаха. 4 века преди Христа човек на име Азра ги събра и така се появи Старият завет на Библията.

Чудесата на Сюлейман “алейхисселям”:

1. Както е съобщено и в дванадесети айет на сура Себе, ветровете бяха под негова команда.
2. Когато възжелаеше да премине морето, то веднага се отдръпваше и се откриваше път. След като го преминеше, той отново изчезваше.
3. Както е посочено и в свещено знамение, всички джинове бяха под негова власт. Когато поискаше, те веднага правеха за него големи къшкоче, съдове и тенджери.
4. Имаше печат, върху който беше изписана дуата исм-и азам. С нея всички негови дела ставаха лесни.
5. Всички животни, включително и мравки, чуваха неговия глас, а той разбираше техния език.
6. Където възжелаеше да отиде, вятърът веднага го отвеждаше там.
7. Благодарение на джинове научаваше за бисери, скъпоценности и съкровища в морето и на сушата.
8. Когато беше в долината Немл, пое вода в своята ръка и я разпръсна от планината, над която се намираше, и цялата долина потъна в зеленина.
9. Когато отиваше някъде, стените го придружаваха.

Шая “алейхисселям”

Един от пророците, изпратен на израилтяните с цел да ги зове към религията на Муса “алейхисселям”. Съобщи им за признаците на Иса “алейхисселям” и последния пейгамбер Мухаммед “алейхисселям”. Наставлява ги ала те не го послушаха. Нападнаха го с цел да го убият. Шая “алейхисселям” се отдалечи оттам. По пътя едно дърво се разцепи и той влезе вътре в него, подир което се затвори ала част от дрехата му остана навън. Израилтяните, които го следваха, я забелязаха и го сториха шехид, с което извършиха голямо провинение. В последвалите години ги нападна вавилонският цар Бухтуннасар, окупира техните земи и ги изсели от тях, а друга част плени или избя.

Ермия “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на израилтяните. Родът му опира до Харун “алейхисселям”. Баща му е Хълкия. Бе натоварен със задължение да зове хората към религията на Муса “алейхисселям”.

След убийството на Шая “алейхисселям”, Аллаху теаля прати на израилтяните Ермия “алейхисселям” със следното откровение: **“Израилтяните убиха мъченически своя пейгамбер Шая “алейхисселям”, за което ще ги накажа. Ще им натрапя онези, които се кланят на огъня, не се плашат от Моето мъчение и не се надяват на Моя севаб. Отиди при израилтяните, твоя народ. Предай им онова, което ти заповядвам. Напомни им Моите блага спрямо тях. Напомни им техните бид’ати и грешки. Призови ги към ибадет и подчинение.”**

Ермия “алейхисселям” изпълни своето задължение ала израилтяните увеличиха своята вражда и го затвориха, заради което Аллаху теаля ги наказа с Бухтуннасар. Той потегли с голяма армия към Ерусалим и до крак изби воините на израилтяните. Подпали града и изгори всички копия на Теврата. Изкара Ермия “алейхисселям” от затвора и изяви желание, че иска да го закара във Вавилон. Ермия “алейхисселям” не пожела и остана в унищожения град. Израилтяните, които успяха да избягат от голямото клане, се събраха около Ермия “алейхисселям” и се изселиха в Египет. Той продължи да ги зове към права религия ала те продължиха да не го слушат. Бухтуннасар нахлу и в Египет. Победи тамошния фараон и плени израилтяните. Отново се срещна с Ермия “алейхисселям” и го пусна да замине, където си иска.

Даниял “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на израилтяните. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”. Родът му опира до Сюлейман “алейхисселям”.

Когато Бухтуннасар унищожил Ерусалим, отведе във Вавилон 70 000 деца. Сред тях беше и Даниял “алейхисселям”. Бухтуннасар го взе в своя дворец. Когато Бухтуннасар разбра, че Даниял “алейхисселям” не е от тяхната религия, го изкара оттам и го хвърли в затвора. Веднъж сънува странен сън, който не беше разтълкуван от друг, освен от Даниял “алейхисселям”. Бухтуннасар го изкара от затвора и му повери държавните дела. Издаде ферман и нареди да го уважават. Приближените на Бухтуннасар започнаха да го ненавиждат. Подведоха Бухтуннасар и той го хвърли в пламъци, но по чудо от Аллаху теаля огънят изобщо не го докосна. После, тъй като отказа да изпълни седжде на Бухтуннасар, го хвърлиха в дупка с лъвове. Но с помощта на Аллаху теаля, животните изобщо не го докоснаха. След смъртта на Бухтуннасар Даниял “алейхисселям” се върна в Ерусалим, заедно с Узейр “алейхисселям”. Аллаху теаля го дари с пророчество. Почина в град Сус.

Узейр “алейхисселям”

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил или евлия. Името му е съобщено в Коран-и керим, но не е казано категорично дали е пейгамбер или не. Баща му бе Шурейха, един от потомството на Харун “алейхисселям”. Призова хората към подчинение на Теврата. Израилтяните го оклеветиха, наричайки го “Божий син”. Роди се и почина в Ерусалим.

Още от малък наизусти Тората. Той е от малкото хора, които някога са я наизустявали. По това време Аллаху теаля беше натрапил Бухтуннасар, царя на Вавилон, на синовете на Израил, които се бяха отвърнали от божествените заповеди, затапили уши за наставленията на пророците и потънали в заблуда и разврат. Бухтуннасар с голяма армия окупира Шам и Йордания. Жестоко изби беззащитното население. Унищожи Ерусалим и неговите градини. Умъртви голяма част от израилтяните, плени множество деца и младежи и ги закара във Вавилон. Сред въпросните младежи се намираше и Узейр “алейхисселям”.

След години на пленничество във Вавилон, Узейр “алейхисселям”, когато беше на петдесет години, намери възможност и се запъти за своята родина, Ерусалим. Когато я наближи, спря за почивка в една градина. Свали товара от своето магаре, което завърза за едно дърво. Загледа се в града и видя с тъга, че той, пътищата и градините, са в руйни. Беше огладнял. Откъсна си смокини и грозде. Изяде част от смокините и изстиска гроздето да си направи шира. Седна под едно дърво и потъна в размисли. Видя съборените къщи, развалените пътища и събраните на куп човешки кости и помисли за края на света, за повторното съживяване и силата на Аллаху теаля. Рече: **“Как би съживил и възобновил Аллаху теаля този град след това негово сегашно състояние.”** и заспа. Аллаху теаля му отне душата за сто години и скри неговите тяло, ядене и пиене от очите на хората и животните. Седемдесет години след това събитие Нушек, един от персийските владетели, възстанови Бейт-и мукадес и Ерусалим след смъртта на Бухтуннасар. Синовете на Израил се спасиха от пленничество и се завърнаха в своята родина. След още тридесет години Аллаху теаля съживи Узейр “алейхисселям”. Той си мислеше, че е спал в продължение на един ден или по-малко, защото беше видял, че смокините, гроздето и ширата са останали непокътнати. Аллаху теаля прати откровение и събщи на Узейр “алейхисселям”, че е останал цели сто години. Когато обаче погледна своето магаре, видя че от него са останали купчина кокали. Това е посочено в 259-о знамение на сура Бакара. Аллаху теаля съживи неговото умряло магаре. Когато видя това, Узейр “алейхисселям” рече: **“Несъмнено знам, че Аллаху теаля е способен на всичко. (Има сила да съживи всички мъртъвци.)”** и видя силата на Аллаху теаля.

Узейр “алейхисселям” се качи на своето съживено магаре и влезе в Ерусалим. Ни позна сварените хора, ни улици и къщи. В една от улиците, която предполагаше за своя, се спря пред една къща. На вратата среща старица с изнемощели ръце и крака. Запита я: **“Къде е къщата на Узейр?”** Сляпата и саката жена отвърна: “Ето я къщата на Узейр. Аз съм неговата прислужница ала той се изгуби преди сто години. Няма надежда за него.” и заплака. **Аз съм Узейр**, рече Узейр “алейхисселям” и разказа всичко. Отправи два и сакатата жена оздравя. Тя съобщи на своето семейство и на израилтяните за идването на Узейр “алейхисселям”. Те се зарадваха премного и го заобиколиха. По-възрастните започнаха да го разпитват.

Междувременно Узейр “алейхисселям” беше натоварен с пророчество. Опитва се да им съобщи повелите на Теврата и да ги отвърне от заблудата и разврата. Израилтяните, които преди това бяха отrekli явните чудеса на пейгамберите, призовавали ги към земно и ахиретско щастие, и убили многобройни от тях, не повярваха и на Узейр “алейхисселям”. Сред тях имаше такива, които рекоха, че четения от него Теврат е измислен. Някои казаха, че за да разберат дали чете от него или не, трябва да го подложат да изпит. Един от тях рече: “Моят дядо беше казал, че всички копия на Теврата са били изгорени във времето на Бухтуннасар. Оцеляло е само едно, което дядо ми заровил в еди коя си планина. Нека го докараме и сравним с четените от Узейр неща.” Когато го изровиха и сравниха с четеното от Узейр “алейхисселям”, видяха че съвпада едно към едно. Рекоха, че да се помни Теврата наизуст след толкова дълги години е невъзможно, освен ако Узейр не е “Божий син”. Узейр “алейхисселям” ги предупреди, че тази тяхна вяра е проява на безверие и заблуда, и че ако не се откажат от нея, Аллаху теаля ще ги накаже с болезнено мъчение. До сетен дъх остана сред синовете на Израил. Продължи да ги зове към правата религия. Подир смъртта му израилтяните още повече затънаха в заблуда и ерес.

Неговото име е споменато в сура Бакара (259) и Тевбе (30), но не е казано категорично дали е пейгамбер или евлия, призовал хората към правия път. Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Не знам дали Узейр е пейгамбер или не. Не знам дали Тубба е прокълнат или не. Не знам дали Зюлкарнейн е пейгамбер или не.”**

Зекерия “алейхисселям”

[Захария]

Един от пророците, изпратени на синовете на Израил. Името му е Зекерия бин Азан бин Муслим бин Садун. Родът му опира до Сюлейман “алейхисселям”. Яхия “алейхисселям” му е син. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”. Беше дърводелец и печелеше с пот на чело. Израилтяните го убиха мъченически.

По негово време управниците на Шам оказваха уважение към Месджид-и Акса, където ден и нощ се вършеха поклонения. В месджида имаше духовници от рода на Харун “алейхисселям”. Тогава сред израилтяните нямаше пейгамбер. Те денонощно молеха Аллаху теаля да ги дари с такъв. Аллаху теаля натовари с тази мисия Зекерия “алейхисселям”, който ръководеше делото по преписване на Теврата и колене на курбани. Той ги наставлява и призова към права религия. Една част повярва в него, но по-голямата се възпротиви.

Зекерия “алейхисселям” се ожени за Елиса, дъщерята на своя приятел Имран бин Масан. Елиса беше сестра на хазрети Мерйем (Дева Мария). Имран първо се беше оженил за майката на Елиса, а по-късно за нейната дъщеря от друг мъж – Хунне. Хунне, която е майката на хазрети Мерйем, беше направила следния обет: “Ако Аллаху теаля ме дари със син, ще го сторя прислужник на Бейт-ул-Макдис.” Аллаху теаля я дари с дъщеря. Хунне я наименува Мерйем. Имран почина преди тя да се роди. Хунне взе своята дъщеря Мерйем и отиде да я даде за Месджида. Оповести на тамошните учени своето възнамерение и помоли да я приемат. Учените приеха малката Мерйем, но не постигнаха консенсус по отношение на това на кого да бъде поверена. Зекерия “алейхисселям” рече: “Аз ще я поема под закрила. Аз съм ѝ най-близък по отношение на роднински връзки.”

Другите учени също пожелаха да ѝ окажат закрила. Накрая решиха да изтеглят жребий, който се падна на Зекерия “алейхисселям”. Той я заведе у тях. Тя израсна при жена му Елиса. После направиха за нея в Месджида висока стая. Там хем служи на Аллаху теаля, хем се научи на Теврат от Зекерия “алейхисселям”. Той ежедневно ѝ носеше храна и я учеше как да се покланя. Един зимен ден, когато влезе при нея, завари разнородни блага, неприличащи на земни. Запита я откъде са дошли. Тя му рече: “Идват от Аллаху теаля.” Това беше керамет от Аллаху теаля, с който бе дарил хазрети Мерйем.

Зекерия “алейхисселям”, когато беше на около сто годишна възраст, все още нямаше дете, което да му продължи рода. Жена му не беше раждала и вече беше станала на 98 години. Детеродната ѝ възраст беше преминала. В сърцето на Зекерия “алейхисселям” се настани любов към децата и започна да моли Аллаху теаля да го дари с праведна рожба. Аллаху теаля – посредством Джебраил “алейхисселям” – му съобщи, че ще го дари със син на име Яхия. Каза му още, че той ще потвърди Иса “алейхисселям”, ще стане от големците на своето време, ще бъде чист от всякакви злини, дарен с пророчество и праведност.

Когато Яхия “алейхисселям” се роди, семейството на Зекерия “алейхисселям” потъгна в радост. След шест месеца се роди Иса “алейхисселям” и още на люлка проговори със силата на Аллаху теаля. Тъй като се роди без баща, израилтяните започнаха да гледат с лошо око на Зекерия “алейхисселям”. Тръгнаха да го убият. Когато научи за това,

Зекерия “алейхисселям” рече: “**Да се отдалечиш от нещо, което не ще можеш да изтърпиш, е пророчески суннет.**” и се отдалечи от евреите. Евреите тръгнаха по дирите му. Той влезе в една градина близо до Бейт-и Макдис. От едно дърво чу глас да му казва: “О, пейгамбере на Аллаху теаля. Ела при мен.” Дървото се разцепи и той влезе в него. После се затвори и го скри. Точно тогава се зададе прокълнатият Сатана и рече на евреите: “Изрежете това дърво с трион. Ако е тук, ще го откриете, ако не е, не губите нищо.” Евреите рязаха дървото и умъртвиха Зекерия “алейхисселям”. Тюрбето му е в Алепо.

Чудесата на Зекерия “алейхисселям”:

1. Зекерия “алейхисселям” преписваше Теврата с екип от седемдесет души. Един юдей дойде и рече: “Ако беше пейгамбер, нямаше да имаш нужда да пишеш Теврата с ръка; и ти пишеш ръчно като твоите подчинени, между теб и тях не виждам никаква разлика.” Това слово натъжи Зекерия “алейхисселям”. Дойде Джебраил “алейхисселям” и му каза: “О, Зекерия! Станете оттук! Повелете на Вашата писалка да пише сама!” Зекерия “алейхисселям” стана и повели. Писалката започна да пише и в него час изписа дванадесет знамения. Чрез това чудо много хора приеха вярата.

2. Когато пое под своя грижа хазрети Мерйем, изписа гаранцията без мастило и писалка.

3. Когато по отношение на хазрети Мерйем възникна спор, прислужниците в Месджида хвърлиха своите писалки във вода. Само тази на Зекерия “алейхисселям” остана над нея в исправено положение.

4. Разговаряше с дървета.

5. Вървеше по водната повърхност без да се мокрят благословените му крака. Вървеше върху вода така, както вървеше по суша.

6. Когато поискаха от него чудо, посочи към дървета и те излязоха със своите корени и дойдоха пред хората.

За него се споменава в сура Ал-и Имран, Мерйем, Енбия и Енам.

Яхия “алейхисселям”

[Йоан]

Един от пророците, изпратени на израилтяните; син на Зекерия “алейхисселям” и Елиса (християните я наричат Елизабет); потомък на Давуд “алейхисселям” и братовчед на хазрети Мерйем.

Още от детство показва необикновени неща, израсна под грижи на Зекерия “алейхисселям”. Още малък започна да чете и разбира Теврата. Аллаху теаля от ранна възраст го дари с мъдрост и дълбоко разбиране. Понякога в Месджид-и Акса, а друг път на безлюдни места, вършеше поклонения на Аллаху теаля.

Онова, което научеше, го предаваше на израилтяните и ги зовеше към повелите на Аллаху теаля. Беше снизходителен, водеше обикновен живот,

обличаше обикновени дрехи и ядеше ечемичен хляб. Не отдаваше значение на земно. Денонощно служеше на Аллаху теаля и плачеше много от страх към Него. От плач сияйното му лице се беше покрило с рани.

Когато стана пълнолетен според религията, Аллаху теаля го дари с пророчество. Призова хората към религията на Муса “алейхисселям”, а по-късно, след низпосланието на Евангелието, към него. По-късно отиде в Шам и призова тамошния народ.

Част от хората повярваха, а други, изтъквайки различни причини, отказаха. Евреите видяха явни чудеса от Иса “алейхисселям” ала настояха в неверието и се заканаха да го убият. След като Аллаху теаля го възнесе жив на небето, Яхия “алейхисселям” продължи да учи хората на повелите на Евангелието. Херод I, внук на еврейския деспот Херод, имаше добро отношение към Яхия “алейхисселям”. Желаше да се ожени за дъщерята на сестра си. Искаше от Яхия “алейхисселям” да сключи техния брак. Яхия “алейхисселям” отказа и му рече, че това дело е забранено според Евангелието. Майката на въпросната жена се ядоса и поиска да го убият. Херод остана под нейно влияние и заповяда убийството. Воините му изпълниха заръката и отрязаха главата на Яхия “алейхисселям”. Докараха я при Херод. Въпреки че беше отрязана, главата многократно заповтори, че този брак е харам. Аллаху теаля наказва Херод и жената, за която искаше да се ожени, и земята ги погълна, подобно на Карун.

Когато беше убит мъченически, Яхия “алейхисселям” беше на 34 години. Различните части на благословеното му тяло се намират в различни градове. Главата му е в тюрбето на джамията Умеййе.

Яхия “алейхисселям” беше най-красивият на своето време. Имаше снизходителен, милосърден и благ характер. Косата му беше рядка и имаше тънък глас.

Той е първият човек в историята с това име. Името му е дадено от Аллаху теаля. Това е съобщено в седмо знамение на сура Мерйем. Беше чист от грехове, богобоязлив, покорен и благонравен.

Чудесата на Яхия “алейхисселям”:

1. Когато евреите по заповед на Херод I тръгнаха да убият Яхия “алейхисселям”, той се отдалечи от тях. Един камък му рече: “О, пейгамбере на Аллах! Ела при мен!” Когато се доближи до него, видя, че вътре е издълбано като пчелно гнездо, и влезе. Когато евреите се доближиха, то започна да стреля по тях. Евреите се изплашиха и разбягаха.

2. След като Аллаху теаля го дари с пророчество, отиде да зове хората в Шам. Те му рекоха: “Ако си истински пейгамбер, покажи ни звездите на дневна светлина.” Яхия “алейхисселям” отправи дуа и звездите около слънцето се показаха.

За него се говори в сура Ал-и Имран, Мерйем и Енбия.

Иса “алейхисселям”

[Исус]

Един от пророците, изпратени на израилтяните. Името му е посочено в Коран-и керим. Той е петият от най-великите пейгамбери, наречени Улюл азм; син на хазрети Мерйем (Дева Мария). Аллаху теаля го създаде без баща. Родното му място е Ерусалим. Стана пейгамбер на тридесет годишна възраст. Аллаху теаля го дари с книгата “Инджил” и го възвиси жив на небето, когато беше на тридесет и три годишна възраст. Преди Къямета ще се завърне отново.

Хазрети Мерйем беше праведна и непорочна жена от рода на Сюлейман “алейхисселям”, която се сгоди за Юсуф Неджар, когато беше на петнадесет години, но преди да се омъжи за него, Аллаху теаля я благовести, че ще я дари със син без баща.

Тя със заповедта и силата на Аллаху теаля забременя с Иса “алейхисселям”. Евреите започнаха с клюките и клеветите. Казаха за нея умопомрачителни лъжи. Хазрети Мерйем не успя да изтърпи и се оттегли в спокойното градче Бейт-и Ляхм на 10 км. южно от Ерусалим. Знаейки че всичко е с желанието на Аллаху теаля, прояви търпение.

Когато наближи момента на раждането, тя дойде под една суха палма на двора. Сетне родилните ѝ болки се усилиха и тя опря гръб на нея. Сухата палма веднага се раззелени. Беше зима ала дървото роди фурми, а под краката ѝ започна да тече вода. Тези събития я утешиха. В това време се роди и Иса “алейхисселям”. Всички идоли на Изток и Запад се сгромолясаха на земята. Шейтаните изпаднаха в изумление. Сетне главатарят им Иблис съобщи, че се е родил Иса “алейхисселям”. На небето се показва ярка звезда.

Евреите научиха за раждането и дойдоха в Бейт-и Ляхм. Рекоха ѝ: “О, Мерйем! Какво е това? Наистина извърши скверно дело. Ти си много млада и неомъжена, как роди това дете? Що за странно състояние е това?” Тя ги изслуша с търпение и не отговори. Само посочи към Иса “алейхисселям”, за да им отговори той. Когато ѝ отвърнаха, че бебета не говорят, хазрети Иса повдигна ръка и проговори: **“О, невежи хора! Не накрънявайте моята слава и не порицавайте майка ми. Несъмнено аз съм раб на Аллаху теаля. Той ще ме дари с книга и ще ме стори пейгамбер. Той ме стори благословен навсякъде, повели ми да кланям намаз, докато съм жив, и да давам зекят. Стори ме да се отнасям с уважение към майка ми... Селямът е върху мен в деня на моето раждане, смърт и ставане от гроба.”** Евреите глътнаха езици от почуда, не успяха да промълвят и една дума, но не се засрашиха и сетне продължиха да клеветят хазрети Мерйем с разнородни клюки и лъжи.

Управителят на Шам, подчинен на римския император, когато научи, че Иса “алейхисселям” се е родил без баща, поиска да убие и двамата им. Хазрети Мерйем замина за Египет. След време се върнаха в Ерусалим и заживяха в Назарет. Когато Иса “алейхисселям” стана на тридесет години,

Аллаху теалю му съобщи, че е пейгамбер. Веднага започна да зове хората към вяра, но евреите не го приеха. Иса “алейхисселям” показва многобройни чудеса ала му’мините бяха малобройни. Юдеите проявиха нарастващи вражда и непокорство. Не пожелаха да повярват в благонравния Иса “алейхисселям” и се заканиха да го убият. Иса “алейхисселям” поиска обет от дванадесетимата си апостоли, че ще продължат да вярват и служат на Аллаху теалю, и ще му помагат.

Една юдейска общност оклевети и него. Иса “алейхисселям” отправи беддуа и Аллаху теалю превърна клеветниците в свине и маймуни. Евреите, когато видяха това, се събраха да обсъдят нещата. Единогласно решиха да го убият и се заловиха да изпълнят плана. Тръгнаха да го дирят. Увериха римския прокуратор Пилат, че Иса “алейхисселям” е против Римската империя и планира да завземе властта в Палестина. Излъгаха го. Нощно време Иса “алейхисселям” за последно се срещна със своите апостоли и им рече: **“Преди петел да запее, един от вас ще ме отрече и продаде за твърде нищожни пари.”** И наистина още преди да е настанало утро, Юда издаде мястото на Иса “алейхисселям” на евреите срещу смешни пари. Всички те дойдоха в дома на Иса “алейхисселям”. Аллаху теалю наказва Юда и го преобрази като Иса “алейхисселям”. Евреите го заловиха и го умъртвиха чрез разпъване на кръст. Аллаху теалю възнесе Иса “алейхисселям” жив на небето на тридесет и три годишна възраст. Разгневи се на евреите и четиридесет години подир това събитие римляните нападнаха Ерусалим. Избиха болшинството юдеи, а друга част плениха. Разграбиха града и изгориха книгите. Евреите изпаднаха в жалко и грозно състояние. Християните вярват, че Иса “алейхисселям” е възкръснал след като е умрял на кръста, а мюсюлманите приемат, че е възнесен на небето без да е бил разпънат. В Коран-и керим по смисъл се казва:

“Не го разпънаха, не го убиха. Напротив, Аллаху теалю го възнесе...”
(Ниса:158)

“Евреите прибягнаха до измама (за да убият Иса “алейхисселям”). Аллаху теалю им отвърна, наказва ги (като издигна Иса “алейхисселям” на небето и преобрази един от измамниците като него, когото всъщност убиха)... О, Иса, несъмнено ще те възнеса от земята на степената на ангелите...” (Ал-и Имран: 54-55)

В свещени хадиси се казва:

“Иса “алейхисселям” не умря. Ще се върне при вас преди края на света.”

“Аз съм най-близкият на Иса бин Мерйем “алейхисселям” и в земния, и в отвъдния живот.”

“Пейгамберите имат общ баща и общи основи на религиите. Разликата е в техните майки. Аз съм онзи, които е най-близък с Иса бин Мерйем. Той ще слезе преди края на света (Къямет). Когато го

видите, познайте го със следните му особености: среден на ръст с бяло-червена кожа и права коса. Косата му дори да не е мокра, изглежда като такава. Ще има два жезъла. Ще счупи кръста и убие свинята. Ще отмени джизята. Всички народи в негово време, които не приемат исляма, ще бъдат пасивни и ще ги настигне гибел. Аллаху теаля ще погуби Деджал в негово време (той ще го убие). На света ще настане сигурност и правда.”

“Ще остане на земята за четиридесет години. После ще почине и мюсюлманите ще извършат погребалния му намаз.”

“Между мен и Иса “алейхисселям” няма друг пейгамбер.”

“Иса бин Мерйем ще слезе, потвърждаващ религията на Мухаммед (алейхисселям). Ще убие Деджал и после (след известно време) светът ще свърши.”

“Той е дотолкова чист, че дори да не го е докосвала влага, от косата му сякаш ще капне вода (като след баня).”

Аллаху теаля възнесе 33 годишния Иса “алейхисселям”, както стана и с Идрис “алейхисселям”. Иса “алейхисселям” призова хората в продължение на три години. Съгласно заръката му апостолите се разпръснаха наоколо и започнаха да проповядват назарянството (истинската религия на Иса “алейхисселям”). Разпространението на тази права религия продължи 80 години. Сетне хората се отвърнаха от нея и я изопачиха. Промениха Евангелието, с което се появи християнската религия. (Името на истинската религия на Иса “алейхисселям” е назарянство, а на изопачената – християнство. Истинските последователи се наричат назаряни, а другите – християни.) Както евреите оклеветиха Иса “алейхисселям” и майка му, така и християните изпаднаха в три грешни убеждение по отношение на тях. Част от тях казаха, че Иса, синът на Мерйем, е самият Господ; други, че “той е божий син”, а трети, че е един от светата троица “Отец, Син и Светия Дух”.

Иса “алейхисселям” не се задоми и не отдаде никакво значение на земния живот. Ще слезе – преди края на света – на минарето на джамията Умеййе в Шам, ще се ожени и ще има деца. Ще се срещне с хазрети Мехди, ще заживее 40 години, ще почине в Медина и ще бъде погребан до Мухаммед “алейхисселям”. Ще последва ислямската религия и извърши иджитихад.

В книгите на западни автори пише, че Платон е починал 347 години преди Христа. Тъй като Иса “алейхисселям” се роди тайно и остана за кратко на земята, и тъй като в него повярваха само дванадесетима апостоли и назаряните векове наред бяха принудени да се крият, годината на раждане на Иса “алейхисселям”, т.е. нулевата година, е посочена грешно. В много от техните книги пише, че 25-и декември и 6-и януари са предположения и че нулевата година е 5 години по-рано. Според имам Раббани “куддисе сиррух” и Бурхан-и Кати, Платон е живял във времето на Иса “алейхисселям”; че в Григорианския календар има разминаване от

300 години и че между Иса “алейхисселям” и Мухаммед “алейхисселям” има не по-малко от хиляда години.

Чудесата на Иса “алейхисселям”:

1. Проговори на люлка.
2. Съживяваше мъртъвците. Събитието със съживяването на четиримата мъртъвци е прословуто. Това са Сам бин Нух, Шеддад бин Ад, Масан бин Малан и едно еврейче.
3. Караше слепите да прогледат и болните от витилиго да оздравеят. Когато докоснеше с ръка болния, той веднага оздравяваше. По време на лечение бършеше (месх) болния с ръка, заради което е наречен Иса-и Месих.
4. Съобщи онова, което хората от неговия народ бяха яли или пазеха за ядене.
5. Направи птиче от кал и подухна по него, то – с позволението на Аллаху теаля – се съживи.
6. Апостолите бяха поискали за себе си софра с храна от небето. Иса “алейхисселям” вдигна ръце, отправи дуа и за тях слезе софра с хляб и месо.
7. По време на сън чуваше и знаеше всичко, което се казва или прави наоколо.
8. Когато възжелаше, вдигаше ръце за дуа и пред него се появяваха храни и плодове.
9. Стоеше далеч от евреи, но знаеше техните слова и тайни.

След възнесението на Иса “алейхисселям”, един от прочутите евреи и голям враг на назаряните, Пол, се престори, че е приел назарянството и че насън е бил възложен от Иса “алейхисселям” със задача да проповядва назарянството сред неевреи. Смени своето име на Павел и, преструвайки се на много добър назарянин, изопачи религията на Иса “алейхисселям”. Вярата в единобожието я смени на вяра в троицата, а назарянството в християнство. Промени Евангелието и каза, че Иса “алейхисселям” е синът на Аллах.

Част от мъдрите слова на Иса “алейхисселям” са както следва:

“Земната обич е в основата на всички злини. Тя сторва човека ненаситен. Кълна се, че страстите оставят на своя собственик дълготрайни страдания. Старайте се да преминете през земята, а не да я оправите.”

“Благовестявам онзи, който плаче, когато се сети за своите грехове, пази своя език и има дом, колкото да се помещава.”

“Най-обичаното нещо при Аллах са праведните сърца. В тяхно име Аллаху теаля продължава битието на земята. Когато се развалят те, земята губи порядък.”

“Дърветата са многобройни ала не всички плододават. Плодовете са многобройни ала не всички са сладки. Знанията са многобройни ала не всички са полезни.”

“Този, който желае земно, е като онзи, който пие морска вода. Колкото повече пие, толкова повече ожаднява и сетне умира.”

“Излекувах глухите и немите, съживих мъртъвците, но не успях да намеря лек за джехл-и мурреккеба (човек, който приема за знание своето невежество).”

За него се споменава в сура Бакара, Ал-и Имран, Ниса, Маиде, Тевбе, Мерйем, Му’минун, Зухруф, Хадид и Саф.

Шем’ун “алейхисселям”

Според преданието той е един от пророците, изпратени на синовете на Израил. Споменат е още като Шемсун.

Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“В минали времена имаше пейгамбер на име Шем’ун, който прави джихад в името на Аллаху теаля в продължение на хиляда години и не свали от рамо своето оръжие.”** Есхаб-и кирам отвърнали: “Блазе му. Ах и ние да бяхме дарени с такъв дълъг живот, за да правим джихад в името на религията.” Аллаху теаля низпосла сура Кадр и съобщи, че нощта Кадр е по-добра от хиляда месеца, т.е. неговият севаб е по-голям от този на джихад в продължение на хиляда месеца.

Шем’ун “алейхисселям” живя в периода между Иса и Мухаммед “алейхимесселям” и призова хората към Инджила. Действа съгласно неизопачения Инджил ала народът му се кланяше на идоли. Шем’ун “алейхисселям” воюва с този заблуден народ-идолопоклонник и го призова към вяра. Беше много силен и смел. Враговете искаха да го убият с всевъзможни трикове, но с каквото и да го вържеха, той успяваше да се избави.

Управителят на града, в който живееше, нареди да го обесят. Шем’ун “алейхисселям” рече: **“О, Господи! Обичам да живея, за да воювам срещу неверниците в Твое име. Ако това ми желание е искрено и чисто, спаси ме.”** Дойде меляике и го спаси. Шем’ун “алейхисселям” наказва управника, неговите хора и своята съпруга. Продължи да зове хората към правия път. Сам самичък воюва срещу отричащите. Когато вършеше джихад, Аллаху теаля изкарваше от камъните за него много приятна за пиене вода. Тя течеше, докато той се насити. Шем’ун “алейхисселям” притежаваше изумителна сила и мощ.

Джирджис “алейхисселям”

Велика личност, която според предание е пейгамбер, живял след Иса “алейхисселям” и призовал хората към Инджила. Според Вехб бин Мунеббих той е ученик на един от апостолите на Иса “алейхисселям”. Броят на хората, повярвали в него, е голям. Търгуваше и раздаваше своята печалба на бедни мюсюлмани.

По негово време в Мосул имаше цар-угнетител, който изгаряше хората, непокланящи се на идола Ефлун. Царят повели на Джирджис “алейхисселям” да се поклони на идола и каза, че ако откаже, ще го накаже жестоко. Джирджис “алейхисселям” отказа. Царят повели да го завържат за един кол и да му разкъсат месата с железни гребени. Месата му се раздробиха на влакна и увиснаха като косми. С позволенията на Аллаху теалю Джирджис “алейхисселям” не усети никаква болка и не умря. Царят повели да докарат силен оцет и сол, и да помажат с тях раните му. Пророкът отново не усети никаква болка. После нагорещиха голямо желязно парче и го поставиха върху главата на Джирджис “алейхисселям”. Главата изгоря, мозъкът кипна и потече по лицето му ала той не усети нищо и Аллаху теалю го върна в предишното му състояние. Царят побесня. Повели да го хвърлят в казан с течен метал и да затворят капака. Когато го отвориха, видяха, че е жив и го хвърлиха в затвора. Забиха гвоздеи по неговите ръце и крака, а върху тялото му поставиха огромна мраморна колона, която двадесетима души едва успяха да донесат. Аллаху теалю прати меляике и пак го спаси.

След като излезе оттам, Джирджис “алейхисселям” отново призова царя към вяра в Аллаху теалю. Разяреният владетел повели да разцепят едно дърво и между двете му части да стиснат пророка. После го разкъсаха и парче по парче го хвърлиха на лъвовете. Животните отказаха да ядат. Едно меляике събра отделните му части и Аллаху теалю отново го съживи. Царят съвсем се побърка от яд, докара най-прословутия магьосник и му заповяда да омагьоса Джирджис “алейхисселям”. Магьосникът не успя да надделее над него и стана му’мин, заради което кралят му отрязва езика. Четири хиляди души от народа, които станаха свидетели на това събитие, го последваха във вярата. Царят събра всички тях и ги изби до един, а после – той и неговите блюдолизци – убиха мъченически и Джирджис “алейхисселям”.

Халид бин Синан Абеси “алейхисселям”

Пророк, живял между Иса и Мухаммед “алейхисселям”. Изпратен е на абесиите в Аден.

За неговите живот, народ и взаимоотношения почти няма информация. Преди да почине завеща да отворят неговия гроб четиридесет дни след смъртта му, за да разкаже на своята общност за ахиретските състояния. Синовете му обаче, казвайки “Ще ни назоват синове на онзи, който е

излязъл от гроба.”, отказаха и не изпълниха завещанието. Това им невежество се превърна в голяма измяна.

Когато Мухаммед “алейхисселам” зовеше към вяра, дъщерята на Халид бин Синан Абеси “алейхисселам” беше жива и дойде да се срещне с него. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” положи на земята своята дреха и я сложи да седне върху нея.

Есхаб-и Кехф

Това име се дава на седмина вярващи мъже и тяхното куче **Кътмир**. Когато враговете на вяра бяха завладели всичко навред, тези млади мъже, за да спасят своя иман, се отказаха от всичко и се изселиха в името на Аллаху теаля. Техният гроб се намира в пещера в Тарсус.

Тези младежи бяха от населението на Тарсус и изпълняваха важни длъжности в двореца. Бяха близки с императора. Хазрети Али е съобщил, че са били от съветниците на владетеля. Трима стояли от дясната и трима от лявата му страна.

Тогавашният управник на империята беше изключително жесток и престъпен (най-вероятно става въпрос за Докиянус). Първо се кланяше на идоли, а после се провъзгласи за бог. Малобройните му’мини, които не бяха приели идолопоклонничеството, ги изби и обеси на вратите на крепостните стени. Чрез издайничество научи, че и съветниците му са приели вярата. Изпадна в силен гняв и нареди да ги докарат. Заплаши ги ала те – подтикнати от силата на своята вяра – му се противопоставиха и го призоваха към вяра сред многобройни дворяни. Сред това множество с голяма смелост му рекоха: **“Нашият Господ е Собственикът на небето и земята. Как преходни неща биха могли да се приемат за създатели?”** Владетелят – с благо от страна на Аллаху теаля – им даде време за размисъл, за да се върнат към идолопоклонничеството. Те се посъветваха помежду си и решиха да се изселят. Напуснаха града и се запътиха към близката планина. На пътя срещнаха един пастир на име Кефештетаййуш, който също прие вярата и се присъедини към тях, като стана седмия от Есхаб-и Кехф. Кътмир не се отдели от своя собственик и го последва. Когато наближиха планината, овчарят им показа една пещера. Те се подслониха в нея и призоваха Аллаху теаля за помощ.

Кръвожадният император дойде в Тарсус и попита за тях. Когато научи за тяхното бягство, заповяда да доведат техните бащи. Те му рекоха: “Вземаха нашите имоти и избягаха към планината.” Императорът и войниците тръгнаха подир тях и дойдоха до пещерата. Владетелят каза да зазидат входа ѝ, за да умрат вътре. Двама му’мини от приближението на императора гравираха върху камък имената и състоянията на тези младежи и окачиха плочата на стената на пещерата.

Пещерата беше с южен изглед. При изгрев и залез слънцето я огряваше и вътре не се образуваше влага. Аллаху теаля – със Своята съвършена сила –

ги стори да заспят с отворени очи. Чрез меляикета ги обръщаше от едната към другата страна. Кътмир беше с протегнати към изхода лапи. Продължиха да спят дълги години, а косите и ноктите им растяха. След дълъг период от време Аллаху теаля ги събуди.

“И запечатахме ушите им в пещерата дълги години наред (Поставихме на тях завеси, за да не чуят външния свят и за дълго време ги сторихме да спят в пълно спокойствие).” (сура Кехф:11)

“Прекараха в пещерата триста години и още девет.” (сура Кехф:25)

Когато Аллаху теаля ги събуди, те си помислиха, че се събуждат същият ден.

“Ние ги събудихме (без да променим техните тела и дрехи), за да узнаят своето състояние. (Да узнаят какво е сторил с тях Аллаху теаля; да видят пример относно съживяването след смъртта и благодарят на Аллаху теаля за Неговите блага.) Един от тях (Мекселина) рече: “Колко време прекарахте (в сън)?” Рекоха: “Ден или част от деня.” (После погледнаха своите пораснали коси и нокти и) **един на друг рекоха: “Нашия Господ знае по-добре за колко сме се забавили. Сега изпратете някого от вас с тази сребърна монета в града (Тарсус) и нека види там коя храна е най-чиста (халял, обилна и евтина), и да ви донесе от нея за препитание.”** (Сура Кехф:19)

Решиха да сменят дрехите на онзи (Йемлиха), когото щяха да пратят в града, за да не ги усети никой. Когато дойде в града, видя един съвършено различен свят. Намери един хлебар и му подаде сребърна монета, отпечатана в името на императора отпреди триста години. Хлебарят си помисли, че е намерено съкровище и предаде Йемлиха на властта. Веднага го подложиха на разпит:

- Предай съкровището, което си намерил!

- **Не съм намерил никакво съкровище!** – отвърна Йемлиха – **Вчера взех тази монета от дома и днес дойдох на чаршия.** – Попитаха го за името на баща му. Когато им го каза, рекоха:

- Тук не живее човек на това име.

- **Отведете ме при Докиянус. Той ме познава.** – Разсмяха се и му казаха:

- Той умря преди 300 години. Какви ги дрънкаш?

Накрая го отведоха при своя управник Салих Мелик Тендрус. Той беше му’мин ала повечето от хората в негово време отричаха съживяването след смъртта. Той ги наставляваше ала без успех.

Йемлиха му разказа всичко. Управникът, заедно със своите син, дворяни и приближени, дойде до пещерата и се видя с младежите. Видя и каменните плочи, на които бяха гравирани състоянията им. Повярва в казаните от тях неща и ги прегърна до един. Сетне отново заспаха. Те имат среща с хазрети Ебу Бекр и хазрети Али, които отидоха при тях. Станаха част от общността на Мухаммед “алейхисселям”. Ще се събудят във

времето на хазрети Мехди и ще бъдат негови воители. Всички те, включително кучето им Кътмир, ще влязат в Дженнета.

Мухаммед “алеихисселям”

Мухаммед “алеихисселям” е Любимият на Аллаху теаля. Той е най-високопоставеният, най-красивият и най-честитият сред всички хора и създания във всяко едно отношение. Той е похваленият от Аллаху теаля последен и най-високопоставен пророк, избран като пейгамбер за всички хора и джинове. Благословеното му име Мухаммед “алеихисселям” означава “премного възхваляваният; отново и отново възхваляваният.” Ахмед, Махмуд и Мустафа са част от другите му благословени имена. Баща му се казваше Абдуллах. Мухаммед “алеихисселям” се роди 53 години преди Преселението, на 12-ти рабиу’л-еввел, понеделник вечерта, когато приближаваше сутринта. Това се случи в град Мекка. Според историци тази дата съответства на 20 април 571 година (по Григорианския календар).

Няколко месеца преди неговото рождение почина баща му Абдуллах, а когато бе на 6 години почина и майка му Амине. До 8-годишна възраст остана при дядо си Абдулмутталиб, а след неговата смърт при чичо си Ебу Талиб. На 25 години се ожени за Хадиджету’л-Кубра. На 40 години Аллаху теаля му извести, че е пейгамбер на всички хора и джинове. След три години започна открито да зове към исляма. На 52-годишна възраст се случи събитието Ми’радж (Възнесение). Когато бе на 53 години, през 622 г., се пресели (Хиджра) от Мекка в Медина. Воюва двадесет и седем пъти. През 11 г. по Хиджра (632 г.), на 12-ти рабиу’л-еввел, понеделник преди обяд, на 63-годишна възраст, почина в Медина.

Аллаху теаля се обръща към всички Свои пророци по име, но към него се обръща с думите “О, Любими Мой!” Аллаху теаля в един свещен аят (знамение) по смисъл казва: **“Изпратихме те като милост за световите.”** (сура Енбия: 107) А в един хадис-и кудси изтъква: **“Ако не беше ти, ако не беше ти, нямаше да създам творението!”**

Всеки пророк е бил най-съвършеният измежду хората на своето време и сред своята общност. Пейгамберът ни Мухаммед “салляллаху алейхи ве селлем” е най-достойният сред всички създания във всяко едно отношение от създаването на света до Къямета (края на света). Никой и в нито едно отношение не може да бъде по-високопоставен от него, защото такъв го е създал Аллаху теаля!

Всички пророци и техните общности, започвайки от първия пейгамбер Адем “алеихисселям”, бяха известени от Аллаху теаля с идването на Мухаммед “салляллаху алейхи ве селлем”. Бяха им разкрити голяма част от признаците, благовестяващи приближаването на неговото рождение.

В свещената книга Теврат, дадена на Муса “алейхисселям”, а впоследствие изопачена, пишеше така:

“Той е такава благословена личност, че полага много усилия и помага. Любимец на бедните, лечител на богатите. Той е най-красивият сред красивите и най-чистият сред чистите. Когато говори е мил. Когато разпределя е справедлив. Правдив е във всяко свое дело. Към неверниците е твърд и суров. Към възрастните проявява уважение, а към децата съчувствие и милосърдие. И за малкото е благодарен. Съчувства робите. Винаги е усмихнат. Не се смее на висок глас, а само се усмихва. Неграмотен е, но без да е прочел и написал нещо, всичко му е било известно. Той е пророкът на Аллаху теаля. Не е с лош характер и не е коравосърдечен. По улиците и по тържищата не говори на висок глас. Неговата общност, неговите последователи, са хора с красива нравственост. От високи места споменават Аллаху теаля. Муеззините им се качват на минарета и зоват хората към намаз. Извършват абдест и изпълняват намаз. Когато го изпълняват, се подреждат в редици. През нощта шумът от техните броеници прилича на жужене на пчели. Ще се роди в Мекка. Всичко от Медина до Шам ще влезе под негова власт. Името му е Мухаммед, но Аз го нарекох Мутевеккил. Докато не отстрани видоизменилите се религии и не разпространи и установи истинската, няма да го прибера от този свят. Той ще призове хората към Аллаху теаля. Благодарение на него слепите очи ще прогледат, глухите уши ще прочуят. От сърцата ще се заличи гафлетът (забравата на Аллаху теаля).”

В свещената книга Зебур, дадена на Давуд “алейхисселям”, а впоследствие видоизменена, пишеше:

“Той е човек с широка ръка (щедър). Никога не се ядосва. Има много благ характер. Лицето му е красиво, думите – ласкави, лице – сияйно. Той е лечителят на човечеството. Много плаче, малко се смее. Малко спи, много мисли. По сътворение е хубав и красив. Думите му омайват сърцата и привличат душите... О, Любими Мой! Изкарвайки сабята на усилието, отмъсти с все сила на неверниците на бойното поле на героизма! С красиво слово разпространи Моето прославяне навсякъде по света! Всички неверници ще сведат глави пред твоите ръце, които правят керемети (чудеса)...”

В свещената книга Инджил, дадена на Иса “алейхисселям”, но впоследствие променена, пишеше:

“Той не яде много. Не е скъперник. Никого не мами, не клевети. Никога не бърза. Не отмъщава за себе си. Не е мързелив. Не говори за хората в тяхно отсъствие (не злослови)...”

Пак в същата книга пишеше:

“Ако беше дошъл Той – Мунхаменна, Дух Светий, изпратен от Господа (Аллаху теаля), Той щеше да засвидетелства за мен. И вие щяхте да засвидетелствате, защото се намирате с мен от дълго време. Аз ви казах

това, за да не се съмнявате и отклоните.” Мунхаменна на древносирийски означава Мухаммед.

Епоха на невежеството

Преди да се роди Мухаммед “салляллаху алейхи ве селлем” в целия свят, от морална гледна точка, цареше ужасна несправедливост и пълен мрак. Хората бяха ожесточени, озлобени. Религиите, изпратени от Аллаху теалю, бяха забравени, Неговите закони бяха заменени с личностни идеи и мисли.

Всички народи забравиха за Всевишния Аллах и единобожието, който бе изворът на спокойствие, щастие, блаженство и радост. Бурята на неверието бе изкоренила вярата от сърцата. В душите, на мястото на вяра в Аллаху теалю, се бе появила вяра в поклонение на идоли.

Религията на Муса “алейхисселям” бе забравена, а свещената книга Теврат, низпослана нему бе изопачена. Религията на Иса “алейхисселям” – назарянството, бе напълно изопачена [бе превърната в християнство]. Вече нямаше нищо общо с една религия. Възприета бе идеята за триединството – трите същности на бога, т. нар. троица. Съдържанието на свещената книга Инджил също бе променено. Появиха се изменените му варианти, които бяха написани от свещеници. И двете свещени писания престанаха да бъдат слово на Аллаху теалю.

В Египет хората се придържаха към законите на видоизменилия се Теврат, а във Византия господстваше изцяло променената религия на Иса “алейхисселям”. В Иран (Персия) се кланяха на огъня и този огън не бе изгасен цели хиляда години. Религията на Китай бе конфуцианството, а на Индия – будизмът. Тези религии бяха измислени.

В Арабия положението бе още по-лошо. В най-скъпото за Всевишния Аллах място, в свещеното Кябе, арабите бяха поставили триста и шестдесет идола. Кябе бе образецът на Бейт-и Ма’мур, който се намира на Арша и бива посещаван от меляикета. Всеки, който се отнасяше с неуважение към Кябе, в най-кратък срок получаваше заслуженото наказание от Аллаху теалю.

Сред племето Джурхум, което живееше в Мекка, бе разпространено прелюбодейството и проституцията. Господарите на това племе, виждайки гнусните и неприлични действия на хората от своето племе, правеха следното наставление на тях: “О, народе на Джурхум! Съземете се! Оценете святостта на Кябе и достойно се отнасяйте към това свещено място – дома на Аллаху теалю. Знаете за наказанията на Всевишния, които сполетяха народите на пророците Худ, Салих и Шуайб “алейхимусселям”. Наставлявайте доброто и забранявайте злото! Не се подмамвайте от временната сила, която притежавате! В Мекка странете от отвръщане от Аллаху теалю и угнетяване. Угнетяването става причина за гибел. Кълна се в Аллаху теалю, че хората, живеещи на това свещено място преди вас и вършещи такива аморални деяния, бяха наказвани. Техният род биваше

изкоренен, а на тяхно място се установяваха други племена. Тук няма постоянно пребивание за народ, който продължава да престъпва границите и да се отвръща от Аллаху теалю. Преди време тук имаше по-силни, по-многобройни, по-богати и по-дълголетни от вас – като Тасм, Дждис и Амаликитите. Неуважителното отношение към святото място, забравата на Всевишния, разпространилото се насилие бяха причини за тяхното прогонване. Едни бяха прогонени чрез мравки, други чрез немотия, а някои чрез саби. Вече видяхте и чухте за тях!”

Но племето Джурхум не послуша тези увещания и бе болезнено наказано от Аллаху теалю.

Ето, в една такава епоха, в центъра на земното кълбо – в благословения град Мекка – неверието течеше като потоп. Бейтуллах (домът на Аллаху теалю, Кябе) бе напълнен със стотици идоли като Лят, Узза и Менат. Насилието беше достигнало до краен предел, безнравиято се приемаше за голямо достойнство, пороците се насърчаваха като добродетели. Арабия, по отношение на религия, политика, духовни и обществено-социални ценности бе в пълна тъмнина, в пълно невежество, невъздържаност, разврат и насилие. В тази епоха, наречена Епоха на невежеството (безпросветна епоха) хората водеха предимно чергарски (номадски) начин на живот и бяха разделени на племена, които постоянна враждуваха помежду си. Мародерството (грабителството) го приемаха като средство за препитание. Широко се бяха разпространили алкохолизмът, хазартът, проституцията, кражбите, насилиято, несправедливостта и лъжата. Силните използваха като средство насилиято спрямо слабите. Жената бе подлагана на унижение – тя се продаваше и купуваше като обикновена вещ. А раждането на момиче, от една част от обществото, се приемаше като беда и позор за семейството. Това ужасно схващане доведе чак до това, че започнаха да заравят дъщерите си живи в предварително приготвени пясъчни ями, без да чуват техните ридания и молби, сладки и нежни думи, като “тате”, “татенце”. Всичко това смятаха за героизъм и не изпитваха никакви угризения на съвестта. Добродетелите, като милосърдие, състрадание, човещина, справедливост, благодеяние, като че ли бяха изчезнали.

Единствено литературата и реториката (ораторското изкуство) бяха на пиедестал. Поетите и поезията заемаха много важно място. Добрият поет, а заедно с него и племето, към което спадаше, се славеха с голямо уважение. В определени дни от годината арабските племена се събираха на определени тържища и се провеждаха състезания за най-хубави стихове и речи. А произведенията на първенците се окачваха на стените на Кябе.

Отношението към религията в Арабия по това време бе различно: една част от хората бяха пълни атеисти и за тях не съществуваше нищо, освен земния живот, друга част от тях вярваха в Аллаху теалю и задгробния живот, но не вярваха в идването на последния пророк. Трета част от хората

вярваха в Аллаху теаля, но не вярваха в задгробния живот. Друга голяма част от населението съдружаваше с Аллаху теаля и се кланяше на идоли. Всеки от мушриците имаше по един идол в дома.

Освен тях имаше и такива, които принадлежаха към религията на Ибрахим “алейхисселям” и се наричаха ханифи. Те вярваха единствено във Всевишния Аллах и стояха далеч от всички идоли. Дядото, бащата и майката на Пророка ни “алейхисселям”, и някои други хора принадлежаха към тази религия.

Всички групи, освен ханифите бяха в заблуда, тъма и мрак.

Раждането на Мухаммед “алейхисселям”

В нощта, в която се роди Мухаммед “алейхисселям”, наред с безброй други невероятни събития, на небето се появи нова звезда. По нея юдейските учени разбраха, че се е появил последният пророк.

Хассан бин Сабит от Есхаб-и кирам разказва:

“Бях на осем години. Една сутрин един от юдеите бягаше и крещеше: “О, юдеи! О, юдеи!” Юдеите се струпаха около него и го попитаха: “Какво има? Защо крещиш?” Той им отговори: “Да знаете, че тази нощ се роди звездата на Ахмед! Тази нощ се роди Ахмед!”

В тази нощ всички идоли, намиращи се в Кяабе, се стовариха по лица на земята. От Урве бин Зубейр се предава: “Една група от племето Курайш си имаше един идол. Веднъж в годината кръжаха около него, колежа камили и пиеха вино. В един такъв ден, когато отидоха при идола, го намериха проснат на земята. Изправиха го ала пак се просна. Потретиха и пак се стовари. Тогава го подпряха от всички страни и го изправиха, когато се чу някакъв глас да им казва: “Роди се някой и цялата земна повърхност се раздвижи. Всички идоли бяха повалени. Кралските сърца се разтрепериха от страх.” Това събитие се случи точно в нощта, в която се роди Мухаммед “алейхисселям”.”

В същата нощ се срутиха четиринадесетте кули на двореца на персийския хосрой (владетел) в град Медаин. Владетелят и жителите на града се събудиха с шум и ужас и от разтълкуваните страшни сънища на техни знатни мъже разбраха, че това е знак за нещо много важно.

Пак в тази нощ внезапно угасна огънят на огнепоклонниците (меджусии), който гореше от хиляда години. Тази дата, в която угасна огънят, бе отбелязана и тя съвпаднаше със срутването на кулите на владетеля.

Езерото Саве, което по това време се считаше за свещено, внезапно пресъхна.

Пресъхналата от хиляда години река Семаве в Шам, в нощта на рождението на благословения ни Пророк “салляллаху алейхи ве селлем” потече и преля.

Монахът от Неджран

Беше във времето, когато за Пейгамбера ни “алейхисселям” се грижеше дядо му. Абдулмутталиб беше седнал в близост до Кяабе, когато към него се приближи монах от Неджран и каза: “Ние четохме в нашите свещени писания за качествата на последния пророк, който ще бъде от потомците на Исмаил “алейхисселям”. Тук (Мекка) е родното му място. Ще притежава такива и такива качества” и ги изброи едно по едно. В същото време при тях дойде Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем”. Монахът започна внимателно да го оглежда, а после, приближавайки се още до него, го погледна в очите, гърба и краката, и развълнуван рече:

- Ето, това е той! От твоя род ли е това дете?“

- Той е моят син.

- В нашите свещени писания четохме, че неговият баща няма да е жив.

- Той е синът на моя син. Баща му почина преди неговото раждане.

- Ето, сега изрече истината.

Абдулмутталиб се обърна към своите синове и им рече:

- Чуйте какво се говори за вашия братов син, грижете се за него много и го закриляйте.

Монах Бахира

Един ден, когато Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” бе на дванадесет години, забеляза чичо си Ебу Талиб да се готви за път. Като разбра, че не иска да го вземе със себе си, рече: **“На кого ме оставяш в този град? Нямам нито баща, нито някой, който да ме съжاليا!..”** Тези думи трогнаха Ебу Талиб и реши да го вземе със себе си. След дълго пътуване търговският керван отседна до един християнски манастир в Бусра. В този манастир живееше монах на име Бахира. При този начетен християнски монах, който преди бе юдейски учен, се намираще съхранявана книга, предадена от ръка на ръка. Монахът четеше от нея и отговаряше на хорски въпроси.

Керванът на курайшите беше минавал оттам многократно в предишните години, но той никога не се бе интересувал от него. Всяка сутрин монахът се качваше на покрива на своя манастир, насочваше поглед в посоката на прииждащите кервани, като че ли очакваше някого с нетърпение.

Този път, когато керванът на курайшите се зададе в далечината, той се стресна и развълнуван изскочи от своето място, защото забеляза облак, който се движеше заедно с тях. Този облак пазеше сянка на Пророка ни “алейхисселяту весселям”. Когато керванът се спря за почивка, Бахира видя облака да се спуска над клоните на онова дървото, под което беше седнал Мухаммед “алейхисселям”, и още повече се развълнува. Нареди веднага да приготвят трапези и изпрати вестonosец, който да ги покани. Всички, с изключение на Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”, който остана да пази кервана, откликнаха на поканата. Бахира, съдейки по облака, разбра, че някой е останал до кервана и внимателно, оглеждайки

всички, запитва: “О, курайши, има ли някой, който да не е дошъл.” А те отговориха: “Да, има още един.” Монахът настоя и той да дойде. Още с пристигане на Пейгамбера ни, монахът започна да го оглежда внимателно и запитва Ебу Талиб:

- Това момче от твоя род ли е?

- Той е моят син.

- Той не е твоят син, защото в писанията е посочено, че баща му няма да е сред живите.

- Той е синът на брат ми.

- А какво стана с баща му?

- Почина няколко месеца преди синът му да се роди.

- Правилно! А какво стана с майка му?

- Тя също почина.

- Всичко, което каза е вярно!

После се обърна към Мухаммед “алейхиссалату весселям” и се закле в името на идолите. Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” му каза:

- Не се заклевай в името на идоли. На света нямам по-големи врагове от тях. Ненавиждам ги.

Този път Бахира се закле в името на Аллаху теаля и го запитва:

- Спиш ли изобщо?

- Очите ми спят, но сърцето не спи.

Монахът зададе още много въпроси и получени отговори, които дословно съвпадаха с прочетеното в техните писания. После, гледайки благословените очи на Мухаммед “алейхисселям”, запитва Ебу Талиб:

- Тази червенина, която се намира в благословените му очи, постоянна ли е?

- Да, не изчезва. – отвърна той.

След като стана свидетел и на това съвпадение, за да се увери и за да няма повече съмнения, поиска да види печата на пророчеството. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” не пожела да му покаже своя гръб от благоприличие, но Ебу Талиб го помоли: “О, светлина на моите очи! Изпълни и това негово желание.” Когато показва благословения си гръб, Бахира не можа да откъсне поглед от тази великолепно гледка. Целуна го с възлание и сълзи като ручей потекоха от очите му. Каза:

- Аз свидетелствам, че ти си пророка на Всевишния Аллах. – и повишавайки глас, продължи – Ето го Гордостта на световете!.. Ето го Пейгамберът на Господа на световете!.. Ето го проведеният от Всевишния Аллах като милост за световете най-велик пейгамбер!..

Курайшите не скриха своето удивление и казаха: “Колко важен е бил Мухаммед за този монах!

Бахира се обърна към Ебу Талиб и рече: “Той е последният и най-почитан пейгамбер. Неговата религия ще се разпространи из цялата земна шир и ще замени предишните религии. – и го помоли – Не го води в Шам,

защото евреите са негови врагове. Страхувам се да не му навредят на благословеното тяло. В негова полза са били сключвани много договори и давани обещания.” Ебу Талиб не разбра и попита за какво става въпрос. Монахът обясни: “Аллаху теаля взе обет от всички пейгамбери и най-накрая от Иса “алейхисселям”, че ще уведомят своите общности за последния пророк.”

Младежките му години

Мухаммед “алейхисселям” още в младежките си години бе харесван много повече от своите връстници. Хората се възхищаваха на прекрасния му характер, на любезното му отношение, на спокойствието и нежността му и на други негови изключителни качества. Заради неговата удивителна честност, правота и доверието на хората към него, жителите на Мекка му дадоха прозвището **ел-Емин** (Доверения), т.е. човека, на когото можеш винаги да му се довериш.

В младежките години на Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем” арабите се намираха в пълно невежество. Идолопоклонничеството, алкохолът, прелюбодеянието, лихварството и още много други аморални деяния бяха широко разпространени. Мухаммед “алейхисселям” крайно ненавиждаше неприличното и неетично поведение на хората и стоеше далеч от техните злодеяния. Всички жители на Мекка знаеха това негово отношение и му се чудеха. Изпитваше силна омраза към идолите и никога не се доближаваше до тях. В своите детски и юношески години беше пасъл овце в планината Джияд и околността, с което печелеше своята прехрана. Това му позволяваше да стои далеч от крайно поквареното общество. Веднъж беше казал на своя Есхаб: **“Няма пророк, който да не е пасъл овце.”** Когато го запитаха: “О, Расуляллах! И Вие ли?”, отговори: **“Да, и аз.”**

По-късно започна да се занимава и с търговия. Води кервана на богатата вдовица Хатидже “радияллаху анха”, за която се ожени на двадесет и пет годишна възраст. Тя му подари целия си имот и до края на живота си беше всеотдайна съпруга.

Първият вахий

Когато Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” бе на тридесет и седем години, започна да чува гласове, казващи: “О, Мухаммед!” На тридесет и осем години започна да вижда светлини. Тези състояния споделяше единствено и само със своята съпруга хазрети Хатидже. Наближаваше времето, когато щеше да му бъде съобщено пророчество.

Най-накрая започна да сънува правдиви сънища. В един благословен хадис-и шериф се казва, че откровението е започнало под форма на правдиви сънища. Всичко, което сънуваше се сбъдваше в реалността. Това състояние продължи за шест месеца. С наближаване на откровението

гласовете, казващи: “О, Мухаммед!” зачестяха. Заобича самотата и започна да се усамотява, далеч от хора, в една пещера в планината Хи́ра, където се отдаваше на размишления. Понякога се връщаше в Мекка, извършваше таваф около Кябе и отиваше в своя дом. За известно време оставаше при своето семейство, а после, вземайки малко храна, се връщаше отново в пещерата и продължаваше да размишлява и служи на Аллаху теаля. Понякога оставаше там дни наред. Тогава хазрети Хадидже му носеше храна сама или изпращаше по някого.

Когато бе на четиридесет години, през месец рамазан, отново се беше оттеглил в пещерата в Хи́ра. На 17-ия ден на месеца, в понеделник, след полунощ, чу глас да го зове по име. Когато си повдигна главата и се огледа наоколо, дочу за втори път същия глас и видя как една светлина озарява всичко наоколо. Пред него застана Джебраил “алейхисселям” и му каза: “Чети!”, **Не мога да чета**, отвърна той. Меляикето го сграбчи и го стисна силно, докато го остави без сила, и повтори: “Чети!”. Пак му отвърна: “**Не мога да чета.**” Пак го сграбчи, стисна го силно и каза: “Чети!”. **Не мога да чета**, отвърна пак Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем”. Тогава меляикето го сграбчи и го стисна за трети път, след което го пусна и му съобщи първите пет айета на сура Аляк, където по смисъл се казва: “**Чети (О, Мухаммед) в името на Създателя Аллах! Той сътвори човека от съсирек! Чети! Аллах е притежател на голяма щедрост. Той научава чрез калема, научава човека на онова, което не знае**” и Мухаммед “алейхисселям” заповтори с него. Ето така дойде първото откровение и слънцето на исляма, озаряващо цялата вселена, изгря!

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” с ужас и вълнение излезе от пещерата и започна да слиза от планината. Но когато стигна до средата, чу Джебраил “алейхисселям” да му казва: “О, Мухаммед! Ти си пророка на Аллаху теаля, а аз съм Джебраил.” и удари с петата си по земята. От мястото бликна вода и започна да извършва абдест. Пророкът ни “алейхисселяту весселям” следеше с внимание всички негови движения. След като свърши с обредното умиване, каза на Мухаммед “алейхисселям” да повтори видяното. Джебраил “алейхисселям” стана имам и отслужи два рекята намаз. След него Джебраил “алейхисселям” му каза: “О, Мухаммед! Имаш селям от своя Господ.” и продължи с повеленото от Всевишния Аллах: “**Ти си Моят пророк, изпратен за всички джинове и хора. Призови ги към вяра в единния Аллах (тевхид).**” През тази нощ той хем видя, хем успя да поговори с ангела.

Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем”, през целия път на връщане назад, чуваше как всички камъни и дървета, покрай които минаваше, му казваха: “Есселяму алейке я Расуляллах!” (“Приветстваме те, о, Расуляллах!”) Пристигайки вкъщи, помоли: “**Загърнете ме! Загърнете ме!**” и остана така, докато му отmine треперенето.

Джебраил “алейхисселям” понякога приемаше човешки облик и се явяваше пред Мухаммед “алейхисселям” в образа на Дихйе-и Келби от Есхаб-и кирам. Понякога поставяше откровението в сърцето му, като в този случай Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” не го виждаше. Понякога се явяваше в съня му, а понякога идваше с ужасно бучене. Това бе най-тежкото и най-трудно откровение, при което даже и в най-студено време се изпотяваше, а ако се намираше върху камилата си, тя, от тежестта на откровението, коленичеше на земята. Даже и сподвижниците, намиращи се в близост до него, усещаха тежестта на откровението. Няколко пъти Джебраил “алейхисселям” се беше показвал в истинския си облик.

Всевишният Аллах беше низпослал откровение и без посредничеството на меляике, и без никаква завеса. Това се случи в нощта на Възнесението (Ми’радж).

След получаване на първата заповед за призив, пророкът ни Мухаммед Мустафа “салляллаху алейхи ве селлем” започна пророческата си мисия. Възвестяването на исляма продължи двадесет и три години (тринадесет години в Мекка и десет в Медина).

Коран-и керим бе низпослан в продължение на 22 години 2 месеца и 22 дни.

Мухаммед “алейхисселям” бе умми (неграмотен), т.е. никога не бе чел книги, не бе писал и никой не го бе обучавал (не владееше четмо и писмо). Той се роди и израсна в Мекка сред определени хора. Въпреки това съобщаваше за знания и случки от свещени писания, като Теврат и Инджил, и от книгите на гръцката и римската епоха. В шестата година от Хиджра изпрати писма до владетелите на Византия, Персия, Хабаша (Абисиния) и до арабските владетели, с които ги призова към исляма. Повече от шестдесет чужди посланици бяха удостоени с присъствието му. Това е съобщено в Коран-и керим, където по смисъл се казва: **“Преди да дойде този Коран-и керим ти не беше чел книга, нито беше писал. Иначе неверниците щяха да се усъмнят.”** (сура Анкебут: 48)

В един от благословените си хадиси Пророкът на Аллаху теаля “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Аз съм неграмотният пророк Мухаммед... Няма друг пророк след мен.”** Пак в Коран-и керим се казва по смисъл: **“Той (Мухаммед “алейхисселям”) не говори от себе си. Неговите думи са му съобщени, научени чрез вахий (откровение).”** (сура Неджм: 3,4).

Първите мюсюлмани и призивът към близките роднини

Първият човек, повярвал в Пророка ни “алейхисселям”, бе майката на мюсюлманите хазрети Хатидже. След низпославането на първото откровение, тя, без никакво колебание, прие исляма и постигна честта да бъде първата мюсюлманка. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” я научи как да прави обредно умиване (абдест), както бе научил от

Джебраил “алейхисселям”. После той стана имам и двамата изпълниха два рекята намаз. Майка ни хазрети Хадидже се подчиняваше съвършено на всяка дума и заповед на Пророка ни и така спечели много висока степен при Всевишния Аллах. Когато Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” се натъжаваше, когато страдаше от подигравките на отричащи хора, тя го успокояваше и му казваше: “О, Расуляллах! Изобщо не се измъчвайте, не тъгувайте! Накрая религията ни ще набере сила, съдружаващите (мушриците) ще бъдат погубени. Народът ще Ви се подчини...”

Следващият приел исляма сред възрастните бе най-близкият приятел на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” хазрети Ебу Бекр. Преди двадесет години той бе сънувал странен сън. Сънувал как луната се спуска от небето и слизайки над Кяабе, се разделя на парчета, всяко едно от които пада върху къщите на Мекка и после всички те отново се събират и издигат на небето. Но парчето, което пада в къщата на Ебу Бекр “радияллаху анх” не се издига. Виждайки това, хазрети Ебу Бекр моментално затваря своята врата, като че ли иска да попречи на парчето да се издигне.

Ебу Бекр “радияллаху анх” се бе събудил с голямо вълнение и на сутринта изтичал при един юдейски учен и му разказал за своя сън. Евреинът му казал: “Този е един от заплетените сънища и не може да бъде разтълкуван.” Ебу Бекр “радияллаху анх” не бе доволен от неговия отговор и този сън продължи да го безпокои. Веднъж, когато се занимаваше с търговски дела, се озова в Бусра, където се намираще манастирът на монах Бахира. Той го помоли да му разтълкува съня. Монахът го запита:

- Откъде си?

- От Курайш.

- Там ще се появи пророк и светлината на напътствието ще достигне до всички краища на Мекка. Ти ще си неговият везир, а след смъртта му ще станеш негов халиф.

Хазрети Ебу Бекр бе удивен от отговора, но не го разказа на никой друг, докато Мухаммед “алейхисселям” не бе дарен с пророчество.

Когато се разчу за пророчеството на Мухаммед “алейхисселям”, хазрети Ебу Бекр се затича при него и го запита:

- Пророците имат доказателство за своето пророчество. Кое е Вашето?

- **Сънят, който поиска да ти разтълкува един от юдейските учен. Той ти каза: “Този е от заплетените сънища и не може да бъде разтълкуван.” Но после монах Бахира ти го разтълкува правилно. – и обръщайки се към хазрети Ебу Бекр, каза – О, Ебу Бекр! Призовавам те към Всевишния Аллах и Неговия Пророк.**

Ебу Бекр “радияллаху анх” без никакво колебание изрече: “Свидетелствам, че Вие сте пророкът на Аллаху теаля, Вашето пророчество е истинно и е светлина, осветяваща целия свят” и прие исляма. За пръв път през целия си живот изпиташе толкова голяма радост.

Върна се в своя дом като мюсюлманин. В един хадис-и шериф се казва: **“Всеки, когото канех към вяра, се мръщеше и двоумеше. Само Ебу Бекр прие вяра без никакво колебание.”** Той е над-великият човек след пейгамберите. Никой не бе служил на исляма и Мухаммед “алейхисселям” повече от него. Той бе най-добрият приятел на Пророка, който никога не се отделяше от него. В името на исляма похарчи целия си имот и положи огромно старание за неговото разпространение.

Един ден, когато Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” и майка ни хазрети Хадидже изпълняваха намаз, ги видя хазрети Али, който тогава бе на около десет годишна възраст. След изпълнението ги запита: “Какво е това?” Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” му отговори: **“Това е религията на Всевишния Аллах. Призовавам те към вярата в Аллах, Който е един и няма съдружник!”**, трябва да се допитам до баща си, рече Али “радияллаху анх”. Пророкът ни “алейхисселяту vessелям” отвърне: **“Ако не желаеш да приемеш исляма, не разкривай тази тайна на никого!”** На другата сутрин хазрети Али отиде при Пророка ни “алейхисселяту vessелям”, помоли го: “О, Расуляллах! Научете ме на исляма“ и стана мюсюлманин. Той бе третият, приел исляма. През целия си живот този велик човек прояви голяма саможертва и винаги предпочете Мухаммед “алейхисселям” пред себе си. Услугите му за исляма не могат да бъдат описани.

Един от първите мюсюлмани бе Зейд бин Харисе. Той бе четвъртият след хазрети Хадидже, хазрети Ебу Бекр и хазрети Али, но сред освободените роби бе пръв. Жена му Умму Еймен също прие исляма.

Ебу Бекр “радияллаху анх”, след като прие исляма, веднага се затича при своите любими приятели и ги убеди да станат мюсюлмани. Сред тях имаше видни личности на Курайш, като Осман бин Аффан, Талха бин Убейдуллах, Зубейр бин Аввам, Абдуррахман бин Авф и Саад бин Ебу Ваккас. Тези осем души, които станаха мюсюлмани след майка ни хазрети Хадидже, са наречени сабикун-и ислям (първите мюсюлмани).

В първите три години на пророческата си мисия Мухаммед “алейхисселям” призова хората тайно към исляма. За тези три години броят на мюсюлманите достигна едва до тридесет. Те изпълняваха религиозните си задължения по домовете, четяха тайно низпосланите айети и ги запаметяваха.

След време бе низпослано знамение, в което по смисъл се казва: **“Призовавай към правилната религия близките си роднини, като ги сплашваш с мъчението на Аллаху теаля.”** (сура Шуара: 214) Мухаммед “алейхисселям”, изпращайки хазрети Али, покани всички свои роднини в дома на Ебу Талиб. Пред всички тях постави храна, която би нахранила само един човек, а именно една чиния с ядене и паничка мляко. Пръв, изричайки Бисмилляхиррахманиррахим, започна да яде самият Мухаммед “алейхисселям”, а после прикани и роднините си. Те бяха четиридесет

души, но храната стигна за всички и изобщо не намаля. Това ги изуми. След като се нахраниха, Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” поиска да призове своите роднини към исляма, но чичо му Ебу Лехеб враждебно каза: “До сега не сме виждали такава магия. Вашият родственик ви омагьоса. О, сине на брат ми! Аз не съм виждал друг човек като теб, който да носи толкова зло и вреда” и наговори още куп оскърбителни слова.

Пейгамберът ни “алейхиссаяту весселям”, на свой ред, рече: **“Ти ми стори толкова зло, колкото не биха могли да сторят Курайш и всички арабски племена.”** Така роднините си разотидоха, без никой от тях да приеме исляма. След време пак, провождайки хазрети Али, ги покани. И този път им предложи храна. След като се нахраниха, Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” стана от своето място и рече: **“Хамд се прави само за Аллаху теая! Искам помощ само от Него. На Него вярвам и на Него се уповавам. Несъмнено знам и заявявам, че няма друг бог, освен Него. Той е един! Няма подобен Нему и няма съдружник. – и продължи така – Не ви лъжа, изказвам ви истината. Призовавам ви към вяра в Аллаху теая, Който е един и няма друг бог, освен Него. Аз съм Неговият пророк, изпратен на вас и на цялото човечество. Кълна се в Аллаху теая, че ще умрете така, както се унасяте в сън, и ще бъдете съживени така, както се събуждате от сън, и ще ви бъде потърсена сметка за стореното. За извършените благодеяния ще има възнаграждение, а за злините наказание. Ще бъдете или вечно в Дженнета, или вечно в Джехеннема. Вие сте първите, които плаша със задгробно наказание.”**

Всички роднини и чичовци, с изключение на Ебу Лехеб, наговориха мило. Но той, бълвайки заплахи, рече: “О, синове на Абдулмутталиб! Спрете го, преди някой друг да го спре! Ако днес приемете тези негови слова, ще бъдете унижени и укорени. Ако направите опит да го защитите, ще ви избият до крак.” Лелята на Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем” отвърна: “О, брате мой! Приляга ли ти да оставиш братовия ни син и неговата религия без никаква подкрепа. Кълна се името в Аллаху теая, че днешните учени съобщават, че от рода на Абдулмутталиб ще се появи пророк. Ето го този пророк.” Ебу Лехеб продължи да говори оскърбително. Ебу Талиб му се ядоса и каза: “О, страхливецо! Кълна се в Аллаху теая, че ние ще го пазим и ще го защитаваме, докато сме живи.” – и, обръщайки се към Мухаммед “алейхисселям”, рече – О, племеннико мой! Предупреди ни, когато искаш да призовеш хората към своя Господ. Ние ще се въоръжим и ще те пазим.”

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” започна отново да говори: **“О, синове на Абдулмутталиб. Кълна се в Аллаху теая, че не е имало някой из арабите, който да е донесъл на своя народ нещо по-съвършено и добро от това (тази религия), което ви донесох аз. То е**

добро за земния и за отвъдния ви живот! Каня ви да изречете думи, които са лесни за изричане, но тежки на Везната. А те са да засвидетелствате, че няма друг бог, освен Аллах, и че аз съм Негов раб и Пророк. Аллаху теая ми заповяда да ви призова към това. Кой от вас ще приеме тази моя покана и ще ми бъде помощник по тоя път?” Никой от присъстващите не проговори. Всички сведоха глави. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” повтори и потрети своя призив. След всеки от тях единствено малкият Али “радияллаху анх” се изправяше на крак. След третия път хазрети Али рече: “Въпреки че съм най-малкият сред тях, аз ще Ви помогна, о, Расуляллах.” Мухаммед “алейхисселям” го хвана огорчен за ръката, а останалите се разпръснаха изумени.

Открит призив

В четвъртата година на пророческата мисия бе низпослан 94-и аяет на сура Хиджр, където по смисъл се казва: “(О, Любими Мой) **Извести онова, което ти бе повелено** (заповедите и забраните). **Отдръпни се от съдружаващите!** (Не обръщай внимание на техните думи.)” След като получи тази повеля, Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” започна открито да зове жителите на Мекка. Един ден, изкачвайки се на хълма Сафа, извика:

- **О, курайши! Съберете се и се вслушайте в моите думи!** – Когато всички родове се събраха, ги запита – **О, племе мое! Да сте чували досега лъжа от мен?**

Всички единогласно отвърнаха:

- Не, не сме чували.

- **Аллаху теая ме благослови с пророчество и ме изпрати като пейгамбер за вас.** – После изчете сто петдесет и осмо знамение на сура А’раф, където по смисъл се казва – (О, Любими Мой) **Кажим им: “О, хора, аз съм Пророка на Аллаху теая, дошъл при всички вас – на Аллаху теая, Който Притежава и Управлява небесата и земята. Няма друг, освен Него, Който да заслужава поклонение (ибадет). Той умъртвява и съживява всяко живо същество.**

Чичо му Ебу Лехеб побесня и упорит в неверието, изкрещя високо: “Моят братов син е полудял! Не се вслушвайте в словата на онзи, който не почита нашите идоли и се отделя от нашата религия.” След тези оскърбления народът се разотида и никой не прие исляма. Всеки знаеше за правдивостта и благородния характер на Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем”, но му обърнаха гръб и проявиха вражда.

В един друг ден, следвайки повелята на Всевишния Аллах “**Извести онова, което ти бе повелено!**”, се изкачи пак на хълма Сафа и с висок и плътен глас извика: “**О, сабахак! Елате, съберете се, имам важно съобщение за вас.**” Когато чуха това, хората се насъбраха и зачакаха с удивление и любопитство. Тези, които нямаха възможност да отидат,

пратиха свои хора, за да видят какво ще каже. Част от хората го запитаха: **“О, Мухаммедулемин! Защо ни събра тук, какво ще ни събъщиш?”** Расулюллах започна: **“О, родове на Курайш!”** Всички го слушаха с голямо внимание. Продължи: **“Моето състояние с вас е като това на онзи човек, който е видял прииждащия враг и тича, за да го събъщи на своето семейство и се страхува, че врагът може да го изпревари и да им навреди, и вика: “О, хора! (Обсадени сме! Настана утро. Подгответе се за сражение.)” О, Курайш! Ако кажа, че зад тази планина има вражеска армия и се готви да ви нападне, ще ми повярвате ли?”**

- Да, ще ти повярваме, защото не сме чули от теб досега нищо, освен истина. Никога не сме виждали да лъжеш!

- **О, синове на Хашим! О, синове на Абди Менаф! О, синове на Абдулмутталиб! Аз съм предвестителят на голямото наказание, което несъмнено ще дойде. Аллаху теая ми повели да предупредя най-близките си роднини с наказание в отвъдния живот. Призовавам ви да повярвате като изречете Ля иляхе илляллаху вахдеху ля шерике лех (Аллаху теая е един! Няма друг бог, освен Него). А аз съм Негов раб и Пророк. Приемете исляма! Ако повярвате в това, ще отидете в Дженнета. Докато не кажете Ля иляхе илляллах, няма да мога да ви осигуря никаква полза в този свят и дял в отвъдния.**

Ебу Лехеб, който бе сред слушателите, побесня, грабна един камък от земята и със злоба и инат го заметна към Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем”. Никой друг, освен него, не се противопостави. Хората се разговориха и се разотидоха.

Враговете на исляма и страданията на първите мюсюлмани

След този призив Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” започна открито да говори за исляма и да зове всеки срещнат човек. Тези, които се отдаваха на своите страсти, потискаха по-слабите и бяха прекалено озверени твърдо му се противопоставяха. Виждайки, че настъпва краят на злодеянията им, се отрекоха от исляма. Станаха врагове както на Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”, така и на вярващите. Знаеха, че ако ислямът се установи, техните идоли ще паднат от пиедестал, а за тях те бяха средство за печалба. Дължаха материалното си положение на тях и за нищо на света нямаше да се откажат от тях.

Езичниците отначало се подиграваха с мюсюлманите и им се присмиваха ала сетне решиха да действат със сила и да ги подлагат на жестоки мъчения. Искаха да ги откажат от своята вяра и да угасят пламъка на исляма. Начело на езичниците стояха Ебу Джехл, Утбе, Шейбе, Ебу Лехеб, Умейе бин Халеф, Укбе бин Ебу Муайт, Ас бин Ваил, Есвед бин Мутталиб, Есвед бин Абди Ягвес, Велид бин Мугайре и други. Те започнаха при всеки удобен случай, когато Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” бе сам, да се нахвърлят върху него, да го обиждат и

дори посягаха да го бият. Измъчваха и неговите сподвижници. Един ден най-злощастният от тях – Укбе бин Муайт се вкопчи за гърлото му и започна да го души. Хазрети Ебу Бекр се затича моментално и им извика: “Нима ще убие човек, който ви казва: “Моят Господ е Аллах?” Той ви донесе откровение от Твореца на световите...” Започна да го защитава. Ала езичниците оставиха Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем” и се нахвърлиха върху него, започнаха да го налагат с юмруци и ритници. Злощастникът Утбе бин Рабиа, удряйки хазрети Ебу Бекр по лицето с обувките си, го обезобрази до неузнаваемост. Ако не бяха хората от рода на Тейм, които се притекоха и ги разтърваха, щяха да го бият до смърт. Те положиха окървавения и обезсилен Ебу Бекр “радияллаху анх” върху едно покривало и го отнесоха в дома му.

Къщата на Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем” се намираше между къщите на двама свирепи и жестоки езичници – чичо му Ебу Лехеб и Укбе бин Муайт. Тези двамата дебнеха всеки удобен за тях момент, за да му причинят страдания. Даже нощем, в тъмното, изхвърляха пред вратата му животински вътрешности. Ебу Лехеб толкова силно и непримиримо го мразеше, че нищо не можеше да го задоволи и успокои. Непрестанно безпокоеше Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”, като хвърляше по него камъни от къщата на своя съсед Адий. Жена му Умму Джемил също бе враг на Расулюллах. Тя събираше трънаци и ги изсипваше на пътя, по който минаваше той.

Ебу Лехеб дебнеше Мухаммед “алейхисселям” на всяка крачка. Когато по пазарите чуеше призива на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, се докопваше до него и крещеше: “Хора, той е моят племенник. Не му вярвайте! Стойте далеч от него!” Ходеше подир него и замерваше краката му с камъни, разраняваше ги и отпъждаше хората.

Един ден Мухаммед “алейхисселям” се беше спрял за намаз край Кяабе. Седмина курайши, сред които бяха Ебу Джехл, Шейбе бин Рабиа, Утбе бин Рабиа и Укбе бин Ебу Муайт дойдоха и седнаха в близост до него. Видяха, че недалеч от тях се намират останки от заклана предишния ден камила. Извергът Ебу Джехл се обърна към своите приятели и направи следното скверно предложение: “Кой от вас ще може да вземе тези останки и да ги постави между двете рамене на Мухаммед, когато се навежда доземи?” Най-жестокият, най-безмилостният, най-злощастният от тях – Укбе бин Муайт веднага се изправи и рече: “Аз ще го направя!” Стана, взе останките и когато Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” се наведе, ги постави на гърба му, точно между двете му благословени рамене, а езичниците започнаха да се превиват от смях и удоволствие.

Умейе (Умая) ибн Халеф, един от най-свирените езичници на Мекка, редовно изтезаваше своя чернокож роб, а именно Билял Хабеши “радияллаху анх”, защото бе приел исляма без негово позволение. По пладне, в най-жаркото време на деня, го събличаше, събаряше го по гръб

върху нагорешените камъни и върху корема му нареждаше един върху друг жарки камъни, и го уговаряше: “Отречи се от исляма! Поклони се на идолите Лят и Узза!”, но хазрети Билял, повтаряйки: “Аллаху теаля е един! Аллаху теаля е един!” изказваше своята твърдост. Умеййе го влачеше по трънаци ала Билял “радияллаху анх” не обръщаше никакво внимание на раните и кръвта, която се стичаше по тялото му като река. Изричайки думите: “О, Аллах мой! Доволен съм от всичко, което е от Теб“, показваше своята твърдост в исляма.

На жестоки мъчения бе подлаган и хазрети Хаббаб бин Ерет. Той бе роб на езичница на име Умму Енмар. Хаббаб “радияллаху анх” нямаше роднини, които да го защитават и затова езичниците се събираха, събличаха го и прокарваха тръни по голото му тяло. А понякога го обличаха в желязна ризница и го държаха под жаркото слънце. Поставяха върху голото му тяло нагорешени камъни и го уговаряха да се откаже от исляма и да се покланя на идолите им ала непоколебимият Хаббаб “радияллаху анх”, изричайки Ля иляхе илляллах Мухаммедун расулюллах, упорито им се противопоставяше. Един ден езичниците се събраха и наклаха огън. Докараха завързания хазрети Хаббаб, съблякоха го и го хвърлиха в огъня. Или щяха да го откажат от исляма, или да го изгорят жив, а един от езичниците стъпи върху гърдите му. Когато след много години го запитаха за случилото се, той им показа своите белези и рече: “Накладоха огън и ме хвърлиха в него, като ме влачеха. Огънят беше изгасен единствено с плътта ми!”

Изтезанията над хазрети Хаббаб продължаваха и вкъщи. Неговата господарка Умму Енмар обгаряше главата му с нажежено желязо, но той търпеше всички тези жестокости и не се отказваше от своята вяра.

Жестокостта на езичниците нямаше край. След поредните изтезания над семейството на хазрети Ясер, те убиха него мъченически със стрели и сина му Абдуллах “радияллаху анхум”. С хазрети Сумеййе постъпиха още по-жестоко. Ебу Джахл заповяда да ѝ завържат краката за тези на две камили. След това подкараха камилите в противоположни посоки и разчлениха нейното тяло.

Въпреки всички броят на мюсюлманите растеше от ден на ден и вестта за исляма се чуваше из всички краища на Арабия. С течение на времето ислямът бе приет от видни курайши като хазрети Хамза и хазрети Омер. Това подсили мюсюлманите и те за пръв път след като хазрети Омер прие исляма, извършиха открито поклонение. Езичниците от страх от него не можаха да им попречат.

Призивът по панаирите

В определени дни от годината в Мекка пристигаха хора от различни места, за да посетят свещеното Кяабе. Пейгамберът ни “салляллаху алейхи

ве селлем” посрещаше гостите и им говореше за исляма. Един ден Велид бин Мугира събра езичниците и им каза:

- О, курайши! Дойде сезонът за посещение на Кяабе. Гласът на Мухаммед се е разпространил по целия свят. Арабските племена идват при него, харесват думите му и приемат неговата религия. Трябва да се предприеме нещо. Нека се уговорим, за да изричаме едни и същи лъжи за него иначе ще се издадем.

- Ти си най-далновидния сред нас. Кажете, какво да говорим и ще те послушаме.

- Не, кажете вие и аз ще ви послушам. – Предложиха да го нарекат гадател ала Велид веднага възрази. – Не, не може! Кълна се, че той не е гадател. Виждали сме много гадатели. Те, без да ги е срам, говорят и истини, и лъжи. Думите на Мухаммед не приличат на гадателски измислици. Та ние не сме чували никаква лъжа от него. Ако го наречем такъв, никой не би повярвал в нас. – След това предложиха да го нарекат луд, безумец, но Велид пак възрази – Не! Кълна се, той не е безумец, не е луд. Ние знаем как изглеждат те и какви са техните белези. Той нито се задъхва, нито се тресе, нито фантазира. Ако го наречем такъв, ще ни опровергават. – После предложиха да го нарекат поет ала Велид пак възрази – И поет не е! Ние отлично познаваме всички видове поезия. Няма никаква прилика между неговите думи и поезията. – Предложиха да го нарекат магьосник, но Велид пак възрази – Той не е магьосник. Ние сме виждали магьосници и магии. В неговите думи няма и следа от магия. Неговото слово е над всичко. Нито пък е безизвестна личност. Отдалечавайки хората от него, не можем да го възпрем да говори с тях. В риториката, в правилните и смислени речи, превъзхожда всички свои връстници. Каквото и да кажем, хората няма да ни повярват, ще разберат, че ги лъжем.

Курайшите, като не успяха да измислят нищо, казаха на Велид бин Мугира:

- Ти си най-възрастен и опитен сред нас. Готови сме да приемем това, което ще ни предложиш ти.

След кратка промисъл Велид бин Мугира рече:

- Най-добре и логично ще е да го наречем магьосник, защото чрез своите думи разделя хората от техните племена и роднини, разваля отношенията между братя и приятели.

След това събрание курайшите се разпръснаха сред населението на Мекка и разпространиха приетото от тях предложение да нарекат Мухаммед “алейхисселям” магьосник. А когато започнаха да приивдат самите племена, пресрещаша ги и ги уговаряха да не се срещат с Мухаммед “алейхисселям”.

Тези действия на езичниците обаче имаха обратен ефект. Те станаха причина за разчуване на исляма из всички арабски страни и хората започнаха много сериозно да се замислят над въпроса за идолите.

Всевишният Аллах низпосла айети, чрез които съобщи за непоносимото мъчение, което очаква езичника Велид бин Мугайре. В сура Муддессир по смисъл се казва:

“ (О, Пейгамбере Мой!) Остави на Мен (наказанието на) онзи (неверник Велид бин Мугира), когото сътворих самотен (и лишен от имущество. Аз съм достатъчен, за да му отмъстя. Създадох онзи неверник) и му дадох голямо богатство (отредих много блага на онзи неблагодарник, който първоначално не притежаваше нищо. Дадох му градини, бостани, огромно състояние) и синове (живеещи) до него (в Мекка. Живяха заедно в изобилие.) Удължих живота и увеличих славата му. (Той се сдоби с власт в града, сдоби се с многобройни градини и бостани между Мекка и Таиф. Нареккоха го Райханету’л-Араб. Изтъкваше се като уникална личност сред своето племе. Не трябваше ли да благодари за всички тези блага? Не трябваше ли да приеме Аллаху теаля, Който му бе дал всичко това? Не трябваше ли да повярва в Него?) А после той (лакомият и неблагодарен човек) ламти да му се надбавя (имущество и деца, без да цени благата и без да се стреми да прояви благодарност. Каква страст, каква неописуема неблагодарност!) Ала не! (Няма да бъде задоволено желанието на неверника и неблагодарника! Няма да му се надбавя имот и деца!) Защото пред Нашите знамения (Коран-и керим) той упорства, отрече (знаейки, че Моят Пророк е надежден. Вътрешно разбра истината, но от упорство се осмели да отрече. Каква огромна заблуда!) Ще го подложат на мъчението сауд. (За сауд в един от благословените хадиси се казва: Сауд е планина в Ада. Неверниците ще изкачват тази планина за седемдесет години, след което ще падат и това ще се повтори (до безкрая).) И после неверникът размисли (как да опетни Коран-и керим, който чу от Расулюллах) и прецени (каква клевета да изрече) и – проклет да е! – как прецени (относно Коран-и керим!) И пак – проклет да е! - как прецени! После погледна (какво може да каже на племето си или относно Книгата на Аллаху теаля). После (в яда и безпомощността си да измисли нещо) се намръщи и навъси. После се отвърна (от вяра в Аллаху теаля и Неговия Пророк) и се възгордя. И рече: “Това (т.е. казаното от Мухаммед) е само научена и предавана от магьосници магия. Без съмнение това е само хорска реч.” Въпреки това по-рано беше признал сред своето племе, че Коран-и керим е чудно слово и не носи прилика с думите на хора и джинове. После онзи неверник, за да угоди на племето, промени своите думи и очерни Коран-и керим с клевети, абсолютно неподходящи за него. По този начин той заслужи божественото мъчение. Ще го хвърлят Аз в Ада, в Секар. Откъде научи какво е Секар, какво е Ад? Той не оставя никаква следа от тялото (погубва всичко). После го възстановява отново и продължава (със същото изтезание).”

Езичниците знаеха, че Мухаммед “алейхисселям” говори истината, но от високомерие и инат не го приеха. Ебу Джехл идваше при него и му

казваше: “Знам, че ти си истински пейгамбер, кълна се в това! Но аз очаквах Аллах да възложи мен с пророчеството.” А други знаеха, че ако приемат исляма, ще им пропаднат доходите, които осигуряваха от идолопоклонничество.

Двете преселения в Етиопия

В момент, когато гнетът на езичниците бе станал непоносим, Мухаммед “алейхисселям” събра своите сподвижници и им каза: **“О, сподвижници мои! Разпръснете се из света! Всевишният Аллах скоро пак ще ви събере на едно място.”** Те го запитаха: “О, Расуляллах, къде да отидем?” Тогава насочи благословената си ръка към Хабаша (Абисиния) и рече: **“Ето там! В земите на Хабаша, защото там има владетел, при когото не се угнетява никой. Това е страна на правдата. Стойте там, докато Аллаху теаля не ви отвори път за спасение от страданията.”** След това разрешение, една част от сподвижниците, напускайки родните си места, започнаха да се преселват. Болката по раздялата с любимия им Пейгамбер “салляллаху алейхи ве селлем” бе твърде голяма.

Там намериха добър прием. След време, когато дочуха лъжливата новина, че в Мекка е постигнато примирие, се върнаха ала езичниците отново започнаха да ги подлагат на мъчение. Мухаммед “алейхисселям” отново ги прати в Етиопия. Езичниците, за да ги върнат обратно, устройа клопка. Пратиха двама езичника до негуса на Етиопия, за да ги върне в Мекка.

Представителите на Мекка казаха на негуса: “О, владетелю! Група наши хора са потърсили убежище във Вашата страна. Тези хора не само, че изоставиха религията на своя народ, но и Вашата религия не са приели. Имат си тяхна измислена религия. Нито ние, нито Вие я познавате. Благородните мъже на тяхното племе, а това са техни бащи и най-близки роднини, ни изпратиха с молба да ни помогнете да ги върнем обратно, защото те ги познават най-добре.” Най-голямото желание на Амр бин Ас и на Абдуллах бин Ебу Рабиа (меканските представители) бе негусът да ги послуша и да действа съобразно техните искания. Тамошните епископи доложиха мнение, че трябва да се послушат меканските представители. Това им мнение ядоса негуса и той им отвърна: “Кълна се, че няма да им ги предам. Не мога да изменя на онези, които са потърсили убежище в моята страна. Те са предпочели именно мен и са дошли тук, в моята страна. Ще ги поканя тук и ще ги изслушам.” Негусът беше прочел в небесните книги, че е приближило идването на пророка Мухаммед “алейхисселям”, че неговото племе няма да му повярва и ще го застави да напусне Мекка. Негусът запита курайшите:

- Кого следват тези хора?
- Мухаммед.

Дочувайки това име, веднага разбра, че става дума за същия Пейгамбер, но не се издаде.

- Какъв е неговият мезхеб (път), каква религия следва и към какво зове хората?

- Не следва никакъв път.

- Как ще ви предам хора, които са намерили убежище при мен и за религията, на които не знам нищо? Нека да повикаме мюсюлманите и нещата да се изяснят.

Поканиха в двореца и мюсюлманите, които приеха да ги представлява Джа'фер "радияллаху анх".

Владетелят събра своите учени и доведе мюсюлманите преселници. Те поздравиха владетеля със селям, но не се поклониха доземи. Негусът ги попита:

- Защо не се поклонихте?

- Ние не се покланяме на никого, освен на Всевишния Аллах. Нашият Пейгамбер ни забрани това.

- О, преселници! Кажете ми, защо дойдохте в моята страна? Какво е вашето състояние? Не сте търговци и нямате никакви искания. Какво представлява този ваш Пейгамбер? Защо нямате същия поздрав като този на сънародници ви?

Джа'фер "радияллаху анх" каза:

- О, владателю! Искам да кажа три неща. Ако са истини, потвърдете ги, ако не са, опровергайте ги. Повелете от тези двама да говори с мен само единият.

Амр бин Ас предложи:

- Нека говоря аз.

Негусът каза:

- О, Джа'фер, започни ти.

- Аз имам само три въпроса. Питайте този човек, нима ние сме избягали роби, които трябва да бъдат хванати и върнати на своите господари?

- Не, те не са роби. Свободни хора са. – отвърна Амр.

- Да не би да сме пролели нечия кръв и трябва да бъдем върнати при него?

- Не, не са пролели нито една капка кръв.

- Да сме взимали несправедливо нещо от някого, да сме длъжници на някого?

- Не, не са. Не дължат и един кърат (парична единица).

Тогава негусът запитва Амр:

- А какво искате от тях?

- Нашата религия беше една и съща и следвахме един и същ път. Те изоставиха нашата религия и приеха религията на Мухаммед.

Негусът се обърна към Джа'фер "радияллаху анх" и го запитва:

- Защо изоставихте своята религия и приехте друга? Бихте ли ми я обяснили?

- О, Владетелю! Ние бяхме невеж народ, прекланяхме се пред идоли, ядахме мърша, живеехме в разврат. Прекъсвахме родствените (кръвните) си връзки, отношенията ни със съседите бяха много лоши. Силните потискаха слабите и не знаеха какво е милост. Така беше, докато Всевишният Аллах не изпрати един пророк, който беше един от нас и чиято честност, благонадеждност, строга нравственост и чисто потекло знаехме. Той ни призова към вяра в съществуването и единосъщието на Аллаху теаля, заповяда ни да служим само на Него и да се откажем от онези камъни и идоли, пред които се прекланяхме и ние, и нашите деди. Повели ни да казваме истината, да бъдем благонадеждни, да поддържаме роднински връзки и добросъседски отношения, да се въздържаеме от прегрешения и проливане на кръв. Забрани ни да вършим всякакви безнравствени деяния, да изричаме лъжи, да посягаме на имота на сираци, да клеветим благочестиви жени. Повели ни да служим единствено на Всевишния Аллах, без да Го съдружаваме с нищо. И ние приехме и повярвахме във всичко, което ни донесе от Всевишния Аллах, и изпълнихме казаното. Служихме на Аллаху теаля. Забраненото от Него приехме за забранено, позволеното за позволено. Затова народът ни се надигна срещу нас, измъчваха ни. Искане да се откажем от своята религия и отново да се кланяме на идоли. Подложиха ни на всякакви мъчения. Бяхме угнетени. Потискаха ни все повече и повече. Застанаха между нас и нашата религия и поискаха да ни разделят от нея. И ние, оставяйки дом и родина, потърсихме убежище в твоята страна. Избрахме теб сред всички останали владетели, поискахме твоето покровителство, твоето съседство. Надяваме се, че при теб няма да бъдем потиснати, онеправдани. А що се отнася до нашия поздрав, ние те поздравихме с поздрава на Расулюллах. Така се поздравяваме и помежду си. Нашият Пейгамбер ни съобщи, че и обитателите на Дженнета ще се поздравяват по същия начин. Затова и Вас, Ваше величество, поздравихме по този начин. С оглед на това, че нашият Пейгамбер ни забрани да се покланяме на хора, ние се осланяме на Аллаху теаля да ни предпази от това, да се покланяме на друг, освен на Него.

Негусът помоли хазрети Джа'фер да му прочете от низпосланието на Всевишния Аллах. Джа'фер "радияллаху анх" му изрецитира началните айети на сура Мерйем. Негусът се разплака. Сълзи намокриха брадата му. Плакаха и духовниците. После негусът и духовниците го помолиха за още и му рекоха: "О, Джа'фер! Кажи още малко от това сладко и прекрасно слово!" И той им изрецитира началните айети на сура Кехф. Негусът не се стърпя и каза: "Кълна се, това е светлина, която блика от едно и също кандило. И Муса "алеихисселям", и Иса "алеихисселям" бяха изпратени с това." И, обръщайки се към представителите на Курайш, каза: "Вървете си! Кълна се, че аз нито ще ви предам тези хора, нито ще помисля да им сторя зло." Амр каза: "О, Владетелю! Тези хора изричат обидни слова за сина на Мерйем, Иса "алеихисселям." Хазрети Джа'фер отвърна: "Кълна се в

Аллаху теаля, че за Иса “алейхисселям” ще кажем това, което ни е повелил Всевишният Аллах и ни е съобщил нашият Пророк... Ние приемаме, че той е раб на Аллаху теаля и Негов пророк, Негово слово, което Той е вдъхнал на Мерйем, непорочната Дева, която отказвайки се от света и мъжете, се отдала на Аллаху теаля. Казваме, че Всевишният Аллах е сътворил Иса “алейхисселям” без баща така, както е сътворил Адем “алейхисселям” от пръст (без майка и баща).”

Негусът се наведе, взе от земята една сламка и рече: “Кълна се, че Иса, синът на Мерйем, не е нищо повече от това, което казвате ви. Няма разминаване дори колкото тази сламка. Поздравявам вас и човека, при когото сте били преди. Аз повярвах, че той е пророкът на Аллах. Ние бяхме научили за него от Инджил. За този пророк е съобщил и Иса, синът на Мерйем. Кълна се, ако той се намираше тук, щях да му нося обувките и да му мия краката. Вървете! Живейте в най-непокътнатата част на моята страна, далеч от всякаква агресия, в безопасност и в спокойствие. Готов съм да унищожа всеки, който би ви посегнал. Дори срещу планина от злато не бих причинил страдание на никого от вас.”

Блокадата

Езичниците полагаха всякакви усилия, за да възпрепятстват проникването на исляма в сърцата на хората и неговото разпространение. Въпреки това, броят на мюсюлманите се увеличаваше с всеки ден. Мъченията и гнетът, на които бяха подложени вярващите, вместо да ги накарат да се откажат от избрания път, ги правеха още по-сплотени и готови да пожертват живота си за Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. У хората от племената, живеещи извън пределите на Мекка, растеше интересът към исляма и лъчите му достигаха до все по-далечни места. Неверниците, като узнаха, че изпратените им в Етиопия представители не са успели да постигнат желанията си и че негусът Есхаме не само, че защитил мюсюлманите, но дори приел исляма, изпаднаха в ярост. За да им отмъстят и за да изкоренят исляма, решиха: “Мухаммед, където и да се намира, непременно ще бъде убит!” и дадоха клетва.

Мюсюлманите и обкръжението на Ебу Талиб, като научиха за това, предприеха контра мярка и всички мюсюлмани се подслониха в улицата на Ебу Талиб. Езичниците ги подложиха на три годишна блокада и лишения. Хазрети Хатидже и хазрети Ебу Бекр изхарчиха целия си имот, за да помогнат на гладуващите мюсюлмани.

След вдигането на мъчителната и тежка три годишна блокада, в началото на месец рамазан, три години преди Хиджра, на 65 годишна възраст почина двадесет и четири годишната спътница в живота на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”, неговата помощница в делата на исляма – благословената майка на мюсюлманите хазрети Хадидже. Същата година почина и закрилникът на Мухаммед “алейхисселям” Ебу Талиб.

Възнесението

Преди Преселението Мухаммед “алейхисселям” беше удостоен с Възнесение (Ми’радж). Имам Раббани “рахметуллахи алейх” в своята книга “**Мектубат**” казва: “Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” в нощта Ми’радж видя Всевишния Аллах не на този свят, а в отвъдния, защото излезе извън кръга на време и пространство. Намери един безначален и безкраен момент. Видя началото и края като една точка. В тази нощ видя как отиват в Дженнета онези, които ще отидат там след хиляди години и тяхното пребивание там. Да се види в онази степен не е като да се види на този свят. Това виждане е като онова в отвъдното.”

Дългият хадис-и шериф, описващ нощното Възнесение, е поместен в книгата “**Животът на любимия ми пейгамбер Мухаммед “салляллаху алейхи ве селлем”**”. Може да се свали безплатно от сайта Ehlisunnetbg.com

Преселението в Медина

Мухаммед “алейхисселям” въпреки всички проблеми и трудности, неотлъчно изпълняваше пророческото си задължение. От близко и далеко идваха хора при него и въпреки гнета на езичниците, ставаха мюсюлмани. Ислямът много бързо се разпространи и в Медина. Тамошните мюсюлмани дадоха обет, че ще пазят Мухаммед “алейхисселям” и всички останали мюсюлмани. Аллаху теаля даде заповед и започна преселението в Медина. Езичниците направиха какво ли не, но не успяха да ги възпрепятстват. Мюсюлманите по един по двама или на малки групи скришом напуснаха града. Само хазрети Омер се изсели явно пред очите на всички езичниците и никой от страх не успя да му попречи. Мединските мюсюлмани с огромно желание ги срещната и поделиха своя имот с преселниците. За късо време там бе основана първата ислямска държава-град. Няколко години след това събитие меканските езичници организираха армия и нападна мюсюлманите. В битката при Бедр далеч по-многобройната и снабдена езическа армия беше разгромена от мюсюлманите. В тази битка паднаха мъртви най-големите врагове на исляма, като Ебу Джехл и Умеййе бин Халеф. Езичниците по-късно организираха втори и после трети поход. В окопната война бяха подкрепени и от евреите в Медина ала всички накуп претърпяха поражение. И Византия, след писмото за призив към исляма, тръгна срещу мюсюлманите, но сто хилядната ромейска армия претърпя унищожително поражение пред три хилядната ислямска войска. Езичниците и евреите постепенно загубиха сила и мюсюлманите завладяха Мекка и почти целия Арабски полуостров преди смъртта на Мухаммед “алейхисселям”.

Неговият живот е предаден обширно в книгата “**ЖИВОТЪТ НА ЛЮБИМИЯ МИ ПЕЙГАМБЕР МУХАММЕД (салляллаху алейхи ве селлем)**”. Може да я свалите безплатно от:

- mybelovedprophet.com (В този сайт книгата я има преведена на много езици.)
- ehlisunnetbg.com (В този сайт има още много други ехли суннитски книги за исляма на български език.)

В тази книга предадохме откъси от неговия живот, за да предизвикаме интерес у читателя към книгата, която препоръчахме в горния параграф. В посочената книга ще видят колко долни са ислямските врагове, които обвиняват мюсюлманите в агресия и дивашина; ще видят, че не мюсюлманите, а неверниците са водели агресивна война, а мюсюлманите се отбранявали; ще осъзнаят, че онеправдани и обекти на лошо поведение винаги са били мюсюлманите, а не отсрещният лагер.

Превъзходният характер на Мухаммед “алейхисселям”

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” превъзхождаше всички други пейгамбери с дълбоки знания, величие, изключителен ум и проникателност, щедрост, скромност, състрадание, търпение, старание, човеколюбие, вяност, смелост, мъжество, внушителност, страхопочитание, красноречие, изключителна памет, прекрасен лик, целомъдрие, благодетелност, справедливост, свенливост, откъснатост от преходни неща и страх от Аллаху теаля. Не отмъщаваше заради себе си, а напротив прощаваше всички неприятности, причинени му от приятели и врагове. В битката при Ухуд, когато неверници окървавиха лицето му и счупиха благословения му преден зъб, той помоли Всевишния Аллах да ги прости: **“О, Господи! Прости им! Те не знаят.”**

Не бе високомерен. По време на един поход, решиха да заколят овца и да я опекаат на огън. Един каза: “Аз ще заколя овцата.”, друг: “Аз ще ѝ одера кожата.”, а трети: “Аз ще опека месото.”, а Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” каза: **“Аз ще събера дърва.”** Казаха му: “О, Расуляллах! Ние ще ги съберем, Вие си починете.” **Да, знам, че ще направите всичко, но не искам да седя и да се отделям от онези, които вършат някаква работа. Всевишният Аллах не обича онези, които седят и се отдалечават от другарите,** отвърна той “алейхисселям” и отиде да събира дърва.

Когато отиваше при своите сподвижници, не сядаше най-отпред или на централно място, а там, където имаше свободно такова. Един ден излезе навън с бастун в ръка и хората, които го видяха, се изправиха на крака, Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” им каза: **“Не ставайте на крака за мен, както правят някои в знак на уважение! И аз съм човек, като вас. Ям като всеки друг и сядам, когато се изморя.”**

Ядеше заедно със своите слуги и им помагаше. Не бе посягал или оскърбявал никого. Енес бин Малик “радияллаху анх” разказва: “Служех на Расулюллах в продължение на десет години, но той ми служеше повече, отколкото аз на него. Никога не ми се е сърдел и не ме е обиждал.”

След утринния намаз сядаше срещу джемаата и ги питаше: **“Имаме ли болен брат? Да му отидем на посещение.”** Ако нямаше болен сахабин, питаше: **“Има ли починал? Да отидем да помогнем.”** Ако имаше починал, помагаше при умиване на покойника и увиване в кефен, изпълняваше погребалната молитва и присъстваше на погребението му. Ако нямаше починал човек, казваше: **“Ако някой е сънувал нещо, нека разкаже, за да го разтълкуваме.”**

Грижеше се за своите гости и сподвижници. Казваше: **“Най-превъзходният сред едно общество е този, който се грижи за него.”**

Никога не бе виждано да се смее на глас, само тихичко се усмихваше. Понякога се виждаха благословените му предни зъби. Не говореше безполезно. Говореше кратко, ясно и смислено. Понякога повтаряше по три пъти, за да бъде разбран по-добре.

От страхопочитание никой не се осмеляваше да го погледне в лицето. Когато някой го погледнеше в лицето, започваше да се поти. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” му казваше: **“Не се притеснявай! Аз не съм владетел, не съм потисник. Аз съм син на една жена, която се е хранила с бульон.”** След тези думи страхът на отсрещния изчезваше и изказваше своята мъка.

Храбростта му бе учудващо голяма. В битката при Хунейн мюсюлманите се разпръснаха и той остана с трима-четирима. Няколко пъти сам отблъсна атаките на неверници и не отстъпи в никакъв случай.

Бе много щедър. Подаряваше стотици камили и овце, без да оставя нищо за себе си. Много коравосърдечни неверници, виждайки тези дарове, приеха вярата.

Красивите му слова покоряваха сърцата и привличаха душите. Бе толкова умен, че успя да смекчи и покори непоколебимите и упорити араби. Много от тях приеха исляма и се сражаваха по пътя на Аллаху теаля срещу своите бащи и братя. Пожертваха богатство, родина и живот за него, при условие, че не бяха свикнали с такива неща. Благият му нрав, милосърдието, търпението и благодеянията бяха толкова много, че всички му се възхищаваха и с удоволствие приемаха исляма. В нито една негова постъпка, в нито едно негово дело, в нито една негова дума не бе забелязано нещо неуместно.

Всички бяха свидетели на чудесата на Мухаммед “алейхисселям”. Най-ценното му чудо бе прекрасният му нрав.

Хазрети Ебу Са’ид-и Худри разказва: “Расулюллах хранеше животни, връзваше камили, метеше и доеше овце. Шиеше разпорените си обувки, кърпеше дрехите си. Хранеше се заедно с прислугата. Помагаше на слугата си, когато мелеше с ръчна мелничка. Ходеше на пазар и сам носеше покупката. При среща с беден, богат, голям или малък, пръв той поздравяваше и пръв той си подаваше ръката, за да се ръкува.

Отнасяше се еднакво и към роба, и към господаря, и към тъмнокожия, и към белокожия. Отзоваваше се на поканата на всеки. Не омаловажаваше това, което му поднасяха, колкото и малко да беше то. Не оставяше сготвената от вечерта храна за сутринта и обратно. Обичаше да прави добро и беше в добри отношения с всеки. Беше усмихнат и сладкодумен. Когато говореше, не се смееше.

Изглеждаше тъжен, но не навъсен. Беше скромен, но не непочтен. Имаше внушителна фигура и будеше страхопочитание, но не беше груб. Беше нежен и щедър, но не беше разточителен. Беше милостив към всеки. Благословената му глава беше винаги наведена. Не очакваше нищо от никого. Търсещият щастие и спокойствие, трябва да бъде като него.”

Хазрети Енес бин Малик предава: “Десет години служех на Расулюллах и нито веднъж не ми е казвал: “Уф!” Никога не ми е казвал: “Защо направи това? Това защо не го направи?”

Хазрети Ебу Хурайра предава: “В една битка помолихме Расулюллах да отправи ду’а за унищожение на неверниците. Каза ни: **“Аз не съм изпратен да кълна, за да бъдат наказани хората, а съм пратен, за да върша добрини на всички и отведа хората в спокойствие.”**

Хазрети Ебу Са’ид-и Худри казва: “Расулюллах бе по-свенлив и от девица.”

Пак Енес “радияллаху анх” разказва: “Когато малко момиченце го хващаше за ръката и водеше по някаква работа, отиваше с нея и разрешаваше проблема.”

Абдуллах бин Ебу Хамса “радияллаху анх” разказва: “С Пророка на Аллаху теаля, преди да му бъде съобщено пророчество, бяхме извършили покупко-продажба и у него беше останал остатък. Уговорихме се за среща на определено място, но аз забравих за уговорката. Сетих се чак след три дни и веднага затичах към уреченото място. Буквално се вцепених, когато го видях да ме чака там. Каза ми само: **“Младежо, измори ме! Чакам те от три дни.”**

Енес бин Малик “радияллаху анх” разказва: “Вървах с Расул “алейхисселям”. Беше облякъл палто от йеменска тъкан. Един селянин дойде отзад и така го дръпна за яката, че тя одраска благословената му шия и остави белег, но Расул “алейхисселям” се усмихна и заповяда да му дадат нещо.”

Една негова възрастна съседка нямаше дреха, с която да се покрие по време на намаз. Проводи дъщеря си при него с молба да ѝ даде нещо, с което да се покрие. В този момент Расулюллах нямаше никаква дреха. Съблече ризата от благословения си гръб и ѝ я даде. Когато дойде време за намаз, не успя да отиде в джамията без дреха.

В този ден, хазрети Али, идвайки при Расулюллах, каза: “О, Расуляллах! Днес бях взел назаем осем сребърни дирхема, за да купя храна за семейството си. Да дам половината на Вас, за да си купите дреха.” Расул

“алейхисселям” отиде на пазара и си купи дреха с двата дирхема. С останалите два дирхема отиде да купи нещо за ядене, но срещна един сляп човек, който да повтаря: “Кой би ми дал една дреха, за да спечели задоволството на Аллаху теаля и да се сдобие с дрехите на Дженнета?” Даде му дрехата, която беше купил за себе си. Слепият човек, взимайки дрехата, усети аромата на мускус и разбра, че я получава от благословената ръка на Расул “алейхисселям”, защото всяка негова дреха, дори и овехтяла, ухаеше на благовоние.

Слепият отправи следната ду’а: “О, Господи! Отвори очите ми, в чест на тази дреха” и веднага прогледна. С единия дирхем Пейгамберът ни “алейхисселям” си купи дреха, а с другия отиде да купи нещо за ядене и видя малка слугиня да плаче. Попита я: **“Защо плачеш, дъще?”** Момичето каза: “Слугиня съм на един юдей. Даде ми един дирхем, с половината ми каза да купя едно шише, а с другата половина – масло. Купих ги и когато се прибирах, шишето падна от ръката ми, счупи се и маслото се разля. И сега не знам какво да правя.” Расул “алейхисселям” даде последния си дирхем на момичето и ѝ каза: **“Купи с това едно шише масло и го занеси вкъщи!”** Момиченцето каза: “Страхувам се да не ме набие, затова, че закъснях.” Тогава Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем”, успокоявайки я, каза: **“Не се страхувай! Аз ще дойда с теб и ще му кажа да не ти направи нищо.”**

Дойдоха в дома на юдея и почукаха на вратата. Юдеят отвори и, виждайки Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” пред себе си, се изуми. Мухаммед “алейхисселям” му разказа за случилото се и го помоли да ѝ прости. Юдеят се затвори върху нозете му и каза: “О, най-велики пейгамбере, любимце на хиляди хора. Хиляди лъвове (юнаци) чакат само една Ваша заповед, а заради едно момиче-слугиня удостоихте с честта си вратата на един жалък човек, като мен. О, Расуляллах! Освобождавам това момиче във Ваша чест. Научете ме на исляма, за да стана мюсюлманин.” Расул “алейхисселям” го научи и той прие исляма. След това юдеят влезе в дома си, разказа всичко на семейството си и те станаха мюсюлмани. Всичко това се случи благодарение на прекрасния нрав на Мухаммед “алейхисселям”.

Прекрасните черти на характера на Расул “алейхисселям” са много. Всеки мюсюлманин трябва да ги научи и да се старае да ги притежава. Така ще получи спасение в земния и отвъдния живот и застъпничеството на Султана на двата свята.

Чудесата на Мухаммед “алейхисселям”

1. Най-великото чудо на Мухаммед “алейхисселям” е Свещеният Коран. Всички поети и литератори са останали възхитени пред стила, формата и съдържанието му. Безсилни били да кажат подобие дори на едно негово знамение (айет). Красноречието на Корана изобщо не прилича на слово на

човек. Ако се махне или се прибави една дума, се променя красотата на смисъла. Никой не бил в състояние да подмени нито една негова дума. Неговото благозвучие е неповторимо, по нищо не прилича на стиховете на арабските поети.

Коран-и керим дава сведения за много неща, случили се в миналото, и които ще се случат в бъдеще. Слушащите и прочитащите го, не могат да му се насладят. И да се уморят, не им омръзва. Четенето и слушането премахва мъката. Това е доказано безброй пъти. Имало и такива, чиито сърца, слушайки го, се изпълвали със страх, някои дори са умирали. Много яростни врагове на исляма, чувайки и слушайки Свещения Коран, станали мюсюлмани.

2. Един ден Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” отиде в дома на чичо си Аббас и го накара да седне, заедно с децата си, до него. Покри ги с ихрам и каза: **“О, Господи! Защити чичо ми и семейството му от огъня на Джехеннема така, както аз ги покрех!”** От стените се чу глас, произнасящ три пъти „амин“.

3. На един човек с идол в ръка каза: **“Би ли повярвал ако идолът проговори с мен?”** Човекът отвърна: “Аз му се покланям вече петдесет години и не ми е казвал нищо. На теб как ще ти каже?” Мухаммед “алейхисселям” се обърна към идола и го запита: **“Кой съм аз?”** Чу се глас: “Ти си Пророкът на Аллаху теаля.” Като чу това собственикът на идола веднага прие исляма.

4. Един ден, когато вървеше по ливадата, чу глас, който повтори три пъти: “О, Расуляллах!” Погледна по посока на гласа и видя завързан елен и до него спящ човек. Когато попита елена, какво иска, той му каза: “Този ловец ме примами и ме завърза. На отсрещния хълм имам две рожби. Пуснете ме, да отида да ги нахраня и ще се върна.” Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” го попита: **“Ще удържиш ли на думата си?”** Еленът каза: “Кълна се в Аллаху теаля, ако не се върна, наказанието на Аллаху теаля да бъде върху мен.” Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” пусна елена. След малко еленът се върна. Човекът се събуди и виждайки Султана на световете, каза: “О, Расуляллах! Желаете ли нещо?” **Освободи този елен**, му каза Пейгамберът ни. Човекът веднага развърза елена и го остави да си върви. Еленът произнесе: “Ешхеду ен ля иляхе илляллах ве енке Расулюллах“ и се отдалечи оттам.

5. В сборниците **“Сунен”** на имам Тирмизи и имам Несай се казва: “Един сляп човек, идвайки при любимия ни Пейгамбер, каза: “О, Расуляллах! Отправете ду’а, за да прогледна.” Султанът на вселената “салляллаху алейхи ве селлем”, смиявайки се над него, му каза да извърши частично умиване (абдест) и да отправи следната ду’а: “О, Господи! Моля ти се! Обръщам се към Теб чрез Твоя любим Пейгамбер Мухаммед “алейхисселям”. О, многообичани ми пейгамбере хазрети Мухаммед! Обръщам се чрез теб към Своя Повелител. Искам (Той) да приеме (ду’ата

ми) в твое име. О, Господи! Стори този велик Пейгамбер мой застъпник! Приеми в негово име ду'ата ми.” Човекът извърши частичното умиване и след като отпрати тази ду'а, прогледна.” Впоследствие мюсюлманите отправяли тази ду'а по всяко време и Всевишният Аллах откликвал на молбите им.

6. Една жена изпрати мед на Пейгамбера ни като подарък. Той “салляллаху алейхи ве селлем” прие меда и върна празния съд. По воля на Всемогъщия Аллах съдът се върна пълен с мед. Жената, идвайки при Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”, каза: “О, Расуляллах! Какъв грях съм извършила? Защо не приехте подаръка ми?”, а той ѝ отвърна: **“Приехме подаръка ти. А това е благодатта на твоя подарък, дадена от Всевишния Аллах.”** Жената се зарадва и занесе меда в дома си и цялото ѝ семейство ядоха от него с месеци, без да намалее. Но един ден по погрешка изляха меда в друг съд и ядейки от него, го свършиха. Съобщиха това на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” и той каза: **“Ако беше останал в изпратения от мен съд, щяха да ядат от него докато светът съществува и той нямаше да намалее.”**

7. Съобщи, че много хора от общността му, сред които и Умму Хирам “радияллаху анха” от сподвижниците, ще се отправят на сражение по море. По време на управлението на хазрети Осман мюсюлманите, предвижвайки се с кораби, отидоха до остров Кипър и се сражаваха. Сред сражаващите се бе и Умму Хирам. В тази битка тя стана шехид.

8. На Муавийе “радияллаху анх” каза: **“Ако един ден управляваш общността ми, възнагради тези, които вършат добро и прощавай тези, които вършат зло!”** По време на управлението на хазрети Омер и хазрети Осман, Муавийе “радияллаху анх” бе двадесет години управител на Шам. След това двадесет години бе и халиф.

9. Поглеждайки към майката на хазрети Абдуллах ибни Аббас, каза: **“Ще ти се роди син. След като се роди ми го донеси!”** След като бебето се роди, го донесе при него. Пейгамберът ни прочете езан и икамет на ухото му и овлажни устните му с благословената си слюнка. Даде му името Абдуллах и подавайки го на майката, каза: **“Вземи бащата на халифите и го отнеси!”** Бащата на бебето, Аббас “радияллаху анх”, като разбра за това, отиде при Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем” и го попита дали е вярно чутото от него. Султанът на вселената му каза: **“Да, така казах. Това дете е бащата на халифите. Сред тях ще има един, който ще изпълнява намаз със Сеффах, Мехди и Иса “алейхисселям”.** Впоследствие много халифи управляваха Аббасидския халифат и всички те бяха от рода на Абдуллах ибни Аббас “радияллаху анх”.

10. Слагайки благословената си ръка върху челото на Абдуллах бин Аббас “радияллаху анх”, каза: **“О, Господи! Направи го голям учен в религията, дари го с мъдрост. Дари го със знанията на Коран-и керим!”** Впоследствие Абдуллах бин Аббас “радияллаху анх” стана най-

великият учен на времето си. Притежаваше изключителни познания във всички области и особено в областите хадис, фъкх и тefsир. Сподвижниците и техните последователи (Табиин) научаваха всичко от него. Бе известен с имената Терджуман-ул Кур'ан, Бахр-ул илим и Реис-ул муфессирин. Неговите ученици се разпръснаха по всички ислямски държави.

11. Отправи следната ду'а за слугата си Енес бин Малик “радияллаху анх”: **“О, Господи! Дари го с много богатство и деца, с дълъг живот и опрости греховете му!”** С течение на времето имотите му се увеличиха. Всяка година градините му даваха богата реколта. Родиха му се много деца. Живя сто и десет години. В края на живота си отправи следната ду'а: “О, Аллах мой! Прие три от молбите на Твоя Любим, отправени за мен. А с четвъртата – опрощаването на греховете ми – какво ще стане?” Чу глас, който каза: “Приех и четвъртата молба. Бъди спокоен!”

12. В третата година от Хиджра, в битката при Каттан, когато Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” лежеше сам под едно дърво, дойде един едър неверник на име Дасур с меч в ръка и каза: “Кой ще те спаси от мен?” Пейгамберът ни “алейхиссалату весселям” му каза: **“Всевишният Аллах ще ме спаси.”** Джебраил “алейхисселям” се яви в човешки образ и удари неверника по гърдите. Той се строполи на земята и мечът падна от ръката му. Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” взе меча му и каза: **“А теб кой ще те спаси от мен?”** Неверникът го помоли, казвайки: “Няма подобродетелен човек от теб, който да ме спаси.” Любимият ни Пейгамбер му прости и го пусна. Този човек прие исляма и помогна на много други да станат мюсюлмани.

13. Един ден Расул “алейхисселям” извърши абдест, обу единия си мест и когато протегна ръка, за да вземе втория, една птица го грабна и го изтърси във въздуха. От вътрешността на места му падна змия. След това птицата остави места на земята. След този ден изтърсването на обувката, преди да се обуе, стана сунна (суннет).

14. Енес “радияллаху анх” разказва: “Расулюллах имаше една кърпа, която използваше, за да си бърше благословеното лице. Когато кърпата се омърси, я слагаше в огъня. Мръсотията по кърпата изгаряше, но кърпата не, тя ставаше чиста.”

15. В битката при Ухуд едното око на Ебу Катаде “радияллаху анх” падна върху бузата му. Донесоха го на Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”. Той го сложи с благословената си ръка на мястото му и каза: **“О, Господи! Стори окоето му красиво!”** Това око започна да вижда по-хубаво от другото.

16. Един ден Расул “алейхисселям” се отби в дома на дъщеря си хазрети Фатима и я попита за състоянието им. Майка ни Фатима “радияллаху анха” отвърна: “О, тате! От три дни с децата не сме яли и пили нищо. Моето

състояние не е толкова важно, но състоянието на Хасан и Хусейн ме тревожи много.”

Тогава Пейгамберът ни й каза: **“О, Фатима! Скъпа дъще! Ти си гладна от три дни, но аз съм гладен от четири.”**, но това, че благословените му внуци бяха гладни, много го натъжи.

Хазрети Али излезе да си търси някаква работа и да препечели нещо, с което да нахрани благословените си деца. Когато излезе извън Медина, край един кладенец видя един селянин, който се опитваше да напои камилите си. Приближавайки се към него, каза: “О, арабино! Имаш ли нужда от някой, който да ти напои камилите срещу възнаграждение.” Селянинът отвърна: “Да, имам. И аз такъв човек търсех. Ако искаш, ела да ги напоиш. За всяко изтеглено ведро ще ти дам три фурми.” Хазрети Али се съгласи и започна да вади вода от кладенеца. Когато изкарваше деветото ведро, въжето се скъса и ведрото падна в кладенеца. Селянинът като видя това, стана гневен от мястото си и удари по лицето хазрети Али. След това му даде двадесет и четири фурми за изкараните осем ведра. Това разстрои твърде много хазрети Али. Той протегна ръце към дъното на кладенеца, извади ведрото, сложи го до кладенеца и си отиде.

Селянинът бе зашеметен. Как ли ръката на този човек бе достигнала до дъното на толкова дълбок кладенец?! Или пък този човек принадлежеше към предизвестената религия? Обзет от тези мисли, селянинът си каза: “Неговият Пейгамбер е истински. Повярвах в него” и се разкаж за грозната си постъпка. Ръцете, вдигнати срещу такъв човек, трябва да бъдат отрязани, костите счупени, каза си той и взимайки меч в едната си ръка, го стовари върху китката на другата. И постигна желанието си.

Болката бе голяма, но вече се чувстваше спокоен. Взимайки отрязаната си ръка, отиде в джамията на Пейгамбера ни (Месджид-и Неби). Попита сподвижниците за Пророка ни “салляллаху алейхи ве селлем”. Казаха му, че е при дъщеря си. Узна къде се намира домът на хазрети Фатима и отиде там.

В това време Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” бе сложил двамата си внука върху колената си и ги хранеше с донесените фурми.

Селянинът, като се замисляше каква голяма грешка е направил, се разстройваше съвсем много и сълзите се стичаха по бузите му. В такава състояние стигна до къщата на хазрети Фатима и почука на вратата. Излезе Мухаммед “алейхисселям”, излъчващ светлина като слънце. Селянинът, още щом го видя, започна да го моли: “Разкайвам се за стореното, простете ми, о, Расуляллах! Аз повярвах. Вие сте пророк на Аллаху теаля.” Пейгамберът ни го попита: **“Защо отрязва ръката си?”** Селянинът отговори: “Срамувах се да нося тази ръка, която е ударила по благословено лице, повярвало във Вас. Нека душата ми бъде жертвана за Вас, о, Расуляллах.”

Океанът на милостта Мухаммед “алейхисселям” взе от ръката му отрязаната ръка и изричайки: “Бисмилляхиррахманиррахим” я прилепи към кървящата му китка. Ръката, с позволението на Всевишния Аллах, си възвърна стария вид. Това бе едно от чудесата на Пейгамбера ни. Всевишният Аллах за всичко има сила. Той е Всесилен, Всемогъщ.

17. Едно от големите чудеса на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е разцепването на луната. Един ден група неверници, сред които бе и Ебу Джехл и Велид бин Мугира, казаха на Мухаммед “алейхисселям”: “Ако ти наистина си пейгамбер, то тогава разцепи луната на две, така че едната ѝ половина да е над планината Куайкиан, а другата над Ебу Кубейс.” Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” ги попита: **“Ако го направя, ще приемете ли вярата?”**, а те отговориха: “Да, ще повярваме.” Пророкът на Аллаху теаля “алейхисселяту весселям” помоли Всевишния Аллах да им покаже знамение. Джебраил “алейхисселям” пристигна веднага и му каза: “О, Мухаммед! Кажи на мекканци да наблюдават тази нощ знамението.” Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” съобщи на хората, че през нощта (бе 14-ия ден от лунния месец и луната се намираще във фаза на пълнолуние) луната ще бъде разцепена на две и тези, които искат да си вземат поука, да наблюдават това явление. Когато нощта настъпи, любимият ни Пророк “салляллаху алейхи ве селлем” насочи благословения си пръст към луната и тя се разцепи на две. Едната ѝ половина се издигна над планината Ебу Кубейс, а другата над Куайкиан. След това двете части се съединиха и луната си възвърна целостта.

Пророкът на Аллаху теаля “салляллаху алейхи ве селлем”, обръщайки се към сподвижниците си, каза: “О, Ебу Селеме бин Абдулесед, Еркам бин Ебу’л Еркам! Бъдете свидетели!” След това се обърна към останалите си сподвижници и им каза същото. Езичниците станаха свидетели на още едно явно знамение, но въпреки това те не само, че не удържаха на думата си, но попречиха и на други да приемат вярата, казвайки им: “Това е само една магия на Мухаммед! Но не е възможно да омагьоса всички хора. Нека да попитаме и пристигащите от други градове, дали и те са видели това явление? Ако са го видели, тогава твърдението на Мухаммед, че е пророк, ще е вярно. В противен случай – това е магия.” И попитаха пристигащите пътници, дори изпратиха хора на други места, за да поразпитат и там хората. Отговорът на всички бе един и същ: “Да, видяхме го.” Въпреки това курайшите, начело с Ебу Джехл, пак отрекоха. Неверникът Ебу Джехл продължи да всява смут в сърцата на хората, като им казваше: “Магията на сирачето на Ебу Талиб въздейства и на небето.” Във връзка с това Всевишният Аллах низпосла свещени знамения, където по смисъл се казва:

“Наближи Часът (Къяметът) и се разцепи луната (на две). Когато те (курайшките неверници) видят чудо (доказващо пророчеството на Мухаммед “алейхисселям”) се отвърщат (от вярата и дълбоката промисъл) и казват: “Това е постоянна (неспирна, голяма и силна)

магия.” И го взеха за лъжа (Пейгамбера и чудото) и последваха своите страсти (желания на нефса). Всяко (предопределено) дело (от добро за обитателите на Дженнета и зло за обитателите на Джехеннема) ще се осъществи. (Обитателите на Дженнета ще влязат в Дженнета, а обитателите на Джехеннема ще влязат в Джехеннема.) Дойдоха при тях (при мекканските езичници) вести (от Коран-и керим, свързани с предишните общности и за състоянията в отвъдното), които да ги откажат (от упорство и неверие). Това е зряла мъдрост. (Ако не повярват, то изцяло ще са) безполезни за тях пророците, които ги сплашват (с мъчението на Джехеннема). Затова се отвърни и ти от тях (о, Любими Мой, след като си съобщил пророчеството и си ги призовал към истината!) В деня, когато канещият (Исрафил или Джебраил) призове (неверниците) към нещо, което те отричат (равносметката), те ще излязат от гробовете си като пръснати скакалци със сведен поглед (незнаещи къде да отидат от страх и ужас). Неверниците, тичайки към канещия (със сведени глави), ще кажат: “Колко труден и тежък ден е това.” (сура Камер (Луната): 1-8)

18. Един ден, когато Мухаммед “алейхисселям” извършваше таваф около Кяабе, му се яви Джебраил “алейхисселям” и му каза: “Аз получих заповед да им видя сметката на тези (да накажа тези присмехулници, които се подиграват с теб).” Малко след това пред тях мина Велид бин Мугира. Джебраил “алейхисселям” попита Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем”: “Какъв човек е този?”, а той “алейхисселяту vessелям” отговори: “Той е от най-лошите раби на Аллаху теаля.” Джебраил “алейхисселям” посочи крака на Велид и каза: “Справих се с него (получи си заслуженото).” След него мина Ас бин Ваил. Получавайки същия отговор и за него, Джебраил “алейхисселям” посочи корема му и каза: “И той си получи заслуженото.” Когато мина Есвед бин Мутталиб посочи очите му. Когато мина Абдиягвес посочи главата му и когато мина Харис бин Кайс посочи стомаха му. След всичко това, обръщайки се към Пейгамбера ни “салляллаху алейхи ве селлем”, каза: “О, Мухаммед! Всевишният Аллах те спаси от тяхното зло. Скоро всеки един от тях ще бъде сполетян от някакво наказание.”

Така се и случи. В крака на Ас бин Ваил влезе един трън. Опитаха всичко, но нищо не му помогна. Накрая кракът му се поду като камилска шия. Умря мъчително, ридаейки и повтаряйки: “Уби ме Аллах, Господа на Мухаммед.” Есвед бин Мутталиб пък ослепя. Джебраил “алейхисселям” блъсна главата му в едно дърво и той умря. А на Есвед бин Абдиягвес лицето и тялото му почерняха, когато се намираше в местността, наречена Бад-и семум. Като се върна в дома си, не го познаха и го изпъдиха от вратата. Бе съкрушен и удряйки главата си във вратата на къщата си, умря. Харис бин Кайс пък изяде солена риба. Колкото и вода изпи, не можа да си утоли жаждата и накрая се пукна. В прасеца на крака на Велид бин Мугира

пък влезе желязно парче. Раната му не заздравя, изгуби много кръв и ридаейки: “Уби ме Аллах, Господа на Мухаммед.“, умря. По този начин всеки един от подиграващите се с Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” си получи заслуженото.

19. Един ден Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” срещна Ебу’л-Ас. Когато се разделиха, Хакем чрез неприлични мимики и жестове се подигра след Любимия на Аллаху теаля. Благодарение на пророческата светлина Мухаммед “алейхисселям” видя жестовете и мимиките на Хакем и се помоли на Всевишния Аллах този човек да остане така за цял живот. Молбата му бе приета – тялото му бе обхванато от треска, която продължи до края на живота му.

20. Бе времето, когато се копаеше окоп около Медина за защита от вражеско нападение. Хазрети Селман Фариси копаеше много старателно и умело. Вършеше работа за десетима. Когато той и приятелите му копаеха определеното за тях място, се натъкнаха на една голяма, твърда и бяла скала. Колкото и да се опитваха да я строят, не успяха. А и чуковете, кирките и лопатите им се счупиха. Хазрети Селман, отивайки при Пейгамбера ни, каза: “Нека майка ми, баща ми и самият аз бъдем жертвани за Вас, о, Расуляллах. Попаднахме на една твърда скала. Всичките ни метални инструменти се счупиха. Не можахме дори да я помръднем.” Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” отиде на мястото и поиска чука за трошене на камъни. Намиращите се там сподвижници зачакаха с любопитство.

Мухаммед “алейхисселям” се спусна в самия ров. Изричайки: **“Бисмилляхиррахманиррахим”**, вдигна чука и така силно удари скалата, че проблясна светкавица, която освети Медина, и се отрони едно парче. Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” каза: **“Аллаху екбер!”** Последваха възгласите на сподвижниците. След това удари втори път. И пак светкавица, осветяваща наоколо!.. И парчета, отронили се от скалата... Пейгамберът ни отново каза: **“Аллаху екбер!”** и отново последваха възгласите на сподвижниците. Когато удари за трети път, излезе още една светлина и скалата се разби на парчета. Мухаммед “алейхисселям” отново каза: **“Аллаху екбер!”** и славните сподвижници му се подчиниха.

Хазрети Селман подаде ръката си и Пейгамберът ни излезе от рова. Селман Фариси “радияллаху анх” каза: “Нека баща ми, майка ми и моята душа бъдат жертвани за вас, о, Расуляллах! За пръв път в живота си видях такова нещо. Каква мъдрост се крие тук?” Тогава Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” се обърна към сподвижниците си и ги попита: **“Видяхте ли и вие това, което е видял Селман?”** Отговориха му: “Видяхме, о, Расуляллах! Видяхме как блесна силна светкавица, когато ударихте камъка с кирката. После, когато изрекохте: “Аллаху екбер”, ние повторихме след Вас.” Пророкът ни “салляллаху алейхи ве селлем” им каза: **“В светлината на първия удар видях дворците на хосроя (в**

Медаин). Джебраил “алейхисселям” дойде и ме благовести със следното: “Твоята общност ще извоюва тези земи.” При втория удар видях червените дворци на Шам. Джебраил “алейхисселям” дойде и ми каза: “Общността ти ще покори и тези земи.” При третия удар видях дворците на Сан’а (в Йемен). Джебраил “алейхисселям” ме благовести: “Общността ти ще завладее и това място.”

След това Султанът на вселената описа двореца на хосроя (персийския владетел). Хазрети Селман, който бе от тези земи, възкликна: “Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расуляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил с истинската религия и с Книгата, този дворец е точно такъв, какъвто го описахте вие. Свидетелствам, че вие сте пророк на Всевишния Аллах.” Пейгамберът ни “салляллаху алейхи ве селлем” му каза: “О, Селман! Шам несъмнено ще бъде покорен. Ираклий ще избяга в най-далечната точка на своята страна. Вие ще властвате над целия Шам. Никой няма да може да ви се противопостави. Йемен без съмнение ще бъде завладян. И Персия ще бъде завладяна и хосроят ще бъде убит. Всевишният Аллах ще ви удостои с тези победи и завоевания след мен.”

Хазрети Селман Фариси “радияллаху анх” разказва: “Видях, че всички тези неща, съобщени от Расулюллах, наистина се случиха.”

21. Едни от най-интересните чудеса на Пейгамбера ни “алейхисселяту vessелям” са неговите слова, отнасящи се до бъдещи събития. Тук ще изброим някои от тях, наречени малките признаци, предвещаващи края на света (Къямет). С удивление ще видим, че всички те са станали факти.

“Когато лошите жени се увеличат и прелюбодеянието се разпространи сред народа, ще се появят невиджани дотогава заразни болести.” [Бейхаки]

“Няма да дойде краят на света, докато хората не започнат да се хвалят със своите джамии и техните украси.” [Ибни Мадже]

“Няма да дойде краят на света, докато мъже не започнат да се задоволяват с мъже и жени с жени.” [Хатиб]

“Няма да настане краят на света, докато фитнесата не се увеличат.” [Бухари]

“Свидливостта ще нарастне.” [И. Неджар]

“Няма да настане краят на света, докато аморалността и блудството не станат явни, съседите не развалят отношения, предателите не бъдат приети за правдиви, а правдивите за предатели, и докато не се появи студенина между роднини.” [И. Ахмед]

“Няма да настане краят на света, докато свидливостта и блудството не станат явни, докато не започне да се предават верни хора и разчита на предатели, и докато добрите не бъдат погубени и не останат само лоши.” [Хаким]

“Няма да настане краят на света, докато не изчезне берекетът на дъждовете.” [Ебу Я’ля]

“Няма да настане краят на света, докато във времето не се появи близост, една година ще се струва кратка като един месец, един месец като една седмица, една седмица като един ден и един ден като един час.” [Тирмизи]

- **Знанието ще изчезне, земетръсите и убийствата ще се увеличат. [Бухари]**
- **Ще се появяват лъжци, които ще кажат, че са пратеници на Аллах. [Бухари]**
- **Мюсюлманите ще водят война с евреите. [Бухари]**
- **Ще се появят седемдесетима, които ще кажат, че са пейгамбери. [Таберани]**
- **Броят на мъжете ще намалее, а на жените ще се увеличи. [Бухари]**
- **Хомосексуализмът ще бъде приет за позволено деяние. [Дейлеми]**
- **Децата ще станат гневливи и ще проявяват неуважително отношение към големците. [Харайти]**
- **Хората ще кажат: “Ах, да можех аз да съм в този гроб.” [Муслим]**
- **Кръвни братя ще изповядват различни религии. [Дейлеми]**
- **Зли хора ще завладеят света. [Тирмизи]**
- **Ще се появяват различни алкохолни напитки с различни имена и ще започнат да ги приемат за халял. [И.Ахмед]**
- **Всичко навред ще затъне в поквара, да се следва исляма ще стане трудно като да се държи огън в ръка. [Хаким]**
- **Хората ще приемат за по-привлекателно да отгледат куче, отколкото дете. [Хаким]**
- **Препитанието ще стане трудно. [Бейхахи]**
- **Музиката ще се разпространи навсякъде, броят на служителите на реда ще нарасне. [Бейхахи]**
- **Делата ще бъдат поверени в ръцете на некомпетентни хора. [Бухари]**
- **В своя край ислямът ще е слаб като в началото. [Тирмизи]**
- **Ще се поздравяват само познати и броят на писателите ще се увеличи. [Хаким]**
- **Ще се увеличат извънбрачните деца. [Хаким]**
- **Знанието ще изчезне, ще се увеличи невежеството, анархията и смъртните случаи. [Ибни Мадже]**
- **Учените ще дават фетви според исканията на народа. Ще нарекат харама халял, а халяла харам; ще превърнат Корана в средство за печалба. [Дейлеми]**
- **Хората ще обръщат внимание на това дали печелят или не, а не дали е от харам или халял. [Р. Насихин]**

- **В една джамия ще се кланят повече от хиляда души, но сред тях няма да има нито един мюсюлманин. [Дейлеми]**

Първи том, седемдесет и девето писмо (1/79)

Това писмо е пратено отново до Джеббари хан. Съобщава се, че тази сияйна религия е събрала в себе си всички предишни и че подчинението към нея е равносилно на подчинение към всички тях.

Нека Аллаху теаля ни удостои с честта да следваме сияйната религия, донесена от Мухаммед “алейхисселям”, и постигнем Неговите обич и доволство! Аллаху теаля е събрал съвършенствата на всички Свои имена и качество в Своя любим раб и пейгамбер Мухаммед “алейхисселям”. Всички те се наблюдават в него по начин, подходящ за един раб. Книгата, низпослана нему, е обобщение на всички предишни. Всичко, което е посочено в тях, го има и в него. Религията, която е дадена на този велик Пейгамбер “алейхисселяту весселям” е като каймака на всички предишни. Всичко, което се намира в тази права религия, е избрано от предишните и от делата на ангелите. Например, част от меляикетата са възложени да правят руку, други седжде, а трети къям. По същия начин, на част от предишните общности им беше повелено да кланят сутрешен намаз, а на друга някакъв друг. Всичко онова, което е изцедено от ибадетите на предишни общности и големи меляикета, е превърнато в повеля за мюсюлманите. Ето защо да се вярва и следва тази религия е равносилно на това да се вярва и следва всяка предишна. Т.е. онези, които я потвърждават, са най-добрата общност, а онези, които не искат да ѝ повярват, няма да се броят за повярвали в нито една. По същия начин онзи, който не вярва в Мухаммед “алейхисселям”, най-високопоставения избранец, и го хули, няма да е повярвал в съвършенствата на имената и качествата на Аллаху теаля. Вярата в Расулюллах “алейхисселяту весселям” е равносилна на вяра във всички съвършенства. Казано накратко, онзи, който не вярва в този велик Пейгамбер и не харесва религията му, е най-лошият сред хората. Ето защо в 98-о знамение на сура Тевбе по смисъл се казва: **“Неверието и лицемерието на арабите е по-силно от това на другите.”**

Първи том, четиридесет и четвърто писмо (1/44)

Това писмо е написано до накиб (главен мюфтия) сеййид шейх Ферид. В него се хвали Най-добрия сред хората “алейхисселяту весселям” и насърчава към подчинение спрямо него.

Мухаммед “алейхисселям” е Пратеникът на Аллаху теаля (Расулюллах). Той е най-възвишения сред синовете на Адем. Той е най-щедрият сред онези, чиито път спасява от Ада.

[Сеййид Абдулхаким Ефенди “каддесаллаху теаля сиррахул азиз” е казал: “Всеки пейгамбер беше най-великия за свое време, превъзхождаше своя народ във всяко отношение. Мухаммед “алейхисселям”, от своя страна, е най-великия във всяко отношение от сътворението на света до Къямета. Никой в никое отношение не може да е над него. Това не е нещо трудно. Онзи, Който твори каквото пожелае, го е сътворил такъв. Никой няма силата да го хвали. Никой няма властта да го критикува.”]

В Съдния ден пръв той ще стане от гроба. Пръв той ще се застъпи и първото прието застъпничество ще е неговото. Той пръв ще почука на дженнетската врата и веднага ще му се отвори. Той ще държи знамето лива-и хамд, под чиято сянка ще бъдат всички му’мини от Адем “алейхисселям” до края на света. В хадис-и шерифи по смисъл се казва:

“Аз съм големецът на всички от началото на света до края. Не се хваля с това, а само ви съобщавам истината.”

“Аз съм Любимия на Аллаху теаля и водача на пейгамберите. Не го казвам, за да се хваля.”

“Аз съм последния сред пророците. Не го казвам, за да се хваля. Аз съм Мухаммед “алейхисселяту весселям”, сина на Абдуллах. Аллаху теаля създаде хората. Мен ме създаде в най-добрите сред тях. Аллаху теаля раздели хората на групи [племена, народи]. Мен ме помести в най-добрата сред тях. После раздели тази група на племена. Мен ме помести в най-доброто сред тях. После раздели това племе на къщи. Мен ме създаде от най-добрата къща [т.е. семейство]. Аз съм най-добрия сред хората. Аз съм от най-доброто семейство. В Къямета, когато всеки ще мълчи, аз ще говоря. В момент, когато никой няма да мърда, аз ще им се застъпя. В момент, когато у никого няма да остане надежда, аз ще им донеса блага вест. Ключовете на всякакви врати, добрини и помощи ще бъдат в мои ръце. Лива-и хамд ще е в мои ръце. Аз съм най-достойния, най-щедрия и най-добрия сред хората. В Деня под моя команда ще има хиляди прислужници. В Съдния ден аз ще съм имама, хатиба и застъпника на всички пейгамбери. Не го казвам, за да се хваля.” [Съобщавам истината. Това е мое задължение. Ако не съобща тези истина, няма да съм извършил своето задължение.]

Несъмнено онзи, който повярва и последва един такъв Пейгамбер “алейхисселяту ветехийе”, големеца на цялото човечество, ще стане от най-добрата общност. 110-и аyet на сура Ал-и Имран благовестява тях – (по смисъл) **“Вие сте най-добрата общност!”** Най-лошият човек е онзи, който не му вярва [представя си го като себе си]. Ето за такива е 98-и аyet на сура Тевбе, където по смисъл се казва: **“Невежи диваци (със сурови сърца) не биха повярвали в теб. Те са по-скоро мунафъци (лицемери).”**

Ако един човек, в днешното състояние на света, бъде удостоен с благо да последва неговия славен суннет [т.е. исляма], колко голямо нещо би било това. Онзи, който повярва в неговата религия и стане част от общността му, бе получил умножен севаб за свое малко дело. Есхаб-и кехф [седмината му'мини в тарсуската пещера] “рахметуллахи алейхим еджма'ин”, извършвайки едно красиво дело, спечелиха високи степени. Това им дело бе да се изселят другаде, за да опазят вярата в сърцата си, в момент, когато враговете по религия доминираха света. Днес да се повярва в него и извърши малко дела е ценно като това на войници в момент на вражеско настъпление от всяка страна. Малките им дела ще придобият голяма ценност, по-голяма отколкото многото им маневри във времена на мир.

Тъй като Мухаммед “алейхисселям” е Любимия на Аллаху теаля, онзи, който го последва, също ще се извиси до степента Махбуб (Любим). Защото обичащия започва да обича и онзи, който проявява качествата (морала) на любимия. Оттук трябва да прозрем какво би било състоянието на онези, които не го следват!

Онзи, който не може да се изсели като Есхаб-и Кехф “рахметуллахи алейхим еджма'ин”, трябва да се изсели духом. Т.е., когато се намира след врагове, трябва духом да се отдалечи от тях.

Първи том, сто деветдесет и първо писмо (1/191)

Това писмо е написано до Хан-ъ Ханан. Съобщава, че трябва да се следват пейгамберите и че повелите на исляма са много лесни за изпълнение.

Хамд на Аллаху теаля, Който ни показва правия път, пътя на спасението! Ако не го беше показал Той, не бихме могли да намерим. Повярвахме в пейгамберите на Аллаху теаля. За вечно щастие и истинско спасение е нужно да се повярва в пейгамберите “салеваатуллахи теаля ве теслиматуху”. Ако човек извърши хиляда години ибадет и се подложи да тежки рязети и муджахедета, тези му дела не биха стрували колкото ечемичено зърно ако не е последвал някой пейгамбер “салляллаху теаля алейхи ве селлем”. Те не стават за нищо и са като мираж сред пустиня, който изглежда като вода. Ако сънят, който е гафлет от край до край, бъде нагласен към религията на тези големци – например, ако по тяхна заповед се поспи за определено време през деня – той би станал по-полезен от хиляда годишен ибадет и муджахеде, извършени без тяхна повеля.

[Сеййид Абдулхаким Ефенди, на 65-а стр. от “Ерриядут-тасаввуфийе”, отпечатано през 1341 г., казва: “Муджахеде означа да се правят онези неща, които нефсът, врагът на Аллаху теаля, не иска да

извърши и му причиняват неприятности. Т.е. да се води борба с него. А риязет е да не се прави онова, което нефсът харесва.”]

Най-ценното благо на Аллаху теалю е леснината във всички Негови повели. Всички повели на исляма са лесни. Например, във времеви участък от 24 часа е повелил да се извърши общо 17 рекята намаз, а по време на изпълнение е приел да се изпълнят (изчетат) най-лесните неща (сури и дуи). Който не може изправен, кланя седнал. Който не може седнал, кланя легнал. Който не може да извърши руку и седжде, прави иима. Онзи, който не може да използва вода за абдест, прави тейеммум с пръст. Като зекят се дава едва една четиридесета част от целия имот, и то само от търговските стоки и четирикраки животни, пасящи безплатно на ливада. Да се извърши хадж е фарз само веднъж през целия живот и то само за онзи, който има пътни пари и пътуването е безопасно. Позволил е безброй неща. Позволил е да се сключва брак с до четири жени и да се използват безброй наложници. Позволил е чрез таяк да се сменя и съпругата. Повечето от храните, питиетата и облеклата е сторил халюл, а само няколко от тях харам. А ако е сторил нещо харам, то е за доброто на рабите. Например, забранил е горчивото и вредно вино и в замяна на него е позволил разнообразни сладки, ароматни и полезни питиета. Плодовите сокове, питиетата с канела и карамфил и различни растения са все халюл. Всички те са полезни. Нима едно горчиво, изгарящо, размътващо ума и опасно нещо може да бъде оприличено на онези ароматни питиета? Друга разлика е, че Аллаху теалю е сторил виното харам и не го харесва, а другите е сторил халюл и ги харесва. За мъжете е забранил копринения плат, но в замяна на него е сторил халюл безброй цветни и украсени такива. Всички вълнени платове са халюл. Те са в пъти по-полезни от копринените. Наред с това, Аллаху теалю е позволил коприната за жените. Ползата от това е също за мъжете. Същото се отнася и за украси от злато и сребро. Ако някой безсъвестен човек с каменно сърце приеме всички тези леснини за трудности и тегла, то ще е показал с това си поведение, че има развалено сърце. Ще стане ясно, че е тъпоумен и притежава болна душа. Има много неща, които са лесни за здравите, но трудни за болните. Болестта на сърцето се изразява в непълна вяра в донесените от пейгамберите “алейхимусселям” знания. Вярата на подобни сърца е привидна. Реално не са повярвали. Истинската вяра от сърце си има признак и тя е да се следват стриктно повелите на исляма. Не бива да се вярва на онези, които не харесват исляма и не искат да го следват ала твърдят, че са мюсюлмани. Такива хора се наричат мунафъци (лицемери). В 13-и айет на сура Шура по смисъл се казва: **“За съдружаващите е тежко да ги зовеш към вяра и служба на Аллаху теалю, и ето защо се отнасят с вражда.”** Аллаху теалю избира за себе Си, когото пожелае и показва пътя на онези, които желаят доволството Му. Селям за онези, които са по правия път и дирите на Мухаммед “алейхисселям”.

**Първи том, четиридесет и шесто писмо
(1/46)**

Това писмо пак е написано до сеййид шейх Ферид “рахметуллахи теаля алейх”. Обяснено е, че Аллаху теаля съществува и е един и Мухаммед “алейхисселям” е Негов пейгамбер. Това е толкова очевиден факт, че дори няма нужда от промисъл, за да се стигне до това заключение.

Нека Аллаху теаля не Ви отделя от пътя на великодушните Ви праотци. Нека дуи и селям от нас бъдат за първия от тях, най-високопоставения, и всички останали! Аллаху теаля съществува и е един, Мухаммед “алейхисселям” е Негов пейгамбер и всичко донесено от него е истина. Това е очевиден факт явен като слънце. Няма нужда да се доказва или разсъждава. Сърцето, за да повярва в тях, не бива да е болно. Ако то е болно и развалено, трябва да проучи с разум преди да повярва. Само така може да се избави от болестта. Ако завесата, покриваща окото на сърцето, наречено басирет, бъде повдигната, то би повярвало в тях с охота. Например, човек с болна жлъчка не усеща вкуса на захарта. За да повярва, че е сладка, трябва да му се докаже. Но когато жлъчката бъде излекувана, не остава нужда да се доказва. Нуждата от доказване заради болестта на жлъчката не е по вина на захарта. Например, кривогледият вижда предметите раздвоени. От това не следва, че те реално са два. Той дори да ги вижда два, реално има само един. Такъв човек много трудно ще се убеди, че той е един. [Човек, за да стане мюсюлманин, се изисква само вярата на сърцето му. Но в сърцето на всеки човек идват болести от вътрешни (нефса) и външни (шейтан и лоши приятели) врагове. Нефсът по сътворение е враг на законите на исляма. Болестта на сърцето се изразява в неговото нежелание да следва исляма, което се поражда от неговото подчинение към нефса. Т.е. сърцето не усеща наслада от повелите на исляма, а изпитва удоволствие от вършене на харам.] В 197-о писмо е написано, че тези забрани се наричат земно. Пристрастеността към земни неща отслабва вярата в сърцето. Ако човек се отдалечи от компанията, писанията, словата и медиите на нехайници и сърцето му се спаси от болестта да отрича, в него ще престане на идва болест от външни или вътрешни врагове. А настанилата се в него болест ще бъде излекувана чрез подчинение към исляма и правене на покаяние. Така то ще се сдобие с истинска вяра. Спасението на нефса от болестта му по природа и избавлението на сърцето от външни врагове е възможно чрез намиране в присъствието на муршид-и кямил (истински учен на исляма), четене на негови книги и следване на исляма. Муршид-и кямил е ехли суннитски учен, чиито всички слова и дела съответстват на исляма. Той трябва да има дълбоки знания за исляма.]

Не е лесно да се убеди сърцето в знанията по религия чрез тяхното доказване по пътя на разума. Вместо това, трябва да се положи старание за изчистване на сърцето от болестта. Защото, вместо да се пробваме да обясним на болен от жлъчка човек, че захарта е сладка, трябва да го излекуваме. Иначе колкото и да го убеждаваме, той няма да постигне силна вяра (тя се нарича якин). Ще продължи да усеща захарта горчива, както и сърцето.

[Сейид Абдулхаким “куддисе сиррух” казва: Има три вида сили, които служат за разбиране. И трите, за да усещат нещата правилно, трябва да се намират в здрави органи. Тези от първата група са сетива като виждане, чуване, усещане на мирис, вкус, температура и плътност. Тези сили ги има и в животните. Ако хората не притежаваха тези сетива, щяха да бъдат като камъни и дървета.

Втората група включва сили, отнасящи се до разума, като хисс-и муштерек, памет, вахиме, мутасарръфа и хазанет-ул хаял. Те се намират в петте невидими органа и са съсредоточени в мозъка. Животните са лишени от тях. Тези органи научават за битието на дадено нещо чрез чуване от достоверен източник, опит или изчисление. Разграничават доброто от злото. Науката и математиката са в резултат от тези сили.

Третата сила е характерна за избраните мюсюлмани и се намира в сърцето. Нарича се басирет. Знанията по религия, които се разбират с него, не могат да бъдат разбрани с разума и сетивата. Ако човек тръгне да обяснява на коня, най-развитото животно, знанията, които могат да бъдат разбрани с разума, няма да успее дори да се мъчи години наред. По същия начин ако тези големци се опитат в продължение на години да обяснят на другите хора онези знания, които могат да бъдат разбрани със сърце (марифетуллах), пак няма да успеят. Сред избранниците има други още повисокопоставени. Над тях има небии, а над тях пророци расул. Над тях се намират степените на пейгамберите улюл азм, а над тях степените Келимийет, Рухийет, Хуллет и Махбубийет, най-високата степен и тя е характерна само за Мухаммед “алейхисселям”. Същинското сърце се намира в едноименния мускул, както електрическата енергия се появява в жиците на ампулата.

Нефс-и еммаре, който се намира в хората (в техния мозък), не вярва в знанията по религия. Т.е. по сътворение е против исляма. [Ето защо нефсът изпитва горчивина от него и не иска да го следва. Сърцето, от друга страна, е чисто по сътворение, но болестта на нефса го заразява и то започва да не иска подчинение към исляма. Вярва в него, но не изпитва наслада, а горчивина от него.] Едно такова сърце, колкото и да бъде убеждавано в правотата на исляма, много трудно ще спечели якин. [За да постигне якин, то не бива да се заразява с болести от външни или вътрешни врагове, а вече съществуващите да се излекуват. Ето защо няма друг изход, освен да се спаси нефса от сътворената в него болест да отрича

исляма и да се опази сърцето от шейтана и лошите приятели. Изчистването на нефса става като се следва исляма, повтаря келиме-и тевхид, т.е. Ля иляхе илляллах, участва в сохбета на някой евлия, прави рабъта или се чете неговия житейски път. А сърцето се изчиства чрез ибадети, и особено фарзови намази, и правене на много истигфар. Ако училището, колегите, учителите и медиите не са съгласувани с исляма, те попадат в категорията лоши приятели. Когато сърцето се спаси от атаките на тези три врага по религия [нефс, шейтан и лоши приятели], ще се изчисти, т.е. ще се излекува от болестта да обича забранените от исляма неща (харам). В него ще се настани любовта към Аллах, от само себе си, както бутилка, изпразнена от вода, се изпълва с въздух.] В 9-и аyet на сура Вешшемси се казва: **“Онзи, който изчиства своя нефс, се спасява. А онзи, който го оставя в грях, невежие и заблуда, губи.”**

В тefsира **“Мевакъб”** се казва: “Когато нефсът се изчисти, сърцето също се изчиства. Т.е. когато нефсът се спаси от лоши желания, сърцето се спасява от връзка със създания и харам.

Под “мръсотии на нефса” са визирани харамите.” Днес някои хора наименуват забранените от Аллаху теаля неща като модерност, напредничавост и съвременност. А харесваните от Аллаху теаля неща ги определят за прояви на изостаналост и невежество. Извършителите на харам ги наричат хора на изкуството, артисти, просветени и модерни, а мюсюлманите – изостанали и фанатици. Мюсюлманите не бива да се подвеждат от тях, а да изучат своята религия от учените на ехли суннет.]

Както се вижда сърцето на онзи, който не вярва в тази светла и ясна религия, е болно като жлъчката на онзи, който усеща сладкия вкус на захарта като горчив. Превод на ред от персийски стих:

Ако даден човек е сляп, нима му е виновно слънцето?

Някои важни въпроси и отговори за исляма

Въпрос: Какво е несх и има ли го в свещения Коран?

Отговор: Да, несъмнено го има. Несх означава промяна в задълженията и забраните. От Адем “алейхисселям” до Мухаммед “алейхисселям”, т.е. във всяка религия, основите на вярата бяха едни и същи. Разликата беше в техните закони, отнасящи се до делата. Ислямът стори несх (отмени) всички останали религии. Свещеният Коран бе низпослан за 23 години, аyet по аyet, постепенно. Например, алкохолът не беше забранен. По-късно беше низпослан свещен аyet, където се казваше, че в него има и полза, и вреда, но вредата е в повече. И най-накрая беше низпослана категорична заповед за забрана.

В сура Бакара, 106-и аyet, по смисъл се казва: **“Каквото и знамение да отменим или накараме да се забрави, донасяме по-добро или подобно на него.”**

Хаша (Аллах да пази)! Този свещен ајет не е низпослан напразно. Несхът съществува и ислямските учени са написали много неща за него. Не бива да се обръща внимание на онези, които го отричат.

В **“Бянулхак”** се казва: “Несх няма в онези ајети, в които се дава информация за пратениците, Рая и Ада. Несх има само в повелите и забраните. В своята същност несх не означава да се промени самия закон, а да се съобщи, че времето на валидността му е изтекло. Свещеният Коран отмени законите на Евангелието и Тората.”

Видове несх:

1. Несх на ајет с ајет: Например чрез 180-и ајет на сура Бакара беше повелено на онези, които са в предсмъртно положение, да изпълнят завещание за техните майки, бащи и близки. После чрез 11-и ајет на сура Ниса се показва кой какъв дял следва да получи и така задължението за завещание в предсмъртно състояние отпадна.

В 33-ти ајет на сура Ниса по смисъл се казва: **“На онези, с които се обвързваха вашите клетви, въздайте дела им.”** Според този ајет имаше възможност двама, които не са роднини, да се обвържат в клетва и единият да унаследи другия. Този ајет беше отменен със 75-и ајет на сура Енфал, където се съобщава, че близките роднини са по-достойни да бъдат наследници. (Ебу Давуд)

2. Несх на ајет със сунна: Например, 180-и ајет на сура Бакара, където по смисъл се казва: **“Когато смъртта надвисне, фарз е да се изпълни завещание за двамата родители и близки”**, е отменен със следния хадис-и шериф: **“Няма завещание за наследника.”** (Бухари)

В Свещения Коран се споменава за 8 групи хора, на които се дава зекят. Една от тях е муеллефе-и кулюб, т.е. немюсюлмани, които искаме да привлечем към исляма или да се предпазим от тяхното зло или новоприели исляма със слаба вяра. Във времето на хазрети Ебу Бекр начело на Бейтул мал (Държавната хазна) беше Омер “радияллаху анхума”. Той предаде хадис-и шерифа на Муаз, където се казва: **“Вземи зекята от богатите мюсюлмани и го въздай на бедните.”** (Този хадис-и шериф е споменат във всички сборници на Кутуб-и ситте), и каза, че Расулюллах е извършил несх на заповедта относно муеллефе-и кулюб. Всички сподвижници единодушно приеха това и се стигна до иджма. (Реддул Мухтар)

3. Несх на сунна с ајет: В намаз първите мюсюлмани се обръщаха към Йерусалим, срещу Бейтул Макдис (Свещения Храм). Тази практика е отменена с 144-и ајет на сура Бакара, където е повелено да се обърнат към Месджид-и харам, т.е. към Кяабе.

4. Несх на сунна със сунна: Например, в един хадис-и шериф се казва: **“Бях ви възбрания да посещавате гробища. Оттук насетне ги посещавайте!”** (Ибни Мадже)

Хазрети Али е казал, че онзи, който не притежава знания относно несха, не може да изнася проповед за исляма.

Има ли други доказателства в исляма, освен Коран-и керим?

Въпрос:

Някои хора твърдят следното: “Аз не признавам никакви доказателства, освен Корана! Чета неговия превод и изпълнявам това, което разбирам оттам.” Правилен ли е този подход? Не ни ли е достатъчен свещеният Коран, за какво ни е друг източник?

Отговор:

Човекът, който изразява тези мисли, не притежава и частица искреност, и изобщо не вярва в Коран-и керим. Ако вярваше, трябваше да е повярвал във всичко посочено в него.

Аллаху теаля не заповядва: **“Следвайте само Мен, подчинявайте се само на Мен”**, а повелява мюсюлманите да се подчиняват на Пророка и ислямските учени. Кой безмезхебник би отрекъл следните знамения (в които по смисъл се казва):

“Подчинявайте се на Аллах и Неговия Пророк!” (сура Енфал: 20)

Подчинението в Мухаммед “алеихисселям” е повеля на Коран-и керим.

“Онзи, който се подчинява на Аллах и Неговия Пророк, постига най-велико избавление.” (сура Ахзаб:71)

“Кажете Пророку Мой: “Следвайте ме, за да ви заобича и Аллах.” (сура Ал-и Имран:31)

“За онези неверници, които не вярват в Аллах и Неговия Пророк (невярващите в тях стават неверници), Ние сме подготвили яростен огън.” (сура Фетх:13)

Човек, който не вярва в Пророка “алеихисселяту vessелям”, също е неверник. Да се вярва в него означава да се повярва, приеме и хареса всичко, което е казал Той.

“Кажете: “Подчинете се на Аллах и Неговия Пророк! Нека отвръщащите се (неподчиняващите се, неверниците) да знаят, че Аллах не обича неверниците.” (сура Ал-и Имран:32)

Не само отвръщащият се от Аллах, но и отвръщащият се от Пророка “алеихисселяту vessелям” става кяфир (неверник).

“И вземете това, което Моят Пророк ви даде! И отбягвайте това, което ви забрани!” (сура Хашр:7)

“Този Пейгамбер налага халяла (позволява) хубавите неща и забранява харамата (забранените) – грозните неща.” (сура Араф:157)

(Аллаху теаля е позволил и на Своя Пророк да налага харамата (да забранява).)

“Който се подчинява на Пророка, ще се е подчинил и на Аллах.” (сура Ниса:80)

“Който се възпротивява на Аллах и Неговия Пророк, несъмнено той е в явна заблуда.” (сура Ахзаб:36)

“Онзи, който се подчинява на Аллах и Неговия Пророк, ще отиде в Дженнета, а онзи, който се противи – в Джехеннема.” (сура Ниса:13,14)

“И ако има разногласие между вас, отнесете го към Аллах и Неговия Пророк (към Коран-и керим и Сунната).” (сура Ниса:59)

“Ние изпращахме всеки Пророк, за да му се подчиняват.” (сура Ниса:64)

Аллаху теалю е изпратил Мухаммед “алейхисселям”, за да разясни Коран-и керим. По отношение на поставяне на закони, вяра, подчинение и в споменаване в Келиме-и шехадета, Аллаху теалю е поставил името на Своя Пророк наред със Своето. В два айета по смисъл се казва:

“Низпослахме Коран-и керим на тебе, за да го разясниш на хората.” (сура Нахл:44)

“Изпратихме ви Пророк, който ви донесе писанието и мъдростта, и ви учи на онова, което не знаете.” (сура Бакара:151)

Имам Шафии “рахметуллахи алейх” е казал: “Мъдростта, за която се споменава в този аyet, е Суннетът. Първо се споменава свещеният Коран и веднага след него мъдростта.” (Рисале, 78-а стр.)

Във връзка с тази тема в хадис-и шерифи се казва:

“Джебраил, едновременно с Коран-и керим, донесе и Суннета – неговото разяснение.” (Дарими)

“На мен ми бяха дадени заповеди, колкото Корана.” (И. Ахмед)

“Ще се появят хора, които ще твърдят: “Приемете само онези халюли и харами, които се намират в Корана!” Проумейте го добре, че забраната на Пророка е равносилна на забраната на Аллах.” (Тирмизи, Дарими)

“Онзи, който ми се подчини, ще влезе в Дженнета, но онзи, който ми се възпротиви, не би успял да влезе там.” (Бухари)

“Когато настъпи време общността да се отдели от правия път, онзи, който продължи да поддържа моята Сунна, ще получи шехидски (мъченически) севаб.” (Хаким)

“Когато възникнат спорове, следвайте стриктно моята сунна и сунната на хулефа-и рашидин (четиримата халифи на Мухаммед “алейхисселям”).” (Тирмизи)

“Който следва мен, ще е последвал и Аллах. Който се противи на мен, ще се е възпротивил и на Аллах.” (Бухари)

Наред с това безмезхебниците не приемат факта, че доказателствата в исляма са четири. Казват, че не съществуват други, освен Коран-и керим и Сунната. Новопоявилите се “разбирачи”(!), изпреварвайки в своята заблуда дори безмезхебниците, се осмеляват да нападнат израза “Коран и Суннет.” Казват: “Някои хора измислят нова религия, различна от Корана, под името Суннет. Пророкът беше само един “пощальон” – той си изпълни

задължението по донасяне на Коран-и керим и това е всичко.” С тези слова се опитват да представят Сунната като нещо различно от Коран-и керим. В свещените айетите е съобщено, че тези хора са истински неверници.

Както се вижда онези, които казват “Само Коран” и не се подчиняват на Мухаммед “алейхисселям”, са измамници (шпиони, лицемери, агенти, прикрити врагове на исляма) и неверници (опитващи се да унищожат исляма, прикривайки се зад мюсюлманските си имена). [Онези, които желаят да придобият обширна информация по този въпрос, могат да си свалят и прочетат книгата **“Признанията на английския шпионин”**,
безплатно от сайта Ehlisunnetbg.com] Едно от чудесата на Пророка ни Мухаммед “салляллаху алейхи ве селлем” се състои в това, че е съобщил за появата на такива хора още отпреди 14 века. В три хадис-и шерифа се казва:

“Ще дойде време и ще се появят хора, които ще ме отричат. Когато се спомене мой хадис, ще кажат: “Пророкът не би могъл да каже това. Остави тези неща, а говори само от Корана.” (Ебу Йа’ла)

“Ще се появят високомерни хора, които ще кажат: “Аллах не е забранил нищо, освен написаното в Корана.” Кълна се, в исляма има повели, с които съм възбранил и съобщил лично аз. Техният брой е по-голям от тези в Корана.” (Ебу Давуд)

“Ще се появят хора, които ще кажат, че не приемат други доказателства, освен Корана.” (Ебу Давуд)

В Коран-и керим не се казва: “Следвайте само Корана”, а: **“Подчинявайте се на Аллах и Неговия Пророк!”** Онзи, който отрича Пророка на Аллах, става неверник. Това е посочено в Коран-и керим, чието разяснение се явяват хадис-и шерифите.

Когато един човек е казал на Имран бин Хусейн “рахметуллахи алейх”: “Говори ни само от Корана!”, той му отвърнал: “Глупако, може ли да ми намериш броя на рекятите в Коран-и керим?”

Един ден дошли група мюсюлмани при хазрети Омер и му казали, че не са успели да намерят доказателства в Коран-и керим относно колко рекята трябва да бъдат намазите във време на пътуване. Хазрети Омер им отвърнал: “Онова, което не можем да намерим в Корана, изпълняваме според това, което сме видели от Расулюллах. Той съкращаваше на два рекята четирирекятовите намази.” (Мизан-ул-кубра)

Когато човек проумее колко е важно да се следва Расулюллах, ще проумее, че трябва да се следват и хадис-и шерифите, които представляват разяснения на Коран-и керим. Ако хадис-и шерифите отсъстваха, никой нямаше да знае колко рекята са намазите и как се изпълняват, какви са фарзовете на зекята, оруджа и хаджа, и какво съдържа ислямското право. Т.е., никой нямаше да е в състояние да извлече тези постановления от Коран-и керим. Следователно, хадис-и шерифите са задължителни за разбиране на Коран-и керим – т.е. те са негови пояснения. А за разбиране

на хадис-и шерифите, от друга страна, са нужни разясненията на ислямските учени. Аллаху теаля повелява: **“Питайте Пророка! Питайте учените!”** Ако всеки беше в състояние да разбира Коран-и керим, нямаше да има нужда от Пророка? В исляма са се появили 72 еретични течения, защото не са успели да разберат правилно свещения Коран. В три свещени знамения по смисъл се казва:

“Ако бяха питали за него пророка или улюл емр (упълномощените, учените), те щяха да го разберат.” (сура Ниса:83)

(Оттук се разбира, че мюсюлманите трябва да се подчиняват и на “улюл емр” (упълномощените, ислямските учени)).

“Тези примери ги проумяват само учените.” (сура Анкебут:43)

“Ако не знаете, питайте учените.” (сура Нахл:43)

Тези знамения показват, че за разбиране на Коран-и керим са нужни разясненията на ислямските учени. Онзи, който чете превода на Корана, не може да разбере какво Аллаху теаля е искал да ни каже. Научава само онова, което преводачът е разбрал (въз основа на знанията, които притежава) и иска да ни предаде. А какво би станало ако преводачът е някой невеж или еретик? Читателят се опитва да разбере това, което преводачът си мисли, че разбрал и иска да ни предаде (защото той оформя превода по начин, който “да докаже” неговите заблудени мисли, и избира подходящите думи за целта. С други думи, той чете оригинала на Корана, стига до извода, че е разбрал нещо, и предава своето разбиране (или (ако работи за унищожаване на исляма) съзнателно изкривява неговия смисъл). Ето така онзи, който чете такъв превод се опитва да разбере не смисъла на Коран-и керим, а това, което е разбрал преводачът (т.е. неговите лични мисли и разсъждения, а не това, което Аллаху теаля е искал да ни каже). Онзи, който чете превод, няма как да извлече оттам необходимите знания за делата и поклоненията, и камо ли за вярата: те биха останали за него съвсем непонятни, защото всички 72 отклонени течения (еретици) са се появили именно затова, че са давали грешни значения на свещените айети.

Коран-и керим е като конституцията на нашата религия. Стотиците хиляди хадис-и шерифи са неговите преки разяснения, а ислямските учени, от друга страна, са пояснили айетите и хадис-и шерифите. За онзи, който не познава тези разяснения, няма възможност и вероятност да последва коректно свещения Коран. Същото се отнася и за държавната конституция. Държавата се управлява със закони, устави, наредби и съдебни решения. Ако те липсваха, никой не би могъл да управлява страната само с конституция. Конституцията винаги пренасочва към законите, а Коран-и керим към Мухаммед “алейхисселям” и ислямските учени. Следователно, само с конституция държава не се управлява и само с четене на преводи религия не се научава.

Низпослахме го на арабски, за да го разберете...

Въпрос:

Вие ехли суннет вел джемаат твърдите, че не всеки може да разбира Коран-и керим. Ала във втори айет от сура Юсуф и 44-и айет от сура Фуссилят ясно е посочено, че всеки е в състояние да разбира Коран-и керим, нали?

Отговор:

Не, съвсем не е оповестено това, което предполагате Вие. Във втори айет на сура Юсуф по смисъл се казва: **“Низпослахме Корана на арабски, за да може да го разберете.”** В книгите по тефсир (предаваме сбито) този свещен айет е разяснен така: “Не низпослахме Коран-и керим на някакъв друг език, а на арабски, който е най-обширния (богатия) и ясен език. Ако поразмислите, ще проумеете величието на тази Книга; ще видите, че тя представлява шедьовър; че словата в нея са призив, отправен към цялото човечество; че да се приеме исляма е най-велико задължение и най-голяма благодат. О, араби, Коран-и керим беше низпослан на вашия език. Видяхте, че словата в него не наподобяват думите на литератори и стихоплетци. Ако поразмислите, ще разберете, че той не е човешко слово, а слово на Аллах.” Следователно, изразът “за да разберете”, означава “за да проумеете божествения му произход”, а не че всеки е в състояние да го разбира. Ако беше иначе, Аллаху теаля не би заповядал (по смисъл): **“О, Пророко Мой! Разясни Корана на хората!”** (Нахл:44)

А що се отнася до 44-и айет на сура Фуссилят, там по смисъл се казва: **“Ако Ние бяхме низпослали Корана на някой чужд език, щяха да кажат: “Значенията му трябваше да бъдат разяснени по-наподробно. Нима би могла да има книга за арабите, която не е на арабски?” Кажете: “Този Коран е изцеление за хората и пътеводител. А онези, които не вярват, имат в ушите си (духовна) глухота и той (Коранът) за тях е непонятен. Сякаш са призовавани от далечно място и не схващат това, което Коранът им казва.”** В книгите по тефсир пише: “Коран-и керим е на вашия език, т.е. на арабски [а не е на китайски, елински или руски]. Вие, като араби, посредством вашето красноречие и майсторство на изразяване, сте в състояние да проумеете, че Коран-и керим е слово на Аллах.” Забелете, тук не се казва: “Тъй като владеете арабски, ще може да извличате постановления от него.” В продължението на това знамение се казва, че неверниците [и враговете на исляма, които се крият зад мюсюлмански имена и казват: “Коранът е достатъчен, няма нужда от други доказателства”] не биха чули и разбрали Корана, подобно на глухите хора. Ако всеки можеше да извлече един и същ (правилен) смисъл от Корана, нямаше да се появят всички 72 еретични секти. За всички мюсюлмани е фарз (неотложно задължение) да изучат онези знания, които се отнасят до вяра, фарзове и харами. А те, от своя страна, биха могли да бъдат научени

само и единствено от книгите по фикх (ислямско право). Фикхът е извлечен от свещените айети и хадиси, благодарение на учените муджтехиди (най-големите ислямски учени). (Хадика)

Имам Шарани “рахметуллахи алейх” казва: “Ако Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” не ни беше разяснил по колко рекята са намазите, какъв е нисабът на зекята, как се изпълняват байрамските и дженазе (погребални) намази, кои са фарзовете на оруджа и хаджа и в какво се изразява ислямското право, никой не би могъл да ги научи непосредствено от свещения Коран.”

Освен това за хора като нас изобщо не е подходящо да четат тефсири и хадиси, за да се учат на исляма от тях (поради липса на необходима научна основа), тъй като едно грешно разбиране или усъмняване изкарва от исляма. Хазрети Ебу Бекр “радияллаху анх”, проумял съвършено добре тази тънкость, е казал: “Ако се захвана да тълкувам Корана по свое разбиране, коя земя би ме носила върху себе си и кое небе би хвърлило сянка върху мен.” (Шир’а)

Свещеният Коран не може да бъде преведен на нито един език, даже на арабски. Дори човешките стихове не могат да бъдат преведени, разяснени. Смиълът на свещения Коран не може да бъде разбран от неговия превод. Да се разбере смисъла на даден аyet означава да се разбере какво Аллаху теаля е искал да каже с него. А онзи, който чете превод, не може да го разбере. Той би могъл да разбере само онова, което преводачът е разбрал (или си мисли, че е разбрал) в зависимост от своята ерудиция. Особено опасно е, когато преводачът е еретик (ехли бид’ат), защото предадените значения биха били съвсем изкривени и изопачени. Да се прави тефсир (да се тълкува) означава да се разбира волята на Всевишния Аллах. Ако неподходящ за целта човек се опита да извлече значение от Коран-и керим, дори то да е правилно, ще спечели грях, защото ще го е извлякъл по неподходящ за исляма начин. Ако извлеченото от него значение е грешно, напуска исляма. (Берика)

В хадис-и шерифи се казва:

“Който разяснява Корана по-свое разбиране, независимо дали е правилно или не, непременно ще е извършил грешка.” (Несаи)

“Който извлича значение от Коран-и керим, без необходимата компетенция, ще бъде подложен на мъчение в Ада.” (Тирмизи)

“Онзи, който тълкува Коран-и керим по свое разбиране, напуска исляма.” (М. Раббани)

Въпрос:

Какво означава думата мезхеб и нужен ли е той?

Отговор:

Мезхеб означава следван път. Съвкупността от методи и постановления, които големите учени в исляма, наречени муджтехиди, са извлекли от свещените айети, хадис-и шерифи и иджма, и които се отнасят от делата на мюсюлманите, се нарича мезхеб.

Има повели, които не са ясно изказани в свещените айети и хадиси. Аллаху теаля е повелил големите учени да ги извлекат оттам чрез метода на оприличаване на ясно изразените. Това оприличаване се нарича иджтихад. Съвкупността от знания, които един муджтехид извлича чрез своя иджтихад, се нарича негов мезхеб. От стотиците мезхеби на ехли суннет само тези на четиримата имами са записани в книги, а другите са частично забравени.

Мезхебът на Есхаб-и кирам

Въпрос:

Имаше ли мезхеби във времето на първите мюсюлмани, т.е. Есхаб-и кирам?

Отговор:

Всеки един от Есхаб-и кирам беше голям учен в исляма, т.е. муджтехид. Бяха океан от знание в областта на ислямските науки, политика, природни наука и тасаввуфски познания. Придобиха ги за кратко време, бивайки удостоени с прекрасния лик на Расулюллах и неговите слова, въздействащи на сърцата. Всеки от тях имаше свой мезхеб. Те, малко или много, се различаваха.

Есхаб-и кирам следваха онова, което чуеха от Расулюллах. Нямахше нужда да следвах своите ученици, т.е. мезхеб имамите. Всеки един от тях получи ислямските знания от самия източник. Научаваха и като питаха един друг. Всички те бяха по-големи учени от мезхеб имамите. Всеки един от тях беше самостоятелен мезхеб имам.

Сред Табиин и Тебе-и табиин също се появиха учени, които достигнаха до степента на мезхеб имам. От мезхебите на всички муджтехиди, израснали във времето на тези три поколения, до ден днешен са оцелели само четири. Т.е. само те са били записани в книги и получили световно разпространение. Мезхебите на другите са били забравени. Мезхебите на четиримата имами и тези на Есхаб-и кирам имат една и съща вяра и ето защо четирите мезхеба се наричат ехли суннет и техните последователи се приемат за братя. Когато се появи нещо, което е трудно да изпълнят според своя мезхеб, го правят като следват някой друг. Аллаху теаля е Този, Който е пожелал разликата в мезхебите. Тези различия са милост от Негова страна и това ни го е съобщил Расулюллах, защото малките различия между мезхебите по отношение на делата улесняват тяхното изпълнение. Всеки мюсюлманин избира онзи мезхеб, който е подходящ за

неговите тяло, работа, начин на живот и климат, и изпълнява всяко свое дело в съгласие с него. Ако Аллаху теаля беше пожелал, щеше по съвсем явен начин да изрази всички повели в свещените айети и хадиси. Така нямаше да се образуват мезхеби. Да Къямета всички мюсюлмани щяха да са принудени са следват точни и ясни заповеди, което щеше да ги затрудни.

Въпрос:

Кого трябва да следваме, мезхеб имама или свещения Коран?

Отговор:

[В северна Африка една жена отива за фетва при един ходжа. Между тях се провежда следния разговор:

- Каква фетва искаш: Според Корана и Сунната или според имам Малик? – пита ходжата.

- Според имам Малик! – отговаря жената.

- Много странно! Нима за теб фетвата на имам Малик е по-ценна от Корана и Сунната?

- Не, но аз съм убедена, че той е разбирал Корана и Сунната далеч по-добре от теб!

- ...

В една джамия се провежда следния разговор между новия безмезхебен имам и един възрастен човек от джемаата:

- Коранът ни е достатъчен! Не бива да слушате друг?

- Че щом Коранът ни е достатъчен, защо си излязъл да ни говориш ти? Коранът ни е достатъчен!

- ...

По време на лекция един лектор-безмезхебник казва:

- Мюсюлманите не бива да четат никаква друга книга, освен Корана? Нима Коранът не ни е достатъчен?

- Ходжа, казваш, че Коранът е достатъчен и не бива да се чете друга книга, но си написал към 20 книги за исляма! Това не е ли явно противоречие?

- ...

- Аз приканвам към Корана, а не към мезхебите!

- Че нима мезхеб имамите не са призовали към Корана и Сунната?

- Те имат някои грешки.

- Те видяха Есхаб-и кирам и се учеха от тях. Ти кого видя, че стана по-голям учен от тях? Ако те са допуснали грешка, нима има вероятност ти да улучиш истината? Ако те с цялото си знания са допуснали грешка, ти с кое допълнително знание успя да намериш истината?

-...

- Не бива да следваме мезхеб имамите, а Корана! Те имат постановления, които не са съгласувани с нашата свещена Книга! Колкото и голям учен да си, дори да си мезхеб имам, може да допуснеш грешка.

- Мога ли да задам един въпрос?

- Разбира се!

- Защо са допуснали грешки? Нима са били толкова невежи, че да не видят несъответствията между своите постановления и Корана? Нима не са познавали Корана, колкото теб или са го познавали, но въпреки това са били слаби в религията и са дали несъгласувани с Корана фетви?

-....

- Коранът ни е достатъчен? Нима книгата на Аллах не ни е достатъчна? Нима Аллах ни е пратил недостатъчна книга?

- Ходжа, къде в Корана са споменати рекятите на намазите?

-...

- Аз не следвам мезхеб имами, а Корана и Сунната?

- А как следваш Корана и Сунната без да имаш знанията на мезхеб имам?

-...

Един обикновен мюсюлманин пита иляхиятски професор, отричащ мезхебите:

- Мога ли да Ви задам въпрос?

- Да, заповядайте!

- Ако се разболеете, при кого ще отидете?

- При лекар, разбира се!

- Кой лекар ще предпочетете?

- Най-големия специалист в областта, разбира се!

- Защо не отидете при клошаря, който бърка в кофите до аптеката? Той със сигурност знае имената на лекарствата, защото в кофите за смет ежедневно намира празни кутии. Той ще ви излекува!

- Че какви глупости ми дрънкаш?

- И аз се питам какви глупости говориш ти? Имам Ахмед бин Ханбел е знаел един милион хадис-и шерифа и всички ислямски науки, а ако попитам теб, няма да може да ми кажеш наизуст и 100 хадис-и шерифа. Ако кажеш, то със сигурност ще са без техните вериги на предаване. Твоите знания по сравнение с тези на мезхеб имамите са като знанията на онзи клошар, който е виждал само кутиите на лекарствата по сравнение със знанията на лекаря специалист. Когато възникне въпрос, аз питам най-големите специалисти в исляма, мезхеб имамите така, както ти, когато се

разболееш, отиваш при най-големите специалисти, а не при клошарите! Това че си видял етикета на лекарството не означава, че си научил неговото съдържание и действието му върху човешкото тяло. Това, че си наизустил някои неща, не означава, че си вникнал в тяхното съдържание. Папагалът също наизустява и повтаря, но не разбира нищо.]

Мезхеб имам означава голям ислямски учен, който е записал в книги онова, което е научил от Есхаб-и кирам и те директно от Расулюллах “алейхиссаламу весселям”. Пророкът ни е обяснил на своите сподвижници целия Коран-и керим. Онзи, който иска да научи разясненията на Расулюллах, трябва да прочете книгите на един мезхеб имам и да се подчини на тях. Който прочете книгите му, става от неговия мезхеб.

Големият ислямски учен Захид-ул Кевсери “рахметуллахи алейх” е казал: “Безмезхебието е мост към безбожието. Да се каже: “Аз следвам исляма, а не мезхебите!” е все едно да се каже: “Аз следвам повелите на държавата, но не се подчинявам на повелите на закона, съдията и полицаите.” Да се следва исляма означава да се следва един от четирите мезхеба. Ислямът и мезхебите не са две различни неща.”

Ширк ли е да се следва един мезхеб?

Въпрос:

Един безмезхебник, който напада хадисите и писанията на ислямските учени, казва: *“Ислямските учени не са последвали свещения аyet от сура Ал-и Имран, където по смисъл се казва: **“И се привържете всички за възгето на Аллах, и не се разделяйте.”** Основали са мезхеби. Намазът в Корана е три пъти на ден, а те са го увеличили на пет пъти. Да се следват мезхеби, при наличие на свещения Коран, е ширк?”* Че в Корана не се ли казва: **“Питайте учените, следвайте учените”**? Защо е ширк да се следват учени? Нима те са врагове по религия? Те не са ли следвали Корана? Това, което един безмезхебник е разбрал от Корана се приема за доказателство, а онова, кое е разбрал имам а’зам Ебу Ханифе, не се приема, защо? Ислямските учени казват, че в Корана намазът е повелен пет на ден и Расулюллах, заедно с Есхаб-и кирам, винаги го е кланял пет пъти. Защо този безмезхебник твърди, че е три пъти? В Корана Аллах не ни ли е повелил: **“Последвайте Моя Пророк!”**? Нима Пророкът не е кланял до края на живота си пет пъти на ден? Разбирането на безмезхебниците се приема за правилно, а това на ислямските учени и Расулюллах за грешно, защо? Нима до нас не е достигнало предание, което да сочи колко пъти на ден и по колко рекята е кланял Расулюллах?

Отговор:

Разбира се, че има много предания, които ни показват как се е кланял той. Онова, което даден учен извлича от неясен аyet, се нарича негов

иджтихад и мезхеб. Онова, което безмезхебникът разбира от даден ајет, също се нарича негов път или мезхеб. Колкото и да е против мезхебите, неговите разбирания, макар и заблудени, също се явяват негов мезхеб. Разбиранията на всеки човек от Коран-и керим са негов мезхеб. Онзи, който следва не разбиранията на учени, а свои, ще стане последовател на своя нов мезхеб. Или този безмезхебник не разбира тази тънкость, или с цел да разруши исляма казва: *“Всеки да последва онова, което разбира от Коран-и керим!”* Опитва се да изкара религии колкото глави има в света. В Коран-и керим се казва: **“Не са равни знаещият и незнаещият, знаещият несъмнено е ценен.”** Във всяка работа ценен е онзи, който знае. Нима са равни по ценност разбиранията на ислямските учени и невежите? Ето така се появили 72 отклонени течения. Те се отклонили от правия път поради грешните си разбирания. Те също са казали: *“Така разбрахме от Коран-и керим!”* Ето защо ценността на ислямските учени е много голяма. В три свещени ајета по смисъл се казва:

“Ако не знаете, питайте учените!” [Нахл:43]

“Ако бяха питали за него Расулюллах и улюл-емр [ислямските учени], щяха да узнаят.” [Ниса:83]

В тefsирите е написано, че под “улюл-емр” са визирани ислямските учени. В хадис-и шериф се казва:

“Улюл-емр са учените по фъкх.” (Дарими)

Ако Пейгамберът ни не беше разяснил какво е улюл-емр, всеки щеше за го разбере по различен начин. Във връзка с важността на ислямските учени Пейгамберът ни “алеихиссаяту весселям” е казал:

“Учените са наследници на пейгамберите.” [Тирмизи, Ибни Мадже, Ебу Давуд]

“Последвайте учените, защото те са светлините на земния и отвъдния живот.” [Дейлеми]

“Учените са водачи и пътеводители, сочещи пътя на избавлението.” [Ибни Неджар]

“Ако не бяха учените, хората щяха да се погубят.” [И. Маверди]

“Онова, което не знаете, научете като питате праведни учени!” [Таберани]

За да разберем какво иска да се каже в свещения ајет със смисъл: **“Не се разделяйте!”**, питаме ислямските учени. Един от тези ценни учени е хазрети Абдулгани Наблюси. Той е казал:

“Този свещен ајет има следния смисъл: “Не се разделяйте във вярата. Не се подвеждайте от изопачените мисли и не се разделяйте на групи във вярата.” Не е джаиз да има разделение във вярата. В хадис-и шериф се казва: **“Бъдете заедно с джемаата! Доволството, милостта и помощта на Аллах е в джемаата (единството). Онзи, който се отделя от джемаата, попада в Джехеннема.”** В ежедневните дела Есхаб-и кирам са имали разлики в иджтихадите, но никога във вярата. В един хадис-и шериф

се казва: **“Разделението на моята общност е милост.”** Тук е визирано разделение в иджитихада и мезхебите по фъкх.” (Хадика)

Сейид Ахмед Тахтави “рахметуллахи алейх” е казал: “Под **“въжето на Аллах”** е визиран джемаатът, а джемаат са учените по фъкх и по другите ислямски науки. Онзи, който се отделя от учените по фъкх, колкото педя, изпада в заблуда. Сивад-ъ а’зам е пътят на учените по фъкх. А техният път е пътят на Расулюллах и четиримата му халифи. Онзи, който се отделя от този път, ще отиде в Джехеннема. Днес пътят на спасението е представен от четирите мезхеба и те са ханефи, малики, шафи и ханбели. Онзи, който не следва един от тях, става еретик и ще отиде в Джехеннема.” (Редд-ул мухтар)

Имам Бейхаки казва: “Когато мюсюлманите се развалят, поеми по пътя на предишните учени в исляма! Дори да останеш само ти, не се отделяй от него!” Неджмеддин-и Газзи е казал: “Ехли суннитски учен означава такъв, който се движи по пътя на Расулюллах и Есхаб-и кирам. Те са единствената група, от всички 73, която ще се избави от Ада.”

Един друг упорит безмезхебник пък казва: “Аз не мога да назова себе си с името на един мезхеб. Не мога да нарека себе си ханефи или шафи.” Той явно изразява, че е безмезхебник и не следва нито един учен в исляма. Не знае, че в Съдния ден всеки му’мин ще бъде призован с името на своя мезхеб. В 71-и аяет на сура Исра по смисъл се казва: **“В онзи Ден ще позовем всяка група с нейните имами (водители).”** Хазрети Кадъ Бейдави разяснява този свещен аяет така: **“Всяка общност ще призовем с техните пейгамбери и имамите (водачите) в религията, които са следвали.”** В **“Рух-ул беян”** и **“Тефсир-и Хюсейни”** се казва: “Всеки ще бъде призован по името на мезхеб имама, например, “о, ханефи” или “о, шафи”.”

Шейх-ул ислям Ебуссууд Ефенди “рахметуллахи алейх”, разяснявайки аяета **“Не се разделяйте”**, казва: “Това означава: “Не се разделяйте от правилната вяра, както са направили хората на Писанието! Не се разделяйте и не се бийте, както сте правили във времето на невежеството!”

Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал, че правият път е този, който са посочили учените на ехли суннет. Следователно мюсюлманите трябва да се обединят около ехли суннет, да се побратимят и заобичат. Онзи, който се отделя от това единство, няма да е последвал и посочения свещен аяет. Ако се обединим по този начин, ако се заобичаме и се побратимим, ще станем най-силния народ на света и цялата земя ще постигне спасение и спокойствие, а в ахирета ще постигнем вечно спасение. Трябва да внимаваме да не се разделяме поради лъжите, които враговете на исляма, невежите и експлоататорите изричат, за да постигнат материалните си интереси. (Се’адет-и Ебедийе)

Въпрос:

Какво представлява иджтихадът и мезхебът?

Отговор:

Да се направи иджтихад и основе мезхеб е повеля на исляма. Когато Расулюллах “алейхиссаяту весселям” е прашал хазрети Муаз като съдия в Йемен, запитал:

- **Как ще отсъждаш там?**
- С Книгата на Аллах.
- **Ако не можеш да намериш там онова, което търсиш?**
- Със Сунната на Расулюллах.
- **Ако не намериш и там?**
- Ще извърша иджтихад.
- **Елхамдулиллях. Аллаху теая стори пратеника на Расулюллах такъв, че да подхожда на доволството му. (Тирмизи)**

Аллаху теая и Неговият Пророк, поради милост към мюсюлманите, не им показаха ясно как да извършат някои дела. Ако бяха показали ясно, всеки щеше да е принуден да ги прави точно така. Онези, които не вършеха тези фарзове, щяха да станат грешници, а онези, които не им отдаваха значение, неверници. Това щеше да затрудни мюсюлманите. Ето поради тези причини се появиха мезхеби.

Всеки един от Есхаб-и кирам беше муджтехид и мезхеб имам. Ето защо Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем” е казал: **“Моите сподвижници са като звездите на небето. Когато и да последвате, ще постигнете напътствие.”** (Таберани, Бейкахи, Ибни Асакир, Хатиб, Дейлеми, Дарими, И. Мунави, Ибни Адий) Тъй като мезхебите на нито един от тях не беше записан в книги, днес никой не може да каже: “Аз следвам мезхеба на хазрети Омер.” Никой учен, дори да е муджтехид вътре в мезхеба, никога на би излязъл извън границите на методите на мезхеб имама. Няма нито един безмезхебник, който да е станал ислямски учен.

Въпрос:

Днес еретиците и бидатчиите са повече от ехли суннет и гласът им се чува по-високо. Каква е причината?

Отговор:

Има един хадис-и шериф, който гласи:

“Ако една общност се раздели на групи след своя пейгамбер, еретиците ще надвият последователите на правия път.” [Таберани]

Въпрос:

В Пълния Илмихал “Се’адет-и Ебедийе” пише, че да се казва “според мен” или “според нас” и да се пише за религията без да се базира на

предания не е джаиз. Но в същата книга пише, че ислямските учени са използвали подобни изрази. Това не е ли противоречие?

Отговор:

Не, няма противоречие. За немуджтехидите е проява на високомерие и самодоволство да се изразяват със “според мен” и “според този факир”, защото това показва, че се приемат за муджтехиди (твърде много се надценяват). Но за муджтехидата несъмнено е нужно да казва “според мен” или “според този факир”, това означава “според моя иджитихад”.

Хазрети имам Шафи казва: “Всички сподвижници на Расулюллах бяха над нас по отношение на знание, иджитихад, вера и разум. Ние много харесваме техните отсъждения (рей). Според нас техният рей е повисокопоставен от нашия.” (Рисале-и кадиме)

Хазрети имам Раббани казва: “След пейгамберите най-великият човек на света е хазрети Ебу Бекр-и Съддък. След него е Омер-ул-Фарук. Според този факир величието в йерархията не зависи от наличието на повече достойнства и добри качества. Зависи от това да се повярва преди другите и да се помага на религията с имот и живот повече от всички останали. Т.е. зависи от това да бъдеш учител по религия на последвалите поколения. Всички следващи поколения научават исляма от предходните. Всички тези три качества се събират в Съддък “радияллаху анх”. Той е повярвал преди всеки друг и е жертвал своите имот и живот за исляма. Само той в цялата общност е дарен с това благо.” (3/17)

Според този факир онези мушрици (идолопоклонници), които са израснали в изолирани и труднодостъпни райони, и не са чували за нито една религия (т.е. нито са видели някой пейгамбер, нито са научили нещо за тях), няма да отидат нито в Дженнета, нито в Джехеннема. По време на равносметката в Съдния ден ще изтърпят толкова наказание, колкото им бил гнетът в земното. После, подобно на животните, ще бъдат унищожени. Това се отнася и за онези деца на неверниците, които са умрели преди пълнолетие, и за онези хора, които през целия си живот не са чували за никакви пейгамбери. (1/259)

Според този факир най-ценното време на Расулюллах е по време на намаз. (1/206)

Въпрос:

Може ли да определим днешните писатели и професори за ислямски учени?

Отговор:

Учен не е онзи, който е чел много книги, знае много неща и притежава различни дипломи; учен е онзи, който познава своята религия правилно и може да отсее истината от заблудата. Колкото повече се доближаваме до Къямета, толкова броят на истинските учени ще намалее, а духовниците ще станат ненадеждни. В два хадис-и шерифа по смисъл се казва:

“Близо до Къямета знанието ще намалее, невежеството ще нарасне.”
[Ибни Мадже]

“Всеки век ще е по-покварен от предходния и това ще продължи до Къямета.” [Хадика]

Човек, за да стане ислямски учен, трябва да знае наизуст целия Коран-и керим и значенията на всички айети, хиляди хадис-и шерифи и техните значения, да се е специализирал в 20-те основни клона на ислямската наука и техните около 80 разклонения, да познава тънкостите в четирите мезхеба, да е достигнал до степенята на иджитихад в тях и да притежава най-високата степен в тасаввуфа. (Се’адет-и Ебедийе)

След детронацията на султан Абдулхамид II в религиозните дела настана анархия и развала. Невежите и масоните, регистрирани в масонската партия Единение и прогрес (Иттихат ве теракки), бяха поставени на ключови позиции в религиозните дела. Първото им деяние беше да отстранят шейх-ул ислям Мухаммед Зияуддин Ефенди, последния за времето на султан Абдулхамид II. На негово място през 1910 г. назначиха Муса Кязъм. Той бе фанатизиран иттихатчия и масон. Онези, които поради несъответстващи на исляма деяния и еретични писания, бяха изгонени в Ирак и Физан от страна на султана, се върнаха обратно. Тези сепаратисти бяха възложени да реорганизируют религиозните дела на мюсюлманите (т.е. да ги въведат в заблуда и разединят мюсюлманите). Тези невежи партизани написаха еретични книги за исляма и ги разпространиха. Всички книги в и преди времето на султан Абдулхамид II се проверяваха от специалисти и когато видяха, че няма нищо несъответстващо на исляма, даваха позволение да се отпечатат. Ето защо всички те бяха достоверни. Контролът бе отстранен след 1909 г. Книгите след тази дата са достоверни само ако съответстват на тези отпреди нея. (Есхаб-и кирам)

Както се вижда книгите, написани след 1909 г., могат да бъдат достоверни само ако се базират на предания отпреди тази дата. Не са достоверни онези, в които някои хора (поради невежество или целенасочено) се опитват да обясняват айетите и хадисите според еретичните си убеждения.

В хадис-и шерифи се казва:

“Лошият учен е най-лошият сред хората.” [Беззар]

“В Съдния ден на най-голямо мъчение ще бъде подложен онзи учен, който не се е възползвал от своето знание.” [Бейхаки]

“Моята общност ще бъде погубена заради лоши учени и невежи поклонници. Най-лошият сред лошите хора е лошият учен, най-добрият сред добрите хора е добрият учен.” [Дарими]

“Моята общност ще види голяма вреда от лошите духовници.” [Хаким]

“Невеж е онзи, който казва, че е учен.” [Таберани]

“Най-добрите хора са мюсюлманите в моя век (Есхаб-и кирам). После най-добри са мюсюлманите след тях (Табиин). После онези, които са след тях (Тебе-и табиин). След тях ще дойде време, когато ще се разпространи лъжата. Не вярвайте на техните слова и дела.” [Бухари, Муслим]

“За вас се боя повече от еретични водачи, отколкото от Деджал.” [Имам Ахмед]

В другите хадис-и шерифи е казано още, че ще дойде време, когато бидатите ще се увеличат, новите поколения ще кълнат предишните, ще настане анархия, ще се пишат лъжи, към ибадетите ще се примесят обичаи и ще започне да се клевети Есхаб-и кирам. [Ибни Асакир, Ебу Нуайм, Дейлеми]

Неверниците могат да посегнат на живота на мюсюлманите, но еретиците, т.е. онези, които не следват един от четирите мезхеба, посягат на тяхната вяра и могат да ги въвлекат към безкрайно наказание в Джехеннема. Тъй като днес заблудата по отношение на исляма е намерила широко разпространение, онези, които следват новопоявилите се “учени”, могат също да попаднат в заблуда. Но ако последват пътя на предишните учени, които и враговете на исляма, и мюсюлманите са приели за големи специалисти, слънца като **имам Ебу Ханифе, имам Малик, имам Шафи, имам Ахмед, имам Газали, сеййид Абдулкадир Джейляни и имам Раббани**, ще постигнат спасение.

“Скъпи братко! Онова, което ни е най-необходимо, е да коригираме своята вяра съгласно Книгата и Сунната. Нека Аллаху теаля дари труда на учените по правия път с красива отплата! Трябва да се вярва така, както са разбрали те от Коран-и керим и хадис-и шерифите, защото онова, което разбираме ние и Вие, няма абсолютно никаква стойност, тъй като всички еретици [реформатори] твърдят, че са извлекли заблудените си мисли и убеждения от тези два източника. Тези им слова са твърде нередни и безпочвени.

Второто ни задължение е да научим повелите на исляма, т.е. кое е харам, халял, фарз и ваджиб.

На трето място е да съгласуваме всички наши дела съгласно придобитите знания.” (1/157)

Въпрос:

От кого се е учел имам а'зам Ебу Ханифе? Има ли непрекъсната верига от учители, които да опират до Расулюллах?

Отговор:

Неговият учител се казваше имам Хаммад, а неговия Ибрахим Нехаи, който беше ученик на Алкама бин Кайс, а той на Абдуллах ибни Месуд от Есхаб-и кирам, а той на Расулюллах “салляллаху алейхи ве селлем”. (Същото се отнася и за другите мезхеб имами.)

Враговете на исляма

На входа на един южноафрикански университет пише така:

За унищожаване на една държава не са нужни никакви атомни бомби и далекобойни ракети. Трябва само да понижите качеството на образование и да позволите да се преписва. Ако направите това, ще видите, че:

- Болните ще умират в ръцете на **лекари**;
- Сградите ще се рушат в ръцете на **инженери**;
- Парите ще изчезват в ръцете на **икономисти**;
- Духовността ще умира в ръцете на **духовници**;
- Правосъдието ще умира в ръцете на **съдии**.

Унищожих ли образованието, унищожаваш целия народ.

Тук съвсем на кратко ще предадем признанията на британския мисионер Хамфър, който е служил като шпионин на Министерството на колониите преди 3 века. Оригиналът на книгата се намира в прословутия British Museum. Нейният български превод се казва “**Признанията на английския шпионин и ислямската вражда на англичаните**” и може да се свали безплатно от сайта Ehlisunnetbg.com. Никой, който не е запознат с тази дейност на Англия, не може да разбере защо днес ислямският свят е в това трагично състояние и откъде води начало ислямофобията. Хамфър казва:

Ислямските държави изключително разваляха нашето спокойствие. Опитните членове на Министерството на колониите казваха, че този болен човек [Османската държава] ще издъхне за по-малко от век. И в двете държави (Османската империя и Иран) назначихме на държавни позиции хора, които бяхме превърнали в масони. Подкупът, лошото управление и управниците, лишени от религиозни знания и забравили за своите задължения, отдавайки се на красиви жени, счупиха гръбнака на тези страни.

Едно време мюсюлманите бяха силни и напреднали. Трудно е да се каже на тези мили хора, че вече са роби. Дните им на величие отминаха и никога няма да се завърнат.

Бяхме изключително притеснени от ислямските учени, защото учените в Истанбул, Ел-езхер, Ирак и Шам бяха непреодолими пречки за нас. Това са

хора, които никога не правят ни най-малки компромиси в своите принципи. Хората ги следват; дори султанът се бои от тях. Сунитите четат много книги и тачат своите учени и султани.

В Министерството на колониите беше проведено събрание, където участваха дипломати и теолози от Франция и Русия, наред с тези от Англия. Бях голям късметлия. Аз също присъствах там, защото бях в добри отношения с министъра. В конференцията беше запланувано как да отвърнат мюсюлманите от исляма. Трудно е да се изкорени едно голямо дърво, което е пуснало дълбоки корени в земята. Днес с удоволствие виждаме, че ситуацията е напълно различна. В резултат на големите усилия и дела на нашето министерство и други християнски правителства, мюсюлманите започнаха да изостават. Англия предвожда делото по унищожаване на исляма.

Книгата [подготвена в Министерството на колониите от специалисти по унищожаване на исляма] заповядва да се унищожат следните силни черти:

(1) Ислямът е заличил расовия, езиковия, традиционния и националния фанатизъм. [Т.е. сред мюсюлманите трябва да се вкара идеята за расово и езиково разделение.]

(2) Лихвата, печалбарството, блудството, алкохолът и свинското месо са забранени. [Трябва да се открие път за тях. Днес всички ислямски страни, благодарение на лихвата, са затънали в дългове, които не могат да изплатят. На всяка крачка се вижда как се пият алкохолни напитки и вършат прелюбодеяния.]

(3) Мюсюлманите са крайно привързани към своите учени. [Трябва да се унищожи привързаността към тях, да се клеветят мезхевите и да се покажат като неща, които не са от исляма.]

(4) Мюсюлманите сунити приемат халифа като заместник на Пророка. Вярват, че към него е фарз да окажат същото уважение, като това към Аллах и Пророка. [След Първата световна война халифът на мюсюлманите беше отстранен. Днес ислямският свят е без водач.]

(7) Всички мюсюлмани вярват, че ислямът е единствената истинска религия. [Организираха общества, които са много дейни днес и втълпяват идеята за диалог между религиите. Т.е. искат да ги обединят. Казано иначе, да прекарат исляма през призмата на другите религии и да заличат разликите му с тях.]

(9) Те перфектно изпълняват своите поклонения (например, намаз, орудж и хадж). [Т.е. мюсюлманите трябва да престанат да ги вършат и да ги забравят.]

(11) Мюсюлманите се държат здраво за ислямската вяра. [Трябва да се разклати тази вяра.]

(13) Мюсюлманите превъзпитават децата си така, че не е възможно да се откажат от пътя на предците им. [Трябва да се организира система, която да ги възпитава по неислямски начин.]

(14) Жените мюсюлманки се покриват толкова добре, че злото не може да пробие път към тях. [Разголеността трябва да се представи за модерност, а забулването за изостаналост.]

(18) Когато мюсюлманите се събират, ваизите подсилват тяхната вяра и ги подтикват към поклонение. [Ислямът трябва да изчезне от техните проповеди. Трябва да се смени темата на проповедта; да се говорят общи неща, които не биха спомогнали за оформяне на едно мюсюлманско създание. “Имитиране на бурна (ислямска) дейност при фактическо бездействие!”]

(19) Фарз е да се изпълнява емр-и ма’руф (повелява повеленото от исляма) и нехй-и анил мункер (възбранява забраненото от исляма). [Когато някой говори против исляма, това му дело трябва да се определи за “свободно изразяване на становище”, но когато някой мюсюлманин се опитва да научи друг на исляма, това му дело трябва да се определи за “религиозна пропаганда” и “намеса в личния избор”.]

(20) За мюсюлманите да се женят е суннет. [Държавите им трябва да бъдат сведени до състояние на икономическа разруха, за да може мюсюлманите да не се женят или да обезпечат материалното съществуване на едно семейство. Принудителната безработица ражда принудително безбрачие, а принудителното безбрачието ражда разврат.]

Книгата препоръчва да се опорочат силните страни на мюсюлманите и да се разпространят слабите. Сочи методи за тяхното изпълнение:

(1) Трябва да се раждат спорове чрез предизвикване на вражда между отделни групи, насаждане на недоверие и трайно установяване на противоречия чрез публикуване на книги. [Първо разединиха мюсюлманите, а после вкараха вражда между тях. Ислямският свят е разделен на хиляди враждуващи джемаати.]

(2) Трябва да им се пречи да откриват училища и разпространяват книги. [Разпространението на ислямски книги трябва да се определя за религиозна пропаганда, екстремизъм и фанатизъм. Трябва да се покаже като нещо, което заплашва обществения строй.] Трябва да се изгорят и унищожат всевъзможни книги за исляма; да се измислят различни клевети за духовниците им [да се злепоставят ислямските учени и да се унищожат доверието в тях] и да се пречи на мюсюлманите да си пращат децата на обучение в религиозни училища. [Този метод е много вреден за исляма.]

(5) Техните главатари трябва да бъдат подтикнати към жестоки и тиранични методи на управление.

(6) Смъртното наказание за убийците трябва да бъде премахнато от закона. Трябва да попречим на властта да наказва мародерите и крадците. Разбойниците трябва да бъдат подкрепяни с оръжия и насърчавани към вършене на тази дейност. Пътищата трябва да се поддържат несигурни (и опасни).

(9) Икономическият спад ще е естествена последица от всички тези зловредни неща, които изброихме дотук. Може да я задълбочим чрез унищожаване на продукцията, потапяне на търговските им кораби, подпалване на тържища, заливане на земеделски земи и промишлени центрове чрез рушене на язовирни стени и баражи, и примесване на отрови към питейната им вода.

(10) Трябва да приучим техните държавници на желаня [страсти към блудство и спортни игри], които ще доведат до анархия и разделение; и на неща, като алкохол, хазарт, корупция и разходване на държавни средства за лични интереси. Трябва да насърчаваме държавните служители, които вършат тези неща, и да възнаграждаваме онези, които ни помагат (косвено).

Книгата даваше следния съвет: Английските шпиони, възложени с това задължение, трябва да бъдат защитавани тайно и явно, и не бива да се щадят никакви разходи за спасяване на арестуваните.

(11) Трябва да се популяризира лихвата. Тя не само руши националната икономика, но кара мюсюлманите да привикнат към неподчинение спрямо правилата на Корана. Когато човек наруши една точка от закона, за него вече става лесно да наруши и другите. Трябва да бъдат убеждавани, че не всяка лихва, а многократно умножената е харам.

(12) Трябва да се измислят долни клевети за ислямските учени. Мюсюлманите трябва да бъдат отчуждени от тях. Част от нашите шпиони ще представим за ислямски учени и ще ги ангажираме с мръсни дела (и ще накараме всеки да чуе за тях). Те ще се смесят с ислямските учени и вече на всички тях ще започне да се гледа с подозрение. Подобни агенти задължително трябва да проникнат в Ел-Езхер, Истанбул, Наджаф и Кербала. Трябва да открием училища и колежи за отчуждаване на мюсюлманите от ислямските учени. В тези училища ще превърнем децата на гърците и арменците във врагове на исляма, а на мюсюлманските деца ще им втъпим убеждението, че предците им са били невежи. [Че са изостанали заради исляма.]

(13) Трябва да разпространим клеветата, че ислямът има лошо отношение към жените...

В книгата, подготвена от Министерството на колониите, са изредени неща, които трябва да бъдат изпълнени, за да може да се унищожи ислямът. В книгата са препоръчани следните неща за елиминиране на силните страни на мюсюлманите:

(1) Сред мюсюлманите ще насадите шовинистични чувства, като расизъм и национализъм.

(2) Тайно или явно сред мюсюлманите трябва да разпространите следните пороци: алкохол, хазарт, блудство и свинско месо. При това християните, евреите, огнепоклонниците и другите немюсюлмани, живеещи в мюсюлманските страни, трябва да бъдат използвани максимално, и тези от

тях, които работят за тази кауза, трябва да получават високи заплати от Министерството на колониите. Трябва да увеличим броя на политическите партии и спортните клубове и после да посеем вражда между тях. Те ще се борят едни с други и няма да намерят време за четене на книги по религия и изучаване на исляма. Онези, които паднат в нашия капан, ще ги подпомагаме да издават ежедневници и списания. Ще ги поддържаме с много пари и интереси. Онези, които сме подкупили, ще ги представим за спасители и герои. Ще петним религиозните управници. Ще унищожим семействата, които са в основата на религиозното възпитание. Ще разпространим голи изображения на млади момичета и момчета, прикривайки това зад имена като “спорт” и “борба”. Така ще въвличем новото поколение в блудство, хомосексуализъм и полов разврат. Щом изкореним ислямския нрав, лесно ще унищожим и исляма. Ще строим много джамии, но там, вместо ходжи, ще позиционираме наши мисионери и безмезхебници. Ще вкараме в джамиите музикалните инструменти и песни, и ще наречем това (с благозвучното име) “ислямска музика”. Джамииите ще ни служат като примамка за мюсюлмани. Агентите ще идентифицират онези държавни служители и офицери, които са религиозни и имат забулени жени, и ще ги отдалечат от тези позиции. Набожните младежи ще бъдат възпирани да постъпват в университети, а онези, които са приети, ще им се пречи да завършат и получат диплома.

(8) Ще се опитате да възпрете мюсюлманите от правене на поклонения и ще ги усъмните относно тяхната полза, като кажете: “Аллах не се нуждае от ибадетите на хората.” Ще ги възпирате от поклонения, като ходене на хадж и изпълняване на групов намаз, които ги събират заедно.

(10) Ще вкарате бид’ати (ереси) в тяхната вяра и ще наречете исляма изостаналост и религия на терора. Ще кажете, че мюсюлманските страни са изостанали и подложени на сътресения, и ще накърните тяхната привързаност към исляма.

(11) Много важно! Ще отчуждите децата от техните бащи, с което ще ги лишите от родителско възпитание: тях ще ги възпитае ние. Следователно в момент, когато децата се отчуждят от своите бащи, те ще бъдат обречени на отчуждение и от вярата, религията и ислямските учени.

(12) Ще провокирате жените да се разбулят. Когато направят това, ще изкушите младежите към тях и ще ги въвличете в разврат. Това е много ефективен метод за унищожаване на исляма! Най-напред ще използвате жените немюсюлманки. С течение на времето мюсюлманките ще деградират от само себе си и ще последват техния пример.

(17) Ще изтъкнете любовта към свободата и ще им кажете: “Всеки е свободен да прави каквото си иска. Не е фарз да се изпълнява емр-и ма’руф и нехй-и анил мункер, и да се преподават правилата на исляма [Всеки да прави каквото си иска и да не съди останалите. Няма безгрешни хора].”

(19) Дейностите по разпространение на исляма и неговото преподаване на немюсюлмани трябва да бъдат категорично прекратени.

(21) В съзнанието на мюсюлманите ще будите съмнение относно автентичността на Корана. Ще публикувате манипулирани преводи, които ще съдържат допълнения или пропуски. Ще преведете Корана на различни езици, като турски, персийски и индийски. Ще предотвратите арабското изпълнение на езана, намаза и молитвите.

Мюсюлманите трябва да бъдат накарани да се усъмнят и в хадисите. Преводите, критиките и манипулациите, планирани за Корана, трябва да се приложат и към хадисите.

Когато четох тази книга, озаглавена **“Как да унищожим исляма”**, открих, че тя наистина е перфектна. Тя е несравнимо ръководство за моите бъдещи мисии. Когато върнах книгата на секретаря и разкрих своето доволство, той ми каза: “Може да си сигурен, че не си сам в областта. Имаме много хора, които вършат същата работа. Досега Министерството назначи за това дело към пет хиляди души, но обмисля да увеличи броя им до сто хиляди. [Колко ли са днес?] Когато достигнем до тази цифра, ще поемем пълен контрол над всички мюсюлмани и ще завладеем всички ислямски страни.”

Сетне добави: “Да ти дам добра новина! Нашето Министерство се нуждае най-много от един век, за да реализира тази програма. Кръстоносните походи, които са проточиха с векове, не донесоха никаква полза. Не бихме могли да кажем, че и монголците [армиите на Чингис] са направили кой знае какво за изкореняване на исляма, защото действията им бяха спонтанни и несистематизирани. Те извършиха военни експедиции и явно разкриха враждата си към исляма. Ето защо много бързо се измориха. Но сегашните ни ценни управници, от друга страна, се опитват да разрушат исляма с помощта на много хитър план и дългосрочно търпение. Ще използваме и военна сила, но това ще е най-края, т.е. след като обезсилим исляма и го докараме до състояние, от което никога повече няма да се възстанови и подеме борба срещу нас.”

Заключителните думи на секретаря бяха: “Нашите големци в Истанбул са били много мъдри и интелигентни, защото са изпълнили план като нашия. Какво са направили? Те са проникнали сред мохамеданите и са открили медресета за техните деца. Построили църкви. По много ефективен начин са популяризирали сред тях алкохола, хазарта, греховете, развалата [и ги разделили на футболни клубове]. Постарали се да предизвикат съмнения в съзнанията на младите мюсюлмани; да предизвикат противоречия и спорове между тях и властта; да породят навсякъде анархия и безредие; да покварят управниците, началниците и държавниците им чрез напълване на къщите им с християнски жени. И ние с дейности от този вид ще слошим техните сили, ще подкопаем тяхната привързаност към религията и ще

развалим техния нрав. Ще разстроим тяхното единство. После ще започнем внезапна война и ще изкореним исляма.”

След като се насладих на първата тайна, зачаках с нетърпение да узная втората. Един ден, най-накрая, секретарят ми я разкри. Втората се състоеше от план от петдесет страници, подготвен за височайши англичани в Министерството на колониите и предназначен за унищожаване на исляма в рамките на един век. Тези планове бяха обобщени в 14 точки. Пазеха ги в строга тайна, за да не попаднат в мюсюлмански ръце. Тези точки бяха както следва:

(1) Трябва да утвърдим стабилен съюз за взаимопомощ с руския цар, за да нахлуе в Бухара, Таджикистан, Армения, Хорасан и околността. Трябва да се споразумеем с Русия, за да нахлуе в съседните ѝ турски територии. [След тази дата Русия постепенно нахлува в Туркестан и завладява почти всички ислямски държави в централна Азия.]

(2) Ние трябва да установим сътрудничество с Франция и Русия за разрушаване на ислямския свят, както отвътре, така и отвън. [Франция се насочва към ислямските държави в Западна Африка, Русия в Азия, а Англия към сърцето на ислямския свят, Османската империя, и Моголската империя. Т.е. чрез своите ехидни планове Англия, контролирайки ходовете на Франция и Русия, и чрез агенти, които проникват във всички нива на държавните структури в ислямските държави, и насъсквайки малцинствата към революция, успява до времето след Първата световна война да унищожи всички ислямски държави и учебни заведения, превъзпитаващи ислямски учени.]

(3) Всички съседни мюсюлмански племена, народи и държави трябва да бъдат превърнати във врагове. Всички секти в исляма, включително изчезналите, трябва да бъдат възстановени, поддържани и вкарани във вражда една с друга. [Сякаш описва днешния хаос в държавите с мюсюлманско население, нали?]

(4) Някои територии на мюсюлманските държави трябва да предадем в ръцете на [организирани от нас] немюсюлмани. После трябва да подкрепим тези групировки с пари, оръжия и знания, за да се превърнат в тръни в тялото на исляма. Техните територии трябва да бъдат разширявани, докато ислямът загасне.

(5) Трябва да планираме разделението на Османската държава и Иран на малки държави, които винаги да са в конфликт една с друга. Има една теория, която гласи: “Разделяй и ще доминираш над тях” и “Разделяй и ще си ги унищожил.”

(6) Необходимо е да фалшифицираме същността на исляма чрез вмъкване на изопачени религии и секти в него. Ще трябва да изработим деликатен план, за да може тези религии, които ние ще измислим, да са съвместими с чувствата и стремежите на хората в конкретна държава. Ще сформираме нова ислямска секта в Неджд (визира ухабизма) и ще провокираме

кървави конфликти между всички тях. Ще унищожим книгите на четирите мезхеба...

(7) Семената на злото и развалата ще бъдат разпръснати сред мюсюлманите посредством блудство, хомосексуализъм, алкохол и хазарт. Немюсюлманите, живеещи в съответните страни, ще бъдат използвани за тази цел. От тях ще сформираме огромна армия за осъществяване на плана (по развала на морала).

(8) Трябва да положим огромни усилия за обучение и възпитание на порочни лидери и жестоки командири в мюсюлманските страни, за да ги докараме до върха на властта и да доведем нещата до приемане на закони, които да забранят подчинението към исляма. Трябва да ги докараме до такова състояние, че да изпълнят всяка заповед (по унищожаване на исляма) на Министерството на колониите. Ще наложим нашите желания на мюсюлманите и мюсюлманските държави със силата на закона. Трябва да установим ред, в който подчинението на исляма да се счита за престъпление, а извършването на поклонения за изостаналост. За реализация на целта е нужно да преобразим наши шпиони като мюсюлмани и ислямски учени, и да ги доведем до високи позиции, за да могат да изпълнят волята ни.

(10) Около мюсюлманските държавници ще позиционираме наши хора и ще ги превърнем в техни съветници, за да изпълнят волята на Министерството. Те ще заобиколят мюсюлманските управници като гривна, опасваща човешка китка.

(11) Трябва да разширим кръга на мисионерството, така че то да проникне във всички социални класи и професии. Тези хора ще ни информират за всички дела и мисли на мюсюлманите. Трябва да въведем армия от християни, които под имена като “професори”, “учени” и “изследователи” ще нарушат и осквернят ислямската история. Те ще научат всичко за мюсюлманите и тяхната религия, и след това ще заличат всички техни книги и ислямски знания.

(12) Трябва да разбъркаме умовете на мюсюлманските младежи – момчета и момичета – и да пробудим съмнения и колебания в тях относно исляма. Трябва тотално да покварим техния нрав чрез училища, книги, списания [спортни клубове, филми и телевизионни предавания] и специално обучени от нас хора. Трябва да основен тайни общества, за да подготвим еврейските, християнските и другите немюсюлмански младежи и да ги използваме като примамки за улавяне на мюсюлманската младеж.

(13) Трябва да провокираме граждански войни и въстания. Мюсюлманите винаги трябва да се борят – както едни с други, така и с немюсюлмани – за да отслабнат и за да не могат да се развият. Трябва да бъде унищожена тяхната умствена и финансова сила. Младежите и активните сред тях трябва да изчезнат. Мирът и спокойствието трябва да отстъпят място на анархията.

(14) Тяхната икономика трябва да се срине; източниците им на доходи, земеделските им земи, напоителните им канали и тръбопроводи трябва да се унищожат, а реките им да се пресушат. Мързелът трябва да стане мода, като наркотиците и алкохола, и да се открият места за развличане на мързеливци.

[Точките, цитирани горе, са обяснени много добре с карти, изображения и графики. С помощта на тези неща те са успели да разрушат огромната Османска държава. Управлението на държавите, които са основали по-късно, са ги предоставили в ръцете на масони от Шотландската ложа. А те, от своя страна, са приели тези четиринадесет точки – подготвени от Министерството на колониите – като свои конституции и продължават да нападат исляма и днес.]

Благодарих на секретаря, че ми даде копие от този великолепен документ.

МНОГО ВАЖНО! (Как разединихме мюсюлманите?)

Признанията на британския шпионин-свещеник относно това какво се крие зад капана **“САМО КОРАН”**.

Нека прочетем думите на британския свещеник-мисионер какво означава **“ислям според Корана”** и **“ислямска философия”**.

В хадис-и шериф се казва: **“Мен фессер’ел Кур’ане би ре’йихи фекад кефере.”** (М. Раббани, Дейлеми) Т.е. онзи, който тълкува Корана според свое разбиране, става кяфир.

“НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!”... Това бе страхотно откритие!

Дойде и моят ред... Взех една **ДЕБЕЛА КНИГА** и пристъпих към катедрата. Всички слушатели бяха подбрани хора... Започнах да се вирам в погледа на всеки един от тях. Сред тях имаше и един турчин. Беше към четиридесет годишен. Неговите внушителна стойка и вълчи поглед бързо ми направиха впечатление!

Започнах речта с изявлението: **“Големите войни не се печелят с оръжие!”** и вдигнах нагоре книгата, която държах в ръка. Това бе книга, която турците в османско време четяха и аз изпитвах скука понеже не разбирах съдържанието ѝ. Дори и онези османлии, които не знаеха да четат или не разбираха текста, оставяха всичката си работа, вземаха абдест (тук поставих обезателен акцент) и задължително си поставяха таке на главите, когато някой започваше да я чете. Обръщаха внимание Коранът да не попада на по-ниско място от кръста, със специално внимание присядаха на

колене и навеждаха глави надолу. Освен гласа на четящия, навред не се чуваше абсолютно никакъв шум. Слушаха с голямо благоговение от начало до край. Очите на почти всички се изпълваха със сълзи. Сякаш преставаха да дишат!..

Това го казвам като британски шпионин, обиколил всички османски земи, и като вече възрастен човек... Знаехме, че не разбират текста, но искахме да знаем защо щом като започнеш четене, всички си оставяха заниманията, преставаха да говорят, вземаха абдест и слушаха безмълвно! Казаха, че да се слага така е суннет и не правеха никакъв компромис в това отношение. Как една неразбираема за тях книга можеше да им окаже подобно влияние? Това не можеше да не ни зачуди. Върху тази тема сме размисляли дни наред. Ние, християните, не оказвахме такава почит към Евангелието. Някоя книга на света не беше обект на такова уважение...

После, първо, се загледах в присъстващите, а после повдигнах книгата, която държах в ръка – онази книга, която караше мюсюлманите да леят тихи сълзи – и казах: “Ето това е Коран-и керим!”...

Сетне разбрах защо се случва това! Турците слушаха тази книга не със своя акъл, а със своята **ДУША**! Те казаха, че вяра се постига не с акъл, а със сърце!

Тази книга е оригинална, чиста и непокътната! Към нея не е примесено човешко мнение. Т.е. тя е такава, каквато е низпослана от Бога на пророка Мухаммед. Тя е слово на Бога. Това е неоспорима истина. Подобна на нея, вярата на турците също беше чиста и непокътната, истинска... Нито едно от тези неща обаче не се отнася за Евангелието! Книгата, изпратена от Бога на пророка Исус е променена от хората. Днес я четат на християните като божие слово, но ако трябва да сме честни, ние знаем, че истината е друга. Въпреки това не можем да се откъснем от тази практика, превърнала се в традиция. Т.е. гледаме какво върши мнозинството... Евангелие, примесено с човешки слова и мнения! Книга, загубила божествения си произход и подложена на изопачение...

В едно събрание, което бяхме организирали в Англия, предложих: “А ние нека да променим Корана!” Кристофър, с когото изпълнявахме шпионска дейност в Османската империя, обясни, че това е невъзможно. Да, да се промени Корана е невъзможно, рече той и започна да изрежда: “Има десетки хиляди негови оригинали из библиотеките. Няма как да ги съберем и унищожим. Дори да успеем, пак няма да сполучим, защото из света има стотици хиляди хафъзи, които го знаят наизуст.”

Когато той говореше, аз се сетих за един свещен аyet от Корана, гласящ по смисъл: “Ние го низпослахме и Ние ще го опазим!” **ЩОМ НЕ МОЖЕХМЕ ДА ПРОМЕНИМ КОРАНА, ТРЯБВАШЕ ДА ИЗМИСЛИМ НЕЩО ДРУГО! ТРЯБВАШЕ ДА ИМА НЯКАКЪВ ИЗХОД! ТРЯБВАШЕ ДА УНИЩОЖИМ УВАЖЕНИЕТО КЪМ НЕГО!**

Трябваше да отнемем тази СИЛА от мюсюлманите, турците. Тази СИЛА на уважение към Корана беше основала ОСМАНСКАТА ДЪРЖАВА, накарала света на тръпне!

[После шпионинът предава събитието с Осман Гази, който цяла нощ не е спал и не си е протегнал крака в стая, в която е имало Коран-и керим!]

Дни и нощи обсъждахме тази тема! В Египет я разнищавахме до зори в съвместна работа с Джемаледдин Ефгани (Афгани) и Мухаммед Абдух. Веднъж, когато четяхме спомените на нашия колега (шпионин) Хамфър, живял около XVIII век, Джемаледдин възкликна: “Открих! Разбрах какво може да направим...” Наистина, това бе невероятно **ОТКРИТИЕ**. Вече трябваше да спрем напредъка на мюсюлманите. Трябваше да ги ударим с Коран-и керим, собствената им книга! Това изумително откритие се състоеше в няколко думи: **“НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!”** Да, нека последваме Корана! Най-напред трябваше да инжектираме тази формула, гласяща: “Нека последваме Корана!”, в мозъците на просветените, а после в тези на всички мюсюлмани. Това нещо [тази зараза] трябваше да се разпространи! **НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!..**

Всички гости се зачудиха, а турчинът с вълчи поглед се вторачи в мен! Гледаше ме право в очите, сякаш ме питаше: **“КАКВО ИСКАТЕ да направите?..”** Никой не промълваше и дума. Чакаха да видят какво ще кажа. Аз, с маниери на генерал, спечелил най-голямата война на света, се обърнах към гостите и бавно, дума по дума, започнах да им говоря:

“Те следват Корана от ХИЛЯДА години!” Да кажеш на хора, следващи Корана: “Нека последваме Корана!”, означава да промениш начина, по който го следват!

Щом не можем да променим Корана, трябваше да променим начина, по който го следват и лозунгът на тази промяна следваше да бъде: **“НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!”**

Те от хиляда години следваха Корана по начин, който им е показан от Пророка, и благодарение на това всеки от тях имаше една и съща вяра. Между вярата на онези, които четат или четат, но не разбират, или изобщо не знаят да четат, нямаше никаква разлика!

Щом не можем да променим Корана, то нека променим тяхната почит към него и начина, по който го разбират, т.е. нека променим тяхната вяра. Нека хвърлим на една страна обясненията на Пророка относно Корана. Нека направим така, че те да следват **КОРАНА според свои ВИЖДЕНИЯ**. Като следствие от различните виждания, всеки от тях щеше да има различна по вид вяра [т.е. вярата на един нямаше да съвпада с тази на друг]. Щяха да имат различна вяра, но да смятат, че тя е една и съща и да продължат да вярват, че са мюсюлмани! Всичко това можеше да го постигнем само с **“НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!”** Това изречение трябваше да се вмести в мозъка на всички просветени!

Факт е, че в продължение на хиляда години – времето на селджуците и османлиите – не е написан нито един **ПРЕВОД НА КОРАНА!** Веднага трябваше да пристъпим към това и да направим така, че всеки мюсюлманин да го следва според свое виждане. **ОТ ВСЯКА ГЛАВА, В ИМЕТО НА ИСЛЯМА, ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ЧУВА НЕЩО РАЗЛИЧНО!**

Делото ни бе трудно и времеемко, но то бе велик проект... **Кама, която се готвеше да пониже сърцето на ЕДИНСТВОТО НА МЮСЮЛМАНИТЕ!**

Първо трябваше да унищожим учените, които биха се възпротивили на това дело... Трябваше да ги заличим от лицето на земята. И после “**НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА**” трябваше да се развее навсякъде... **Това бе революция!..**

Вече не бяха останали онези учени, които да излизат и да предупреждават народа! Никой не можеше да каже открито: “Не, не може да следваме Корана.” Ние с “**НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ**” променяхме начина, по който да се следва!

Ударихме мюсюлманите с Корана!

Те преди **СЛЕДВАХА** Корана по начина, по който го бяха научили от мезхеб имамите, а мезхеб имамите го бяха научили от сахабиите и записали в книги, а сахабиите го бяха научили от Пророка. Наричаха това едилле-и шер’ийе. Тяхната вяра, подобна на Корана, беше ЕДНА и истинска. А сега книгата им щеше да остане ЕДНА и ИСТИНСКА, но вярата, която щяха да извлекат от Корана, щеше да е **РАЗЛИЧНА...** Заради различното разбиране на всеки мюсюлманин, те, следвайки Корана, щяха да сформират различни видове вяра. Т.е. всеки от тях щеше да повярва в нещо **РАЗЛИЧНО** от другия [от едно и също нещо – поради различните разбирания – щяха да се извлекат много различни и противоречиви неща]. Това наистина бе **ИЗУМИТЕЛЕН ПРОЕКТ!** Т.е. проект за промяна и унищожаване на вярата на мюсюлманите без да се промени и една буква в Корана!

Нямаше как да осъзнаят разрушителността на това дело, защото вече нямаха учени, които да го видят и осъзнаят!.. А Коранът си стоеше в оригиналния вид!

Сетне не успяха да разберат какво се крои! Всички просветени, джемаати и училища, т.е. целият ислямски свят, се присъедини към кампанията “**НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!**”

Накарахме един християнин от арабски произход на име Зеки Мегамиз да напише първия превод на Корана, а един арменец на име Мисак – първия меал... Когато броят на преводите и меалите нарасна, от всяка глава започна да се чува различен глас... В името на исляма започнаха да се множат различни групи! Всеки джемаат защитаваше своето становище.

УНИЩОЖИХМЕ ЕДИНСТВОТО НА МЮСЮЛМАНИТЕ... И то с помощта на Корана!

Мюсюлманите, мислейки че СЛЕДВАТ КОРАНА, всъщност загърбваха обясненията на Пейгамбера и започваха да следват собствени разбирания!..

Съзнанията на хората се объркаха и размътиха... Разединението и развалата продължаваха! Навред си чуваха възгласи: “НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!” Различните значения, които хората разбираха от Корана, пораждаха различни типове вяра. От 104 евангелия се появиха 4, а от един Коран се появиха хиляди различни вероубеждения [толкова различни убеждения, колкото глави има в общността]! Това е по-голяма революция от завладяването на Истанбул. **ТЕХНИЯТ КОРАН Е ИСТИНСКИ И ЕДИН** ала мюсюлманите са вече с различни разбирания и вяра!

Вече ги няма хората, които щом чуеха Коран-и керим, веднага вземаха абдест, слагаха си таке, загърбваха всяка работа, присядаха на колене и ронеха сълзи...

Възпитахме хиляди духовници, които казваха, че няма нужда да се взема абдест преди да се чете Коран, защото той не е чудовище, а е нещо, което ТРЯБВА ДА СЕ СЛЕДВА! Вече имаха поети, които твърдяха: “Не може да се чете Коран на мъртъвците. НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!”

Ние сформирахме общество, което казваше: “НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА”, но не знаеше как ще стане това, т.е. те си мислеха, че своеволното разбиране на Корана е равносилно на следване на Корана!

Вече се множеше броят на невъзпитаните мюсюлмани, които викаха: “НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!”, **но не знаеха, че това “следване” започва с уважение към него!**

Всеки казваше, че мюсюлманите изостанаха, защото не последваха Корана и се отдалечиха от исляма, и отново и отново повтаряше: “НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!” Вече мюсюлманите забравиха как се следва Коранът... В ръцете им се намираще оригиналният Коран, а в устите им: “НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА” и нищо повече!

“Произведохме” общество, което не знае как се взема гусюл абдест ала вика: “НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА!”

НИЕ ПРОМЕНИХМЕ НАЧИНА, ПО КОЙТО СЕ ИЗУЧАВАШЕ ИСЛЯМЪТ!

Въпреки това истинското следване е възможно само ако се прочетат обясненията на техния Пророк и неговия примерен живот, **записани от учените на исляма...** Предците на сегашните наричаха това еф’ал-и мукеллефин и едилле-и шер’ийе...

Вече бях привършил своята лекция. Наоколо не се чуваше никакъв звук. Всеки беше затаил дъх и гледаше към мен. Загледах се в очите на турчина с вълчи поглед и видях как от тях капеха сълзи...

“НЕКА ПОСЛЕДВАМЕ КОРАНА” изпокри целия ислямски свят като пипала на октопод.

На излизане от събранието запитах британския консул: “Кой е този турчин!” Той ми отговори: “Полковник Алпаслан Туркеш!”

Свещеник Джеф Уорън

[Въпросното събрание е било проведено през 1956 г. във Вашингтон, САЩ. На него са участвали американски полковници, британски представители и щаб офицери от всички страни на света.]

Източници

1 Коран-и керим

- 2 **Абдурраззак, ел-Мусаннеф** – Абдурраззак, Ибн Хеммам, ес Сан’ани (211/827), *ел-Мусаннеф*, (Хабибуррахман ел-А’зами), I-XI, Бейрут, ел-Меджлисул-Илми, 1983.
- 3 **Аджлуни, Кешфу’л-Хафа** - Аджлуни, Ебул-Фида Исмаил ибн Мухаммед (1162/1749), *Кешфул-Хафа ве музилул-илбас аммештехара минел-ехадис ала елсинетин-нас*, (Ахмед Калаш), Халеб, Мектебетут-Турасил-Ислями.
- 4 **Ахмед бин Ханбел, ел-Муснед** – Ахмед, Ибн Ханбел (241/855), *ел-Муснед*, (Хамза Ахмед ез-Зейн), I-XX, Кайро, Дарул-Хадис, 1416/1995.
- 5 **Бегави, ел-Енвар** – ел-Бегави, Мухйисунне ел-Хусейн ибн Мес’уд, ел-Енвар фи Лемаилл-Мухтар, (Шейх Ибрахим ел-Йакуби), II тома, Бейрут, Даруз-Зийа, 1989/1409.
- 6 **Белязури, Енсаб** – Белязури, Ебул-Аббас Ахмед ибн Яхия ибн Джабир, (279/892), *Енсабул-Ешраф*, (Рийаз Зирикли, Сухейл Заккар), Бейрут, Дарул-Фикх, 1996/1417.
- 7 **Бейхаки, Деляил-ун-Нубувве** – ел-Бейхаки, Ахмед ибн ел-Хусейн (384/994), *Деляил-ун-Нубувве ве ма’рифету ахвали сахибуш-шериа*, Бейрут, Дар’ул-Кутубил-Илмийе, 1985.
- 8 **Бейхаки, ес-Сунен** ----- *ес-Суненул-кубра*, I-X, Хайдарабад, Даиретул-Меарифил-Османийе, 1344-56.
- 9 **Бейхаки, Шу’абул-Иман** ----- *Шу’абул-Иман*, (Ебу Хаджер Мухаммед Заглул), Бейрут, Дар’ул-Кутубил-Илмийе, 1990.
- 10 **Беззар, ел-Муснед** – Беззар, Ебу Бекир Ахмед ибн Амр ибн Абдулхалък ел-Басри, (292/905), *ел-Бахруз-Заххар-Муснедул-Беззар*, (Адил ибн Саад), Медина, Мектебетул-Улум вел-Хикем, 2006/1427.
- 11 **Бухари, ел-Бухари, Мухаммед ибн Исмаил** (256/870), *ел-Джамиус-сахих*, (Муhibбуддин Хабиб), I-XIII, Кайро, Дарур-Рейян лит-Турас, 1986.
- 12 **Бухари, ел-Едебул-Муфред** ----- *ел-Едебул-Муфред*, (Мухаммед Фуад Абдулбаки), Бейрут, Дарул-Бешаирил-Ислямийе, 1409/1989.
- 13 **Даре Кутни, ес-Сунен** – ед-Даре Кутни, Омер ибн Ахмед (385/995), *ес-Сунен-уд-Даре Кутни* (Абдуллах Хашим Йемани Медени), I-IV, Медина, Дарул-Мехасин лит-Тиба’а, 1966.
- 14 **Дарими, ед-Дарими** – Абдуллах бин Абдуррахман (255/869), *ес-Сунен-уд-Дарими*, (Превод: Абдуллах Айдынлъ), I-VI, Истанбул, книгоиздателство “Медве”, 1994-96.

- 15 **Речник на религиозните термини, вестник “Тюркийе”** – Речник на религиозните термини, I, II, Истанбул, вестник “Тюркийе”.
- 16 **Ебу Давуд** – Сюлейман ибн ел-Ешас (275/888), *ес-Сунен*, (Мухаммед Авваме), I-IV, Бейрут, Муесесетур-Реййан, 1419/1998.
- 17 **Ебу Нуайм, Хийет-ул-Евлия** – Ебу Нуайм, ел-Исфехани (430/1039), *Хийетул-евлия ве табакатул-асфийа*, I-X, Кайро, Матбатус-Се’аде, 1394-99/1974-79.
- 18 **Ебу Йа’ла, ел-Муснед** – Ебу Йа’ла, Ахмед ибн Али ел-Мусенна ел-Мосули, Муснеду Еби Йа’ла ел-Мосули, (Хусейн Сәлим Есед). Димешк (Шам), Дарул-Ме’мун лит-Турас, 1984.
- 19 **Езраки, Ахбару Мекке** – ел-Езраки, Ебул-Велид Мухаммед ибн Абдуллах, (250/865), *Ахбару Мекке ве ма джае фихе минел-асар*, (Рушду ес-Салих Мелхесе), Бейрут, Дарус-Секафе, 1979.
- 20 **Факихи, Ахбару Мекке** – Факихи, Ебу Абдуллах Мухаммед ибн Исхак ибн ел-Аббас, (272/885) *Ахбару Мекке фи Кадимид-Дехр ве Хадисих*, (Проучил: Абдулмелик ибн Абдуллах ибн Дехиш), Мекка, Матбатун-Нахдатил-Хадисе.
- 21 **Газали, Ихйа** – Газали, Худжетул-ислям Зейнуддин, (505/1111), *Ихйа-у Улюм-ид-Дин*, (Превод: Ахмед Сердароглу), Истанбул, Книгоиздателство “Бедир”, 1975.
- 22 **Хаким, ел-Мустедрек** – Хаким, ен-Нишабури (405/1014), *ел-Мустедрек алес-сахихайн*, I-IV, Хайдарабад, Дарул-Кутубил-Илмийе, 1915.
- 23 **Хейсеми, Меджмаиз-Зеваид** – ел-Хейсеми, Нуреддин Али ибн Еби Бекир (807/1405), *Меджмаиз-Зеваид ве менбаул-феваид*, I-X, Бейрут, Дарул-Китабил-Араби, 1967.
- 24 **Хузаи, ет-Тахридж** – Хузаи, Ебул-Хасен Али ибн Мухаммед ибн Ахмед ел-Ендулуси, (789/1387), *Тахриджуд-Делалетис-Сам’ийе*, (Проучил: Ахмед Мухаммед Ебу Селаме), Кайро, Визаретул-Евкаф, 1981.
- 25 **Ибн Абдилбер, ел-Истиаб** – Ибн Абдилбер, ен-Немари (463/1071), *ел-истиаб фи марифети’л-асхаб*, (издал: Али Мухаммед Биджави), I-IV, Кайро, Дару Нахдати Миср, 1969.
- 26 **Ибн Асакир, Тарих-и Димашк** – Ибн Асакир, Ебул-Касим Али ибн Хасен ибн Хибетуллах (571/1175), *Тарих-и мединети Димашк*, (Издал: Мухиббуддин Ебу Саид Амрави), I-LXXIV, Бейрут, Дарул-Фикх, 1415-1421/1995-2001.
- 27 **Ибн Еби Шейбе, ел-Мусаннеф** – Ибн Еби Шейбе, Ебу Бекир (235/850), *ел-Мусаннеф фил-ехадис вел-асар*, (Издал: Камал Йусуф Хут), I-VII, Бейрут, Дарут-Тадж, 1989.
- 28 **Ибн Хабиб, ел-Мухаббер** – Ибн Хабиб, Ебу Джа’фер Мухаммед (245/860), *Китабул-мухаббер*, (Pse Lichtenstander), Бейрут, Меншурат Дарил-Афакил-Джедиде.
- 29 **Ибн Хаджер, ел-Исабе** – Ибн Хаджер, ел-Аскалани (852/1448), *ел-Исабе фи’темйизис-сахабе*, I-IV, Багдат, Матбатус-Сеаде, 1328.
- 30 **Ибн Хиббан, ес-Сахих** – Ибн Хиббан, Ебу Хатим Мухаммед Ибн Хиббан Ибн Ахмед ет-Темими, (354/965), *Сахику Ибн Хиббан*, (Шуейб Арнаут), Бейрут, Муесесетур-Рисале, 1984.
- 31 **Ибн Хишам, ес-Сире** – Ибн Хишам, Джемалюддин Абдулмелик (213/829), *ес-Сиретун-Небевийе*, (Сухейл Заккар), I-II, Бейрут, Дарул-Фикр, 1412/1992.
- 32 **Ибн Исхак, ес-Сире** – Ибн Исхак, Мухаммед Ибн Исхак ибн Йесар (150/768), *ес-Сире*, Конйа, ел-Вақф лил-Хадеметил-Хайрийе, 1401/1981.
- 33 **Ибн Кесир, ел-Бидаие** – Ибн Кесир, Ебул-Фида (774/1373), *ел-Бидаие вен-нихаие*, I-XIV, Бейрут, Мектебетул-Меариф, 1981.

- 34 **Ибн Кесир, ес-Сире** ----- *ес-Сирет-ун-небевиййе*, (Мустафа Абдулвахид), I-IV, Бейрут, Дарул-Марифе, 1396/1976.
- 35 **Ибн Мадже** – Ибн Мадже, Мухаммед Йезид ел-Казвини, (273/887), *Сунен-у Ибн Мадже*, (Мухаммед Фуад Абдулбаки), I-II, (Дару Ихйаи Турасил-Араби).
- 36 **Ибн Саад, ет-Табакат** – Ибн Саад, *ет-Табакатул-Кубра*, I-VIII, Бейрут, Дару Садър.
- 37 **Ибнул-Джевзи, ел-Вефа би-ахвалил-Мустафа** – Ибнул-Джевзи, Ебул-Фередж Джемаледдин Абдуррахман ибн Али, (597/1201), *ел-Вефа би-ахвалил-Мустафа*, (Мустафа Абдулвахид), Бейрут, Дарул-Марифе, 1966.
- 38 **Ибнул-Есир, Усуд-ул-Габе** – Ибнул-Есир, Иззеддин Али ибн Мунаммед (630/1233), *Усуд-ул-габе фи марифетис-сахабе*, (Мухаммед Ибрахим Бенна), I-VII, Кайро, Даруш-Ша’б, 1390- 93/1970-73.
- 39 **Кадии Ийад, Шифа-и Шериф** – Кадии Ийад, *еш-Шифа би Тарикил-Мустафа*, (Наим Ердоган-Хюсеин С. Ердоган), Истанбул, книгоиздателство “Чиле”, 1977.
- 40 **Касталани, ел-Мевахибу’л-Ледунниййе** – Касталани, Ебул-Аббас Шехабедин Ахмед ибн Мухаммед, *ел-Мевахибу’л-Ледунниййе бил-Минахил-Мухаммедиййе*, (разяснение: Махмуд Абдулбаки, превод: Ихсан Узунгюнгор), Истанбул, Хикмет Газетеджилик, 1972.
- 41 **Кетгани, ет-Тератибул-Идариййе** – Кетгани, Мухаммед Абдулхай ибн Абдулкебир ибн Мухаммед. (1382/1962). Хазрети Пейгамберин Йонетими, (превод: Ахмед Озел), I-II, Истанбул, Из Йайънджълък, 2003.
- 42 **Килияи, ел-Иктифа** – ел-Килияи, Ебул-Раби Сюлейман ибн Муса, (634/1237), *ел-Иктифа би тазамменеху мин мегази Расулиллях ве селясетул-хулефа*, (Камаладдин Иззеддин Али), Бейрут, Алемул-Кутуб, 1997/1417.
- 43 **Макризи, Имтаул-Есма** – ел-Макризи, Такиййуддин (845/1442), *Имтаул-есма бима лин-небиййи минел-ахвали вел-емвали вел-хафадати вел-мутлаи*, (издал: Мухаммед Абдулхамид ен-Немис), I-XV, Бейрут, Дарул-Кутубил-Илмиййе, 1999/1420.
- 44 **Мунави, Фейзул-Кадир** – ел-Мунави, Абдуррауф (1031/1622), *Фейзул-кадир шерхул-Джамиис-сагир*, I-VI, Бейрут, Дарул-Марифе.
- 45 **Муслим** – Муслим, Ебул-Хюсеин ибн ел-Хаджадж ел-Кушейри (261/875), *Сахиху Муслим*, I-V, Кайро, Дару Ихйаи Кутубил-Араби, 1955.
- 46 **Несаи, ен-Несаи**, Ебу Абдуррахман Ахмед ибн Али ибн Шуейб (303/915), *ес-Сунен-ул-Кубра*, (Абдулгаффар Сюлейман ел-Бундари-Сеййид Кусреви Хасан), I-VI, Бейрут, Дарул-Кутубил-Илмиййе, 1411/1991.
- 47 **Сафеди, ел-Вафи** – Сафеди, Ебус-Сафа Селяхуддин Халил ибн Айбек ибн Абдуллах, (764/1363), *ел-Вафи бил-Вефайат*, Нешриятул-Ислямиййе, 1988/1408.
- 48 **Сухейли, Равзу’л-унуф** – ес-Сухейли, Абдуррахман (581/1185), *ер-Равзул-унф фи шерхис-Сиретин-небевиййети ли-ибни Хишам*, (издал: Абдуррахман ел-Векил), I-VII, Кайро, Дарун-Наср лит-Тиба, 1967.
- 49 **Суйути, Джамиул-Ехадис** – ес-Суйути, Ебул-Фазл Джелялуддин Абдуррахман ибн Ебу Бекир, Джамиул-Ехадис, (Абулхалим Махмуд, Ахмед Аббас Сахр, Ахмед Абдулмеджид), Матбату Хаттаб.
- 50 **Суйути, ел-Леали’л-Маснуа** – *ел-Леали’л-Маснуа фи ехадисил-Мевзуа*, (Ебу Абдуррахман Салах ибн Мухаммед ибн Увейза), Бейрут, Дарул-Кутубил-Илмиййе, 1996/1417.
- 51 **Суйути, Евсафун-Неби** ----- *Захрул-Хамаир алеш-Шемаил (Евсафун-Неби)*, (Мустафа Ашур), Кайро, Мектебетул-Кур’ан.
- 52 Шемседдин Шами, Субул’ул-Худа – Шемседдин, Шами, Ебу Абдуллах Шемседдин Мухаммед ибн Йусуф ибн Али, (942/1536), *Субул’ул-Худа вер-*

Решад фи Сирети Хайрил-Ибад, (Мустафа Абдулвахид), Кайро, Визаратул-Евкаф веш-Шу'унил-Ислямийе, 1990.

- 53 **Таберани, ел-Му'джемул-Кебир** – ет-Таберани, Сюлейман ибн Ахмед (320/971), *ел-Му'джемул-Кебир*, (издал: Хамди Абдулмеджид Селефи), I-XXV, Бейрут, Дару Ихйаит-Турасил-Араби.
- 54 Табери, Тарих – ет-Табери, Ебу Джа'фер Ибн Джерир (310/923), *Тарихул-умем вел-мулук*, (издал: Мухаммед Ебул-Фазл Ибрахим), I-XI, Бейрут, Дару Сувейдан, 1967.
- 55 Тирмизи, ет-Тирмизи, Мухаммед ибн Иса ибн Севре (279/892), *Сунен-ут-Тирмизи*, (издал: Мухаммед Фуад Абдулбаки), I-V, 1396/1976.
- 56 **Тирмизи, Шемаил-и Шериф** ----- *Хадислерле Пейгамберимизин Гюзел Ахлякь (Шемаил-и Шериф)*, (Превод: Ходжа Раиф Ефенди, опростил съдържанието: Махмут Озаккаш), Истанбул, Издателство “Хисар”, 1984.
- 57 **Вакиди, ел-Мегази** – ел-Вакиди, Мухаммед ибн Омер (207/823), *ел- Мегази*, (издал: Марсен Джонс), I-III, Бейрут, Алемул-Кутуб, 1404/1984.
- 58 **Якуби, Тарих** – Якуби, ибн Вазих Ахмед ибн Исхак ибн Джа'фер, (292/905), *Тарихи Якуби*, Бейрут, Дару Садър.
- 59 **Зехеби, Сийер** – ез-Зехеби, Шемсуддин Мухаммед ибн Ахмед (748/1347), *Сийеру еа'лямин-нубеля*, (издал: Шуйеб Арнаут), I-XXIII, Бейрут, Муессеетур-Рисале, 1401-1405/1081-85.

Използвани са още следните източници: **Тефсир-и Мазхари** – Сенауллах Панипюти; **Тефсир-и Куртуби** – Имам Куртуби; **Тефсир-и Бейдави** – Кадид Бейдави; **Тефсир-и Кебир** – Фахруддин Рази; **Тефсир-и Хазин** Аля'уддин Багдади; **Руху'л-Бейан** – Исмаил Хаккъ Бурсеви; **Сахих-и Бухари** – Имам Бухари; **Сахих-и Муслим** – Имам Муслим; **Сунен-и Тирмизи** – Имам Тирмизи; **Муватта** – Имам Малик; **Ел-Му'джему'с-сагир** – Имам Таберани; **Сирегу'н-Неби** – Ахмед бин Зейни Дахлан; **Ес-Сийеру'л-Кебир** – Имам Мухаммед; **Шерху'с-Сийери'л-кебир** – Имам Серахси; **Деляилу'н-Нубувве** – Ебу Нуайм Исфехани; **Шевахиду'н-Нубувве** – Мевляна Адбуррахман Джами; **Превод на Меариджу'н-Нубувве** – Алтъпармак Мухаммед Ефенди; **Кисас-и Енбия** – Ахмед Джевдет Паша; **Мир'ат-и Кяинат** – Нишанджъзаде Мухаммед Ефенди; **Мевлид-и Шериф (Весилету'н-неджат)** – Сюлейман Челеби; **Исбату'н-Нубувве** – Имам Раббани; **Мектубат** – Имам Раббани; **Мектубат** – Мухаммед Ма'сум Фаруки; **И'тикаднаме** – Мевляна Халид-и Багдади; **Джалиетгу'л-екдар** – Мевляна Халид-и Багдади; **Кимйа-и Сеадег** – Имам Газали; **Ет-Табакату'л-Кубра** – Абдулвеххаб Ша'рани; **Тариху'л-Ислям** – Имам Зехеби; **“Признанията на английския шпионин и ислямската вражда на англичаните”** – Хамфър; Dinimizislam.com

Послеслов на преводача

Скъпи читатели, когато човек се разходи из улиците на един съвременен град, много лесно ще забележи, че въпреки напредъка в технологиите, хората от ден на ден стават все по-самотни и по-нешастни; медицината се развива, но болестите нарастват още по-бързо; силите за сигурност нарастват, но насилията и престъпността растат още по-бързо; доходите растат, но трудностите в препитанието растат още по-бързо; удобствата растат, но нещастията нарастват още повече; образователната система става все по-модерна, но преминалите през нея стават все по-непросветени и по-

невъзпитани; държавите привидно забогатяват, но дълговете им също растат; домовете стават все по-големи, обширни и удобни, но семействата все по-малочислени; имаме повече удобства, но се усмихваме все по-рядко; ядем повече, но усещаме все по-слабо чувство на ситост и задоволеност. Питаме ли се, ЗАЩО? Преди появата на модерни технологии хората имаха чист въздух, чиста вода, чиста природа и чиста храна. Сега, във време, когато технологиите се развиват главоломно, голяма част от населението на света няма достъп до чист въздух, чиста вода, чиста природа и чиста храна. По новините виждаме повече насилия, терор и сълзи, отколкото радост, усмивки и спокойствие! Защо? Нима някой се опитва да ни вкара в капан? Ножът в ръцете на терориста убива, а в ръцете на доктора лекува. Кой държи ножа? Доброто и злото не идват от самия нож, а от онзи, който го използва. Нима технологията се развива сама или има хора, които целенасочено я развиват и дали го правят за доброто на човечеството?¹⁸

Когато купим нов продукт, първо четем упътването му и после пристъпваме към експлоатация. Защо? Защото неговият производител знае най-добре за какво служи и как се използва? Ако не се съобразим с упътването, този продукт няма да ни е от полза, а дори ще ни навреди. Същото важи и за хората. Те си имат Създател, Който от времето на първия човек е проваждал пророци, чрез които е пращал на хората

¹⁸ Ако вземем един молив и тихичко го хвърлим на няколко метра пред нас, хората наоколо ще погледнат (или потърсят) извършителя (без да се интересуват от молива), а котките ще погледнат молива (ще вторачат поглед в него, без да се интересуват от извършителя). Днес хората дотолкова са приучени да тачат техниката, че не гледат кой и защо произвежда технологичните продукти и главоломно се нахвърлят върху тях. Това е синдромът на “котешкото поведение”. Техниката, сама по себе си, не е нито лоша, нито добра. Става добра, когато се използва за доброто на хората и лоша, когато се използва за злото на човечеството. Днешното състояние на света, гладуващите милиарди, експлоатацията, тероризмът и биологичните войни показват, че технологиите (в преобладаващата си част) не се използват за добро. Нека да дадем още един пример: Ако Сатаната ни донесе някакъв нов технологичен продукт и ни го похвали, и каже, че е много полезен и задължително трябва да го използваме, дали ще се нахвърлим върху него (като котка) или ще си кажем: “Сатаната не мисли моето добро, сигурно крои някакъв капан! Трябва да съм нащрек!” Днес технологиите се развиват най-вече в Силициевата долина на САЩ (след време ще започне и в Китай). Когато погледнем обаче кой я притежава, ще видим, че там финансират основно собствениците на ФЕД, а ФЕД е собственост не на САЩ, а на Лондонското сити. Т.е. всичко, което засяга бъдещето на света, по някакъв начин е свързано с Англия (не със самия народ, а с групировките, които са организирани там и имат проекти относно целия свят; мозъкът е там, но има пипала във всички държави; никой човек, който не познава структурата на Англия и онези, които я управляват (елитите), не може да разбере накъде отива светът), а техните планове относно ислямския свят (и не само) са ясно и точно посочени в тази книга. (През предходния век най-голямата сопа на този мозък беше САЩ, а сега вече ще е Китай. Китай не расте от само себе си, а го надува същият мозък и същата финансова сила.)

упътвания, които е трябвало да бъдат последвани, за да може хората да заживеят в спокойствие и радост. Историческите факти показват, че колкото повече се отделяли хората от постановленията на тези упътвания, толкова повече страдали. Тези упътвания са религиите. Той (Всевишният Аллах) – от първия човек Адем “алейхисселям” до последния пейгамбер Мухаммед “алейхисселям” – е пращал хиляди пророци. Около 313 или 315 от тях са били расул. Т.е. донесли са нова религия, а останалите пейгамбери, наречени небии, са призовали хората към тях. Всички пейгамбери са проповядвали една и съща вяра, но в зависимост от времето и условията Аллаху теалю е повелявал на различни общности да извършат различни дела (поклонения). За изпитание на хората Аллаху теалю е дал позволение на Шейтана до Съдния ден. Когато Аллаху теалю е пращал пророк, шейтанът и неговите съмишленици се опитвали да променят неговата религия. Когато успели в това си начинание, Аллаху теалю е пращал нов пророк и нова религия. Това е продължило до идването на Мухаммед “алейхисселям”. Аллаху теалю в Коран-и керим ясно посочва, че ще опази тази религия от изопачение до Съдния ден. Още от началото на неговия призив първо езичниците в Мекка, а после евреите в Медина са оказали изключителна вражда към исляма. По-късно към лагера на враговете се присъединили Византия и огнепоклонниците в Персия, а по-късно монголците и кръстоносците. Всички врагове на исляма, с изключение на юдеите, са проявили открита вражда и мюсюлманите се пазели от тях.

Още след времето на Мухаммед “алейхисселям” един йеменски евреин на име Абдуллах бин Себе се представи за мюсюлманин и проникна сред тях. Разпали първото фитне в исляма. Евреите подведоха невежите и обсадиха Медина, вследствие на което се стигна до мъченическото убийство на третия халиф хазрети Осман. Така възникнаха шиитите и малко по-късно хариджиите. По-късно под влияние на гръцката философия сред мюсюлманите се появиха мутезилиите и другите еретични секти, чиято поява бе предвестена от Пророка “алейхисселяту весселям”. Въпреки това мюсюлманите до началото на 18. век успяха да запазят господстващата си роля в света. Англия, за пръв път в историята на исляма, влизайки в сдружение с евреи и езотерични секти (като тамплиерите), основа първо Източноиндийската компания, а по-късно Министерството на колониите, където се изработиха планове за системно и организирано унищожение на исляма. Из ислямските държави плъзнаха стотици хиляди шпиони (повечето от тях християнски мисионери или масони) във вид на мюсюлмани. Англия, хитро нагласявайки към своите интереси ходовете на съседни християнски правителства, започна да руши ислямските държави отвътре и отвън. Тъй като именно тя ги разруши, същата Англия начерта границите на новосформираните от нея държави с ЛИНИЙКИ. (Тъй като пренаписа тяхната история, повечето от хората там

дори си нямат на представа, че това им е причинено от Англия. Образователната система, която наложи там, преформатира техния светоглед. Човек, израснал в такава среда, престава да търси истината, защото всичко, което му се дава от системата, го приема за правилно, а всичко извън нея за вредно, неправилно и безполезно. Този синдром се нарича “Да се влюбиш в своя убиец!”) Ако човек отвори един световен атлас, ще види, че границите, най-вече на арабските държави, не са естествени. Те са прави линии. Например, границата на Египет с Либия и Судан е просто една права линия. Същото се отнася и за много други държави. Англия, след като моделира тяхната управленска и социална структура, се оттегли оттам само привидно. Нейната армия отсъства, но социалните инженери (повечето от тях масони), банки и компании са там. Тя вече не завладява територии, а завладява мозъците на новите поколения и насочва тяхната енергия в предварително начертана посока. Социалните инженери форматират съзнанията на хората в мюсюлманските държави, за да може никога да не се обединят.¹⁹ Трагичното състояние на

¹⁹ Чрез социални инженери се моделира поведението не само на мюсюлманите, но и на всички други хора. Чрез благовидни неща развалят морала им. Да дадем един пример с мюсюлманите: Ако на един мюсюлманин отпреди сто години покажем една разбулена мюсюлманка, той веднага би отвърнал поглед и би се изчервил от срам. Днес обаче същата реакция не се наблюдава, защото хората не си смениха облеклото изведнъж, а постепенно. Малко по малко облеклото стана все по-оскъдно и по-оскъдно. Това се нарича метода на “жабата”: слагат една жаба във вряща вода и тя веднага скача и бяга; но ако я сложат в студена и увеличат температурата с по един градус на минута, тя не усеща нищо и остава вътре. Дори не разбира как умира, тъй като нейното тяло не може да усети разлика от един градус на минута. Жабата увира без дори да разбере. Този метод е показан на клипове в интернет и може да се види. Този метод го прилагат и върху хората. С малки, почти незабележими промени, от година на година, правят малки изменения в облеклото, поведението и храненето. След време сборът от тези малки промени прави една огромна промяна, която не може да се усети от хората. Хората казват “нещата се променят, такъв е животът”. Т.е. възприемат това за нормален процес. Промяната не настъпва от само себе си, тя е направляван и добре заплануван процес. Хората, подобни на жабата, попадат в бавно променяща се (с по един градус на година) враждебна среда, и не разбират как биват унищожавани. Това “унищожаване” го виждат под формата на намаляване на населението, падение на морала, затрудняване на препитанието, рухване на семейните връзки и невъзможност за намиране на работа или трудност при изпълняване на религиозни задължения, но не могат да си обяснят какво реално става. Виждат, че нещата не са наред, виждат че всичко отива на зло, но не виждат врага, не виждат неговите оръжия и методи. Представете си спящ човек: някой постоянно го удря, но спеният не вижда кой, откъде и как го удря, че да може да се опази. Окото не вижда без да познава исляма. Ако премахнеш исляма от живота на хората, ти ги оставяш слепи и може да ги биеш, колкото си искаш, без изобщо да те видят. Само ще усещат болката от твоите удари, но няма да знаят кой ги нанася. Същото е положението и с днешните хора. С тези два метода, на жабата и слепеца, унищожават хората и заличават исляма от техния живот с малки и почти недоловими на пръв поглед промени.

Има още един метод, трети, широко прилаган най-вече върху младежта, нарича се “мечешко възпитание”. В какво се състои той? Знаете ли как едно време възпитаваха играещи мечки? Още малко мечето го отделят от майката. Малкото го слагат върху тенекия. После под нея палят огън и веднага започват да свирят с цигулка. Мечето чува цигулката и веднага след нея, под въздействие на топлината, започва да усеща как лапите му изгарят. За да намали ефекта от горещината, мечето се вдига върху задните си крака, за да опази ръцете си. После започва да вдига ту единия долен крак, ту другия, за да намали болката. Ако човек погледне отстрани ще си помисли, че мечката играе, но тя всъщност се опитва да си опази краката от изгаряне. Ако увеличат горещината още, тя започна да барабани със задните си крака и прегъва тялото си наляво надясно. Всичко това имитира танц. Това правят с мечето месеци наред и вече мечето, след като чуе цигулка, дори под него да няма никакъв огън, веднага – инстинктивно – започва да се изправя на крака, да барабани с тях и клати тяло. Макар вече да няма огън, то действа така сякаш има. Ето – благодарение – на този метод се появиха играещите мечки. Чрез същия този метод насаждат ислямска вражда в хората. На децата още от малки – подобно на мечето – започват да говорят за исляма (започват да свирят с цигулка), а незабавно подир това започват да показват – особено във филмите – кръв, разрушени къщи, грозни мъже и убити хора (палят огън под тенекията). Детето – подобно на мечето – научава, че след като стане дума за ислям, незабавно ще последва нещо грозно и ужасно. Още от малки тях ги приучват да бягат от него, за да не си навредят. Това дете, когато порасне, ще се превърне в ислямски враг и ще се опита да го унищожи, смятайки го за най-грозното нещо на света. На такива хора, колкото и да им се говори за исляма, изобщо няма да послушат (все едно да се опитате да кажете на мечето, че след като започнат да свирят на цигулка, няма да го заболят краката). Тези хора вече стават глухи, неми и слепи за истината.

Чрез метода на мечката втъпяват (инжектират) в мозъците на хората “ползите” от голотата и “вредите” от “многого обличане”. Как? Във филмите показват забулени селянки (това в особена сила се отнасяше за турските филми от 60-те, 70-те и 80-те години), които идват да живеят в града. Край тях се събират хора, които започват да ги учат, че забрадката е проява на изостаналост, а голотата е форма на цивилизованост. Селянката хвърля своята забрадка, облича къса рокля и изведнъж започват да я тачат и да я наричат модерна и просветена. Този сюжет – плюс минус някакви промени – е разигран в хиляди филми. Чрез тях в подсъзнанието на хората вкарват следните идеи:

- Да си забулен е селско и старомодно.
- Забулените са изостанали и не заслужават почит. За тях няма аплодисменти. Не бива да им се обръща внимание.

- Да се “отворен” е проява на модерност. Модерните заслужават аплодисменти. Те заслужават внимание. [Днес младежите, дори когато се снимат, правят с ръце знаци, които са видели от известни артисти. Това също е вид задаване на модел на поведение.]

Хората – това е вродено в тях – търсят внимание от околните и търсят начин да го постигнат. Чрез тези филми и клипове им се втъпява, че ако искат внимание и аплодисменти, трябва да бъдат модерни (а да си модерен означава да правиш това, което правят известни личности). Тази отрова се вкарва в беззащитния мозък и се превръща в негово качество. Ето това е причината днешните хора да тачат разголеността. Мислят, че ако са голи (или облечени привлекателно), това ще добави ценност към тях. Модата не се появява от само себе си, тя е направляван процес и е инструмент на социалното инженерство. Както инженерът придава форма на сградата, така и социалните инженери придават форма на обществото.

Има още един четвърти метод. Нарича се “метода на биещите се плъхове”. Слагат един плъх в кутия с жици и пускат електрически ток. Плъхът се опитва да се избави и да тича наляво-надясно, да търси изход. После слагат вътре втори плъх, и след време пак пускат ток. Този път плъховете не започват да тичат наляво-надясно, а да се бият помежду си. Всеки плъх си мисли, че другия му нанася тази болка и се захващат за бой. Същият ефект се повтаря при всяко пускане на ток. Същото правят и с хората. Пускат в държавата някакъв проблем (отвън), но хората (разединени в партии и групировки) започват да се бият помежду си, мислейки, че проблемът идва от отсрещния. Ако всички хора бяха единни, както е в случая с единствения плъх, нямаше да се бият, а да търсят изход от ситуацията. Но ако хората бъдат разединени и се пусне сред тях проблем, те започват не да търсят изход от него, а да се обвиняват взаимно и да се карат, с което харчат излишни енергия, която няма да доведе до никакъв резултат. Ето такива държави стават плячка на чужда сила.

[Представете си, че на света има само една жп линия и тя е между Лос Анжелис и Холивуд. Идват усмихнати, красиви и спретнати хора и Ви казват, че имате право да отидете където си искате и с който влак поискате. Дори може да си купите Ваш и да пътувате с него, за да се порадвате на своята “свобода”. И тук идва въпросът: Кой решава къде ще отидете? Вие, собственикът на влака, или онзи, който е положил жп линията? Дори да имате най-модерния влак на света и най-високоплатения персонал, ще отидете там, накъдето Ви води пътят (защото нямате право на избор; дори да тръгнете за хадж, ще се озовете не в Мекка, а в Холивуд)! По същия начин онези, които идват с лозунги като “Свобода, равенство и благоденствие”, залагат системата (полагат жп линия) и се оттеглят, като казват на хората, че вече са свободни и могат да действат както си искат (могат да пътуват с който влак поискат, т.е. могат свободно да избират кой да управлява влака (държавата)). Нека всеки се замисли накъде ни води системата и кой я задава? Обикновено насочват мозъците на хората към влака, персонала и неговия собственик (т.е. към държавното управление и политическите партии), но никой не говори за онези, които поставят релсите и решават къде да отиде той. Колкото и бляскав да е влакът и неговият персонал (колкото и силна да е държавата, колкото и богат да е народът), той отива там, където иска собственикът на релсите. Да го обясним с още един пример: трима врагове (държави, партии, групировки) се качват на ескалатор (задава им се система) и започват да се бият за надмощие, но след време всички те се оказват там, накъдето ги е водела машината (системата). Става ясно, че никой от тях всъщност не е решавал своята съдба, т.е. не е бил субект, а обект на своята съдба и друг е решавал вместо него. Т.е. втълпяват му идеята, че е свободен и може да отиде където си иска, да се бори за своята свобода със зъби и нокти, но се оказва там, където собственикът на системата е решил. Както е казано: Най-безнадеждното робство е онова, в което робът си мисли, че живее във възможно най-свободната системата и самият той решава всичко за себе си. (Всички болни отиват сами при лекар, но психично болния го водят други, защото органът, който служи за разбиране на болестта, е болен. Ето това е състоянието на днешния човек. Разболяват неговия мозък (отнемат от мозъка способността да разсъждава правилно), а както е казано в една турска поговорка: “Тяло без глава е труп!”)

Едно от главните оръжия на тази система, която дърпа конците в световен мащаб, е медията. В по-голямата си част тя е монополизирана (ако се проследят нейните босове, ще се открие, че и те са хора на системата). Чрез игри на думи моделират човешкото поведение, раждат страх или радост и после ги насочват за свои цели. (Например: ако на улицата един просяк Ви помоли за пари, най-вероятно или ще му дадете няколко лева, или нищо. Но ако просякът изкара оръжие и Ви заплаши, че ако не му дадете

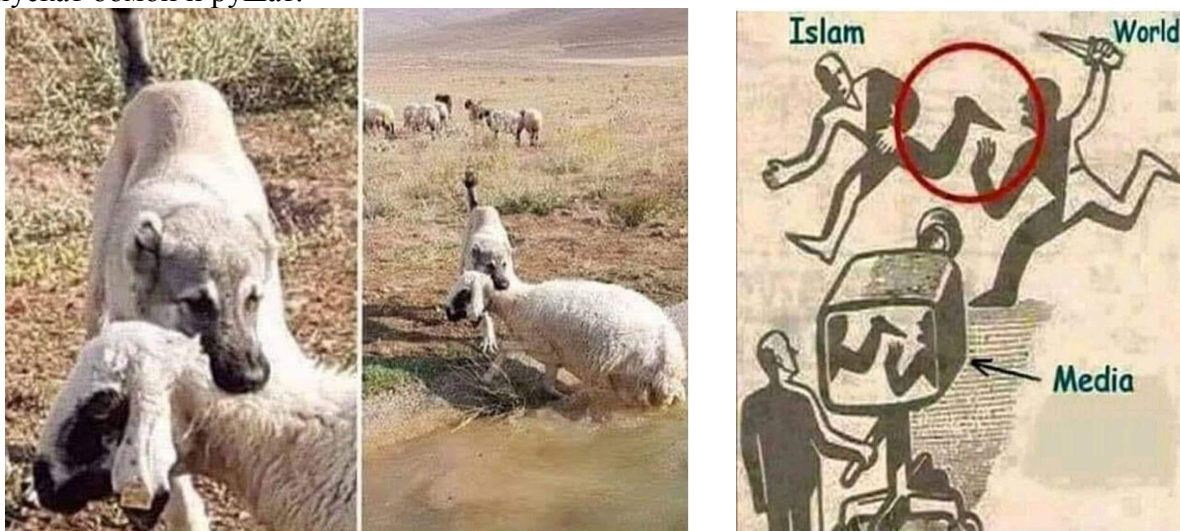
много пари, ще Ви застреля, със сигурност няма да прежалите и стотици левове. Същото прави и системата: Първо чрез игри на думи поражда страх, раздухва огъня и после предлага решение, и добавя, че ако не се приеме то, ще последва онова, от което се боят хората.) Сатанизират едни и ангелизират други, претендирайки обективност. Тази тема е толкова обширна, че едно нейно по-всеобхватно разглеждане би напълнило дебели томове. Ислямският свят е най-голямата жертва на медийна пропаганда. Тук ще дадем само няколко примера за медийна манипулация, за да имат читателите една съвсем бегла и обща представа.

Реално събитие: Държава X нахлува в У, за да поеме под контрол тамошните петролни залежи, но за да прикрие тази си цел, казва, че управата на У притежава биологично оръжие.

На медията се възлага задача по възможно най-хипнотизиращ начин да убеди гражданите на X и света, че тази инвазия е възможно най-доброто решение за бъдещето за всички. Т.е. X ще разграби природните богатства на У, но намеренията на X трябва да бъдат благовидно гримирани и преоблечени, за да не се усетят хората. И сетне започва игра на думи:

- Група от 120 учени потвърди наличието на биологично оръжие в У и предупреди, че ако бъде използвано, може да породи голям риск за света.
- Силите на мира (войската на X) напредват в У. Демокрацията ще спечели.
- Победата е факт, X премахна тираничното правителство на У. Демокрацията възтържествува.

Този сценарий многократно се повтаря. Логиката е (най-често) следната: Идват, пускат мишка в дома на мюсюлманите (мюсюлманските страни), а после викат: “Има мишка (терористична групировка, оръжие за масово унищожение), идваме да я заличим!”, чупят вратата, нахлуват вътре с калашници, обикалят стая по стая, гонейки мишката, с възгласи “Ето я!”, “Стреляй тук!”, “Видях я! Ще я изтървеш!” преобръщат, дупчат, чупят и рушат, всичко става на решето. Сетне убиват мишката, казват, че са възвърнали реда, че мюсюлманите трябва да са им благодарни и се връщат обратно, но всичко в къщата (държавата), в която са нахлули, вече е изпочупено и разрушено. Говорят за демокрация, обвиняват мюсюлманите, но винаги и само техните самолети пускат бомби и рушат.

Тези две снимки са примери за елементарна медийна манипулация. На първата снимка (която е от две части) е показано куче, което се опитва да издърпа овца, която е паднала в канал за вода. Но ако медията поиска, може да изреже част от снимката и да пусне следната новина: “Жител на село X снима как едно разярено куче е захапало за врата

безпомощна овца и се опитва да я задуши. Жителите очакват помощ от държавните институции срещу бездомните кучета.” (Пораждат страх, “произвеждат” агресор и насочват ликвидатори към него.)

Същият трик го прилагат и когато става въпрос за исляма.

Ситуация I: Една мюсюлманка събира в своя дом млади момичета и ги учи на ислям и начина, по който трябва да се забулят.

Медия: Вчера в 21:00 беше арестувана жена с екстремистки наклонности, проповядваща радикален ислям сред младо население.

Ситуация II: В район X се увеличава броят на стриктните мюсюлмани и новопостроените джамии.

Медия: В район X се развива радикален ислям. Държавата трябва незабавно да предприеме мерки.

Това не го прави всяка медия, но преобладаващата част от нея настройва хората срещу ислям с тези извъртания и игри на думи, насажда страх срещу ислям и ислямския начин на живот.

Ще засегнем съвсем бегло и една друга манипулация на медията. Тя ни чертае образа на цивилизования човек, за да може всички хора да положат старание да бъдат като него. Когато се каже “цивилизован” ни показват хора от Запада, колонизирали целия свят, и едно консуматорско, хедонистично общество. Модерните технологии са част от цивилизацията, но сама по себе си високо развитата технология не е цивилизация: зависи за какво се използва. Медията ни представя предишните хора за нецивилизовани (за да не приличаме на тях), а западните от 300 години насам за цивилизовани (за да приличаме на тях). Тук съвсем сбито ще предадем един диалог между човек, жертва на медийна пропаганда, и такъв, който знае кой се крие зад медията и към коя посока насочва човешкото поведение:

- Предишните хора бяха изостанали. Аз помня какво е било преди. Когато бях малък, трудно намирахме обувки. Имаше голяма немотия. Нямаше никаква техника. Нямаше нито камиони, нито коли. Хората жънеха със сърпове. Носеха вода с волове. Нямаше го този стандарт на живот:

- Мога ли да ти задам въпрос?

- Питай!

- Представи си двама. Първият е беден, носи вода с волове, оре със сърп, носи цървули. Другият е богат, има кола, модерен телефон и всякакви удобства. Кой от тях има по-висок стандарт на живот? Първият или вторият?

- Искан ли питане – вторият, разбира се!

- Но ако в тялото на първия преобладава хормонът на щастието, а в тялото на втория стресовия хормон?

- ... (хък-мък)...

- Вторият ми въпрос е: Казваш, че майка ти е била суеверна и изостанала, а англичаните от 300 години насам са основали голяма цивилизация и завладели почти целия свят! Всяка техника е “излязла” от техния мозък. Питам те: Англичаните ли са по-цивилизовани или покойната ти майка?

- Ех, иска ли питане? Англичаните, разбира се?

- Кой е по-цивилизован: Майка ти или терористите от група X с много модерно въоръжение?

- Ех, майка ми, защото тя не можеше да убие и една мравка?

- А кой уби повече хора, терористите от X или англичаните?

- ... (хък-мък)... Ех... англичаните, разбира се!

мюсюлманските държави е явен факт. Всички това не е естествена тенденция, а хитро направляван, траен и всепроникващ процес. В ръцете на мюсюлманските деца дават по един превод на Корана и ги карат да си учат религията оттам. Тъй като никой няма необходимата основа, те я разбират по свой си начин и така се появяват стотици хиляди видове ислям. Както е казал един социолог:

“Кой ни е виновен?”

Дай в ръката на един обикновен човек атомна бомба, втълпи му идеята, че е свободен да прави всичко и че има достатъчно знания, за да я ползва по предназначение, и после гледай как ще се самоунищожи.

Същото направиха и с мюсюлманите. Свещените айети и хадиси са като оръжия, с които могат да боравят само големите специалисти по религия – ислямските учени (имамите). Втълпи на невежия идеята, че и той е нещо лице, и че може да борави с тях, и гледай как мюсюлманската общност ще се раздели на толкова групи, колкото глави има в нея. Гърменето на тези “оръжия” се чува и в улиците на държавите с мюсюлманско население, и във форумите, и дори в Messenger. Честито унищожение! Империалистите могат да дойдат и преспокойно да наложат своята система!”

Враговете на исляма, посредством социалните инженери, преформатират мисленето на хората. Т.е. налагат свои модели на поведение и развалят правилната мисловна верига. Например, Коран-и керим е разяснен от Пророка, а неговите слова са ни предадени от неговите сподвижници и записани в книги от страна на мезхеб имами. Мезхеб имамите са ги разяснили по максимално разбираем за мюсюлманите начин. Враговете на исляма прекършват тази верига и още от малки втълпяват на мюсюлманите, че трябва да си учат религията директно от самия източник, т.е. от Коран-и керим. (Интересно е да се каже, че онези, които “учат” исляма по този метод, до края на живота си не могат да го изучат и остават или с някои повърхности виждания, или се приемат за най-големите специалисти в исляма и започват да високомерничат. Тези хора се открояват от другите по своето агресивно поведение. Както е казано: “Ако следването на исляма те прави агресивен, значи следваш не исляма, а нещо, което носи същото име, но друго съдържание.”) Така вместо да обединят, разединяват мюсюлманите и ги превръщат във враждуващи се групи.

Новоприелите исляма също изпадат в недоумение пред вида на анархията в ислямския свят. Или вземат някой превод на Корана и се опитват да научат исляма оттам, или се присъединяват към еретични групи

- Питам пак първия въпрос: Кой е по-цивилизован: майка ти (която си нямаше понятия от техника, но не можеше да убие и една мравка) или англичаните (които имаха техника, но избиха стотици милиони)?

- ... (хък-мък)...]

и попадат в заблуда. Всеки мюсюлманин или немюсюлманин, който иска да научи исляма, трябва да чете книгите на големите специалисти в исляма – мезхеб имамите (и да познава действията на ислямските врагове, за да може да се опази от тях). Ехли суннитска литература има преведена в сайтове като EhliSunnetBG.com, NakikatKitabevi.com и EhliSunnetBuyukleri.com. Който ги прочете, ще види, че мюсюлманинът хем се подчинява на исляма и не върши грехове, хем се подчинява на законите и не върши престъпления.